

В плен на моите желания
Джоана Линдзи

Джоана Линдзи

В плен на моите желания

**ДЖОАНА ЛИНДЗИ
В ПЛЕН НА МОИТЕ
ЖЕЛАНІЯ**

Превод: cheetah r shemet

chitanka.info

Съкрушена от смъртта на майка си, осемнайсетгодишната Габриел Брукс отплава от Англия за Карибските острови, за да търси баща си, с когото отдавна са разделени. Открай време го е смятала за изискан капитан на търговски кораб, само че истината е съвсем друга — той е станал пират! Габриел с изненада открива, че животът на корсар, търсещ съкровища, много ѝ допада. Само че след три години баща ѝ решава, че тя трябва да се върне в родината и да си намери съпруг. Джорджина, жената на стария му приятел Джеймс Малъри, ще я представи на изисканото лондонско общество.

Всичко върви по план, докато на сцената не се появява морският капитан Дрю Андерсън, който гостува на сестра си Джорджина. Чаровникът, дошъл в Лондон да се забавлява, нехае за девойките, тръгнали на лов за мъже, и дори пред себе си не признава, че е запленил от красотата на Габриел. Тя пък е засегната от безразличието му и когато Дрю я въвлеча в грозен скандал, решава да му отмъсти. С помощта на други пирати отвлича кораба му и пленява Дрю. Но когато помежду им се разгаря изпепеляваща страст, ролите им са разменени... и пленникът се превръща в похитител.

ГЛАВА 1

Наредиха ѝ да се скрие и да не мърда от скривалището си. Това бе и първата мисъл на Габриел Брукс, след като се качи на палубата, за да провери какво причиняваше шума и бъркотията. Не капитанът ѝ беше заповядал да се скрие. Той изглеждаше повече от уверен, че ще успеят да се изплъзнат от кораба, който ги преследваше. Дори се засмя злорадо и размаха юмрук срещу флага с веселия Роджър, който се вееше над главната мачта и вече можеше да се види с просто око. За момент ентузиазмът му — или по-скоро задоволството му — я успокои. Докато първият помощник-капитан не я дръпна настрани и не ѝ каза да се скрие. За разлика от капитана, Ейвъри Добс изобщо не очакваше с нетърпение предстоящия сблъсък. Лицето му беше по-бяло и от допълнителните платна, които екипажът набързо беше вдигнал, докато я изблъскваше доста грубо към стълбите.

— Използвайте една от празните бъчви в трюма. Има достатъчно такива сега. С малко късмет пиратите ще отворят една или две и като видят, че са празни, ще спрат да търсят. Ще предупредя и прислужницата ви да се скрие. Сега бягайте! И каквото и да чуете, не напускайте трюма, докато не разпознаете гласа, който ви вика.

Той не ѝ каза „Докато не дойда аз“. Паниката му завладя и нея, а грубостта му я изненада. Сигурно там, където я стисна, ръката ѝ щеше да посинее. Каква коренна промяна, в сравнение с любезното му отношение към нея от началото на пътуването. Той дори я ухажваше или поне така ѝ се струваше, въпреки че всъщност беше много малко вероятно. Той беше малко над 30, а тя току-що беше завършила училище. Просто почтителните му маниери, любезният му тон и необичайно многото внимание, което ѝ отделяше през тези три седмици откакто напуснаха Лондон, създаваха впечатлението, че я харесва повече, отколкото би трябвало.

Той успя да ѝ предаде собствения си страх и тя се втурна към вътрешността на кораба. Не ѝ беше трудно да открие бъчвите, за които Ейвъри говореше и наистина почти всичките бяха празни, тъй като

вече приближаваха крайната си цел — Карибите. Още няколко дни и щяха да акостират в пристанището на Сейнт Джордж в Гранада. Мястото, където последно е бил видян баща ѝ, и откъдето смяташе да започне търсенето.

Тя не познаваше добре Нейтън Брукс, въпреки че пазеше нежни спомени за него. Сега, след смъртта на майка ѝ, той беше единственият роднина, който ѝ беше останал. Тя нито веднъж не се бе усъмнила, че я обича, но той никога не бе живял за дълго с тях. За месец или два, а една година даже стоя цялото лято, но след това не се появи няколко години. Нейтън беше капитан на собствен търговски кораб и печелеше много добре от маршрутите си в Западна Индия. Пращаше пари и екстравагантни подаръци, но рядко идваше да ги види.

Веднъж се бе опитал да премести семейството си по-близо до района, в който работеше, но Карла, майката на Габриел, дори и не пожела да помисли за това. През целия ѝ живот Англия бе нейният дом. Не че роднините ѝ бяха живи, но приятелите ѝ и всичко ценно за нея бе тук, пък и тя никога не бе приела моряшките занимания на съпруга си. Търговия! Винаги произнасяше тази дума с отвращение. Имаше аристократичен произход и въпреки че не бе наследила титла, гледаше отвисоко на всеки с такава професия. Дори и на собствения си съпруг!

Цяло чудо беше, че изобщо са се оженили! Определено си личеше, че не се понасят, когато бяха заедно. А и Габриел никога нямаше да му каже, че дългите му отсъствия бяха подтикнали Карла да си намери... Ами, тя дори не можеше да си помисли за това... камо ли да произнесе думата. Чувстваше се толкова неудобно от собствените си заключения. Факт бе обаче, че Албърт Суифт бе чест гост в двуетажната им вила в покрайнините на Брайтън през последните няколко години и в негово присъствие Карла се държеше като ученичка.

Когато той спря да ги посещава и те чуха слуховете, че ухажва някаква богата наследница в Лондон, майката на Габриел рязко се промени. За една нощ тя се превърна в озлобена жена, мразеща всичко и всеки, и не спря да оплаква загубата на мъж, който дори не ѝ бе съпруг.

Никой така и не разбра какво ѝ е обещавал той и дали тя е възнамерявала да се разведе със съпруга си, но очевидно сърцето ѝ бе

разбито, когато Албърт насочи вниманието си другаде. Държеше се като измамена жена и когато се разболя рано през пролетта, и покъсно, когато състоянието ѝ се влоши, тя не направи никакво усилие да се възстанови, пренебрегвайки съветите на лекаря и почти престана да се храни.

Сърцето на Габриел се свиваше от мъка като гледаше как майка ѝ гасне ден след ден. Не че одобряваше увлечението ѝ по Албърт или нежеланието ѝ да спаси брака си. Но тя обичаше майка си и би направила всичко по силите си да я ободри поне малко. Пълнеше стаята ѝ с цветята, които береше по поляните в съседство, четеше ѝ вечер на глас и дори настоя икономката им, Марджъри, да прекарва не малко време с нея всеки ден, защото тя бе една доста бърлива и много забавна жена. Марджъри бе на средна възраст, с яркочервена коса и будни сини очи, и множество лунички по лицето, работеше за тях от няколко години. Тя бе упорита, пряма и изобщо не благоговееше пред аристократите. Бе една много грижовна жена и се бе привързала към семейство Брукс, като към свое собствено.

Габриел мислеше, че усилията ѝ са дали резултат и че желанието на майка ѝ за живот се връща лека-полека. Майка ѝ дори бе започнала да се храни и бе спряла да споменава името на Албърт и затова девойката бе наистина съсипана, когато тя неочаквано издъхна една нощ. Габриел бе убедена, че мъката я е убила, защото беше сигурна, че почти се е излекувала от болестта си, но тя и това нямаше да сподели с баща си. Смъртта на майка ѝ я накара да се почувства изключително самотна.

Въпреки че бе наследила доста пари, тъй като самата Карла имаше солидно семейно наследство, Габриел нямаше да може да се възползва от това, докато не навърши пълнолетие. А до тогава имаше още много време. Баща ѝ наистина редовно пращаше средства, а имаше и парите от домакинството, с които да изкара известно време, но тя току-що бе навършила 18.

Отгоре на всичко щяха да ѝ определят настойник. Адвокатът на Карла, Уилям Бейтс, го бе споменал, докато четеше завещанието. В скръбта си тя не обърна никакво внимание тогава, но когато ѝ казаха името му, бе ужасена. Та той си беше истински женкар и всички го знаеха. Чуваха се слухове, че непрекъснато преследва слугините си.

Дори веднъж бе ощипал Габриел по дупето на едно градинско парти, а тя бе само на 15 по онова време!

Настойник? При това точно този? В никакъв случай. Тя все още има един жив родител. Просто трябва да го открие и тя реши да направи точно това. Наложил се да се пребори със собствените си страховете — че ще преплува с кораб половината свят сама и ще остави всичко познато зад себе си. На два пъти едва не се предаде и не се отказа. В края на краищата осъзна, че няма друг избор. А и Марджъри се съгласи да я последва.

До този момент пътуването бе много по-хубаво, отколкото очакваше. Никой не повдигна въпроса защо пътува сама само с прислужницата си. Капитанът я взе под своето покровителство, е, поне досега, а и тя беше намекнала, че баща ѝ ще я чака на пристанището. Просто една малка лъжа, за да си спести излишни тревоги.

Фактът, че се сети за баща си и необходимостта да го открие, успя да я разсее за малко от парализиращия страх, който я бе обзел. Краката ѝ бяха изтръпнали, така както се беше свила на дъното на бъчвата. Не ѝ бе трудно да се събере цялата вътре, защото беше дребна и с много деликатна структура. Докато влизаше, една треска се заби в гърба ѝ, точно преди да затвори капака. Дори и да имаше повече място в бъчвата, тя нямаше възможност да я стигне, за да я извади.

Новината, че дори в тези дни съществуват пирати донякъде я шокира. Пиратите би трябвало вече да са минало. Според нея, още миналия век всички са били напълно разгромени и заловени — някои от тях помилвани, а други обесени. Плаването в топлите Карибски морета би трябвало да е безопасно точно толкова, колкото и разходка из провинцията в Англия. Ако не вярваше в това, тя никога не би предприела това пътуване. Но пък видя пиратското знаме със собствените си очи.

Почувства спазъм в стомаха си. Вероятно от страх, но също и от глад, защото беше пропуснала закуската. Имаше намерение да си навакса на обяд, но пиратския кораб ги настигна, преди да сервира храната, а оттогава бе минало много време. Струваше ѝ се, че лежи сгърчена в бъчвата от часове и не можеше изобщо да чуе какво става горе на палубата.

Може би бяха успели да избягат от пиратския кораб, но ако е така, защо Ейвъри не слезе да ѝ каже?

Внезапен взрив разтърси кораба, след това още един, и още един, всеки по-силен от предишния. Имаше и други сигнали, че битката е започнала — миризмата от пушека от пушките, която се процеждаше и в трюма, буйните викове и дори няколкото писъка, които чу, а след известно време и ужасяващата тишина, която настъпи.

Беше невъзможно да разбере кой е спечелил битката. Това я изнерви много. Колкото повече време минаваше, толкова повече страхът ѝ нарастваше. Имаше чувството, че скоро ще се разпици. Даже вече се чудеше как все още не се е поддала на това си желание. Ако бяха спечелили, Ейвъри не трябваше ли да се е появил досега? Освен, ако не бе ранен и бе забравил да каже на някого, че тя е долу. Или бе мъртъв? Дали да не изпълзи навън и да разбере?

Но ако бяха спечелили пиратите? Какво ли правеха с пленените кораби? Потапяха ли ги? Или ги запазваха, за да ги продадат и попълваха екипажа с пирати? А останалите моряци и пътниците? Всички ли избиваха? Писъкът вече напираше в гърлото ѝ, когато някой отмести капака на бъчвата.

ГЛАВА 2

Пирати! Габриел се убеди, че пиратите не са изчезнал вид, когато един от тях я хвана за косата и я изтегли от бъчвата, в която се бе скрила, повлече я сред ликуващата тълпа на палубата и я захвърли в краката на най-отвратителния от всички пирати — техния капитан.

Бе толкова ужасена в този миг, че дори не можеше да си представи какво я очаква. Само знаеше, че ще бъде ужасно. Единствената мисъл, която се въртеше в ума ѝ, бе да скочи зад борда по най-бързия начин.

Мъжът, който я гледаше отгоре, имаше тънка, дълга до раменете, провиснала кестенява коса. На главата си носеше триъгълна шапка с боядисано в розово, клюмнато перо, което беше счупено поне на две места. На всичко отгоре, бе облечен в яркооранжево сатенено палто и бе вързал на врата си надиплено дантелено старомодно шалче, което се развяваше от вятъра. Облеклото му бе в ужасно състояние и определено много старо.

Преди Габриел да успее да стане и да скочи зад борда, той каза:

— Викат ми капитан Брилеърд, на вашите услуги госпожице — направи пауза и се изхили. — Или поне това е името ми този месец.

Ако по външния вид се съдеше за името, помисли си тя, по-добре да му кажат Молс. Никога не бе виждала толкова много бенки на нечие лице. Все още твърде разтреперана, тя не му отговори, а само стрелна с поглед парапета.

— Няма за какво да се безпокоите — добави той. — Твърде ценна сте, за да ви нараним.

— В какъв смисъл ценна? — успя да каже Габриел, докато се изправяше.

— В смисъл, че сте ни заложница. Пътниците са много по-доходоносни, отколкото товарите, които може да изгният, докато успеем да ги продадем.

Облекчението ѝ бе достатъчно, за да я накара да престане да зяпа парапета.

— Ами мъжете?

— Капитанът и моряците от пленения кораб обикновено също могат да донесат добри пари — каза той, като сви рамене.

Не беше сигурна дали нарочно се опитваше да я успокои или просто обичаше да дрънка, защото той продължи да говори за приходите от пленниците. Габриел разбра, че семейството ѝ ще трябва да плати откуп за нея и Марджъри. Капитанът така и не я попита дали има семейство, просто реши, че е така. Оставаше ѝ само да му каже с кого да се свърже за парите, а той никак не бързаше да получи тази информация. Той и неговата паплач имаха по-належаща работа, с която да се захванат, а именно — това, което бе останало от екипажа на кораба.

Габриел огледа палубата. Дори и да имаше убити членове на екипажа по време на битката, доказателствата бяха заличени, преди да я довлечат горе. Подобно на останалите офицери и пътници, Ейвъри също бе завързан и очакваше да бъде прехвърлен на другия кораб, но очевидно бе изпаднал в безсъзнание от дълбоката рана на главата си. Техният кораб бе претърпял сериозни поражения и вече се пълнеше с вода. Марджъри също бе там, завързана, но тя бе единствената със запушена уста. Явно се бе развикала на пиратите, хокайки ги за тяхното нахалство. Хич не ѝ пукаше по кого сипе обидите си, когато ѝ се удадеше възможност за това.

Що се отнасяше до обикновените моряци — бе им предложено или да се присъединят към екипажа и да положат клетва там на място, или да се настанят в шкафчето на Дейви Джоунс, което на морски жаргон означаваше да бъдат изхвърлени зад борда. Нищо чудно, че повечето набързо се съгласиха да станат пирати. Само един от тях — як, упорит американец — изрази отказа си категорично и доста нецензурно. Габриел бе принудена да гледа, ужасена, как двама пирати го доближават, хващат го под мишниците и го повличат към парапета. Без съмнение щяха да го хвърлят зад борда. Обаче той не промени решението си и продължи да ги кълне, а те заудряха главата му в перилата, докато той изгуби съзнание. Пиратите се смееха гръмогласно. Не можа да разбере какво смешно има в това да накараш човек да мисли, че ще умре, а всъщност да не го убиеш. Пиратите обаче, явно се забавляваха. Американецът все пак бе хвърлен зад борда, но чак на следващия ден, когато от кораба забелязаха земя на

хоризонта. Островът бе необитаем, но все пак беше земя. Вероятно щеше да умре, но поне му бе даден шанс. Може би дори щеше да бъде спасен от преминаващ кораб. Във всеки случай, това бе по-добра съдба от онази, която Габриел бе очаквала за него, когато се възпротиви на пиратите.

По-късно същия ден стигнаха до друг остров, който също изглеждаше необитаем. Навлязоха в кристалночистите води на широк залив. Почти в центъра му имаше още един малък остров. Когато се приближиха, Габриел забеляза, че това не бе точно остров, а по-скоро плаваща джунгла от дървета — повечето изсъхнали и големи растения, много от които растяха сред боклуци и други отломки, натрупани върху дъски, а не върху почва. Приличаше на кей и все пак бе гъста джунгла, нарочно създадена и имаща за цел да прикрие закотвените от другата ѝ страна кораби, за да не бъдат видени от преминаващите в открито море.

Флагът на смъртта се развяваше на два от закотвените там кораби, показвайки, че на тях е върлувала болест, което обясняваше запуснатия им вид.

На пиратите не им отне много време да накарат кораба си да изглежда като останалите, преди да спуснат малките лодки на вода, с които да превозят пленниците си към брега. Вдигнаха знамето на смъртта и на техния кораб. Габриел осъзна, че вида на корабите не бе нищо друго, а хитрост, с която да прогонят всеки един плавателен съд, влязъл в залива да разузнава около изоставените кораби.

— Къде отиваме? — попита тя пирата, който помогна на нея и на Марджъри да слязат на брега.

Той обаче явно не сметна за необходимо да ѝ отговори. Просто я побутна да върви напред. Започнаха едно мъчително пътуване към вътрешността на острова. Не изчакаха останалите да слязат от лодките, но, слава богу, Ейвъри бе сред първите слезли на брега. За първи път, откакто ги заловиха, ѝ се отдаде възможност да поговори с него.

— Добре ли сте? — попита той, изравнявайки се с нея.

— Добре съм — увери го тя.

— Никой не ви е... докоснал?

— Наистина, Ейвъри, не съм пострадала.

— Слава богу! Не можете да си представите колко много се притесних за вас.

— Ще платят откуп за мен — усмихна му се тя успокоително. — Капитан Брилеърд ме увери, че съм твърде ценна, за да ме наранят. Как е главата ви? — посочи тя към отворената рана на челото му. — Вчера видях, че бяхте в безсъзнание.

— А, драскотина. — Той докосна внимателно раната си.

По изражението му Габриел разбра, че го болеше.

— Доколкото разбрах от капитана, смятат и за вас да поискат откуп.

— Не съм убеден — въздъхна Ейвъри. — Семейството ми не е богато.

— В такъв случай, ще говоря с баща си, щом дойде за мен. Сигурна съм, че ще измисли някакъв начин да ви освободи.

Тя самата обаче, изобщо не беше убедена, че ще успеят да открият Нейтън. Какво ли щеше да се случи с Ейвъри и нея, ако пиратите не откриеха баща ѝ?

— Много мило от ваша страна — каза той, а после добави притеснено: — Чуйте ме, Габриел! В каквото и да са ви уверявали, дочух от пиратите, че там, където ни водят, ще има и други като тях. Най-добре е да се опитате да не привличате вниманието им върху себе си, което само по себе си ще бъде много трудно, като се вземе предвид колко сте красива...

— О, моля ви, замълчете! — сръза го тя и червенина обагри страните ѝ. — Ясно ми е, че няма да бъдем в безопасност, докато не се отървем от тези главорези. Ще се постарая да бъда колкото се може незабележима.

Раздели ги един от пиратите, който бутна Ейвъри, за да го накара да върви по-бързо. Първият знак, че островът е населен, беше наблюдателната кула, покрай която минаха по отгъпаната пътека. Кулата бе висока, изградена от дървени трупи и се издигаше достатъчно високо, за да осигури видимост към морето поне в три посоки. Заизкачваха се по хълмовете зад нея. Кулата бе обитаема, но вероятно човекът в малката наблюдателница на върха бе задрямал, докато те минаваха покрай нея. Не особено добра охрана, помисли си Габриел, когато един от пиратите удари по кулата, за да го събуди, а

втори изпсува на чист френски. Марджъри се изравни с нея и добави типично в неин стил:

— Големи мързели са повечето от тях. Да се надяваме, че когато спасителите ни пристигнат, часовият ще проспие и това.

На Габриел много ѝ се искаше и тя да е така оптимистично настроена, но знаеше много добре, че нямаха почти никакъв шанс да бъдат спасени, преди да ги откупят.

— Само да намерят баща ми...

— Ако го намерят! — срязва я Марджъри. — Дори ние не знаем къде да го търсим, какво ли остава за тях?! Изобщо не трябваше да тръгваме. Не те ли предупреждавах, че ще е опасно?

— Можеше да си останеш у дома — припомни ѝ Габриел. — А и не бе предвидено да бъде опасно. Ти би ли повярвала, ако някой ти кажеше, че в днешно време съществуват пирати? Та ти би му се изсмяла в лицето.

— Остави това сега — отвърна Марджъри. — Чуй ме, преди да са ни разделили отново. Търси оръжие — каквото и да е, дори и вилица да е, и не го изпускай нито за миг. Ако някое от тези нищожества се опита да ти стори нещо, намущкай го право в корема, ясно ли е? Въобще не се и замисляй.

— Така и ще направя.

— Ще е най-добре, момиче. Ако нещо ти се случи, не знам аз какво ще правя.

Струваше ѝ се, че Марджъри ще се разплаче всеки момент. Тя бе много по-разстроена, отколкото показваше. Безпокойството ѝ скоро се прехвърли върху Габриел. Искаше ѝ се да поплаче на рамото на приятелката си, но някак успя да се пребори със себе си и да събере кураж и за двете.

— Не се бой! Всичко ще бъде наред. Капитан Брилеърд ме увери в това.

Не беше самата истина, но казаното бе достатъчно, за да накара Марджъри да се усмихне леко.

След около половин час достигнаха нещо като укрепление горе високо на хълма, което беше оградено от дървета. В средата имаше сграда, построена от истинска дървесина, която пиратите бяха взели от един от пленените и плячкосани от тях кораби. Останалите постройки наоколо бяха предимно малки колиби със сламени покриви. През

отворените врати на много от тях Габриел можеше да види, че са пълни със сандъци и касетки; явно служеха за съхранение на плячката. Ейвъри и останалите пленени мъже бяха натъпкани в една от колибите. Преди да поведат Марджъри към друга колиба, тя успя да извика към Габриел:

— Помни! В корема!

— Къде я водите? — запротестира Габриел.

Пиратът, който я избута по посока на главната сграда, ѝ отговори подигравателно:

— Слугите не носят откуп, но когато исканията на капитана бъдат удовлетворени, ще бъдете освободени заедно. Ценната сте вие и затова ще стоите тук, където ще бъде по-лесно да ви охраняваме. Не щем някой от другарите да ви пипа и да намали стойността на откупа, който ще вземем за вас. — Той ѝ намигна похотливо, а тя се сви от страх.

Когато влязоха, пиратът замъкна Габриел до дългата маса в голямата стая, бутна я да седне върху един стол и излезе. Готвачката ѝ подаде купа храна и отбеляза с приятелски тон:

— Дано има кой да плати за теб, миличка. Аз отлагах, колкото можах, докато в крайна сметка признах, че си нямам никого и затова все още съм тук.

Жената, която бе на средна възраст, се представи като Дора и седна да си побъбри с Габриел за няколко минути. Разрешили ѝ да остане на острова, за да си заработи парите за откупа. Бяха ѝ позволили да готви на пиратите и да ги обслужва и по други начини, ако има желание, и тя съвсем не се посвени да го спомене. Бе прекарала на острова две години и явно вече се считаше за една от тях.

— Те не са от пиратите, които искат да се прочуят и имената им да се знаят, подобно на предшествениците им от миналия век. Всъщност, непрекъснато променят имената си, корабите си и техните имена, и непрекъснато се крият. Искат да печелят пари, а не да бъдат обесени. Всичко, което вършат, остава в тайна и дори на всеки няколко години сменят укрытията си.

— Значи това е тяхното скривалище? — попита Габриел с любопитство.

Дора кимна:

— Това скривалище е на остров, толкова отдалечен, че дори няма име. Всъщност мястото е много хубаво и на няколко пъти им се наложи да сплашват други заселници, които мислеха по същия начин.

— Кой е водачът им?

— Никой. Капитаните имат равни права и имат власт само над собствения си екипаж. Ако трябва да се вземе решение по въпрос, засягащ всички, те гласуват.

— Колко капитани ползват това скривалище? — поинтересува се Габриел.

— В момента петима. Имаше шести, но той умря от естествена смърт и неговите хора се разпределиха между останалите капитани.

Габриел се изуми, че толкова малко хора обитават такова голямо укрепление.

— Не искат да има много екипажи тук. Помисли си само — колкото повече хора, толкова по-голям е шансът някой от тях да се окаже негодник и предател и да издаде местоположението на убежището.

В момента, в който капитан Брилеърд влезе в залата, жената изчезна. Габриел не знаеше истинското му име, а и надали щеше да го научи. Той така често сменяше името си, че хората му го наричаха просто „Капитана“ и тя самата започна да се обръща към него така, когато се налагаше. Той бегло хвърли поглед към мястото, където Габриел седеше и повече не ѝ обърна никакво внимание.

На петия ден след пристигането ѝ, той все още не я бе попитал кого да търси, за да плати откупа ѝ. Оставена бе да се чуди как да му обясни, че макар да знаеше, че баща ѝ ще плати исканата сума, тя няма представа къде се намира той. Тя наистина не мислеше, че капитанът ще ѝ повярва, а и не искаше да си представи какво би се случило, ако не ѝ повярва. Дора ѝ обясни, че не са я разпитали все още, само защото тази информация не е нужна на капитана до момента, в който реши да вдигне платната отново. Но никой не знаеше кога точно ще се случи това. Съпругата на капитана също живееше на острова, а той не я бе виждал от два месеца.

Пиратите ядяха, спяха, пиеха, играеха комар, биеха се, шегуваха се и си разказваха истории. Габриел спеше в една много малка стая в

задната част на главната сграда. Бе ѝ позволено да стои в голямата стая всеки ден, така че не можеше да се оплаче, че ѝ е скучно. Нервите ѝ бяха опънати, но поне не ѝ бе скучно. Водеха Марджъри да я посещава за по два часа всеки ден и тя се успокои като видя, че нейната бивша икономка понася пленничеството добре, въпреки че непрекъснато се оплакваше от тънкия сламеник, на който се налагаше да спи и от отвратителната храна.

На шестия ден от пленничеството на Габриел, пристигнаха още два кораба и голямата стая се изпълни с хората от екипажите. Атмосферата стана напрегната. Нямаше нищо приятелско в отношението на новодошлите към нея. Някои от тях направо я смразяваха с погледите си, а един от двамата новопристигнали капитани я зяпаше така продължително и настоятелно, че тя не се съмняваше, че не ѝ мисли нищо добро. Висок и мускулист, той бе или в края на тридесетте или началото на четиридесетте, макар да бе трудно да определи с точност, заради огромната му черна, сплъстена брада, през която едва ли някога бе минавал гребен. Не смяташе, че е французин, въпреки че другите го наричаха Пиер Лакрос. Голяма част от пиратите се преструваха, че са нещо повече от това, което бяха в действителност, и никой от тях не използваше истинското си име. По-късно установи, че той е изключение от правилото. Наистина беше французин. Имаше силен акцент, който не можеше да преправя, както останалите. Определено не беше грозен, но злобния блясък в сините му очи разваляше красивото му лице. Имаше нещо жестоко в този човек и тя не бе единствената, която го бе забелязала. Мъжете се отдръпваха от пътя му, избягвайки неговия поглед. Но тези ледени сини очи отново и отново се вторачваха в Габриел, докато тя почти не се разтреперваше от страха, който той ѝ внушаваше.

Габриел напусна Англия в пълно неведение за мъжките желания и страсти. Майка ѝ никога не бе ѝ обяснявала какво да очаква, когато се омъжи. Навярно щеше да се омъжи още преди да бъде представена в обществото в Лондон, но Карла се бе увлякла в романа си с Албърт, а по-късно бе завладяна от собствената си мъка, когато той я предаде. Обаче Габриел научи ужасно много за мъжете от пиратите. Изобщо не се съобразяваха какъв език използват, когато тя бе наблизо, а и обожаваха да се хвалят със сексуалните си завоевания. Тъй че не ѝ бе никак трудно да се досети какви бяха намеренията на злия капитан

Пиер Лакрос, когато се надвеси над нея на следващия ден след пристигането си, и ѝ каза:

— Ще те откупя от моя приятел и тогава ще правя с теб каквото аз сметна за добре.

Искаше ѝ се да не го бе разбрала, но за жалост знаеше точно какво има предвид. Дали капитан Брилеърд го интересуваше откъде ще дойдат парите за нея, или за него бе по-важно да му бъде платено? Дали тя би посмяла да му обещае повече, отколкото Пиер би могъл да плати? Това бе единственият изход, за който можеше да се сети, за да не бъде „притежавана“. Нямаше къде да избяга дори да успееше да се измъкне от сградата — нямаше друг начин да напусне острова, освен с пиратите. Засега капитан Брилеърд бе нейната надежда, но тя знаеше, че не би ѝ помогнал само от добро сърце. Каква добрина! Та той бе пират! Единственото, което го интересуваше, бяха парите. Инстинктивно обаче, тя знаеше в каква опасност бе, ако Пиер се домогнеше до нея и точно това я ужасяваше. Имаше нещастieto да стане свидетел на неговата жестокост, когато се скара на член от екипажа си. Нашиба мъжа с камшик в средата на стаята. При това не какъв да е камшик — наричаха го „деветте котешки опашки“ и режеше кожата като нож. Искрите в очите на Пиер не оставиха и капка съмнение, че това му доставяше удоволствие. Пиер ставаше нетърпелив, докато чакаше нейния капитан да се появи, за да осъществят сделката. Приседна до нея на масата и я втрещи с приказките си за това, което мисли да ѝ стори.

— Защо не ме поглеждаш, миличка? Вие, дамите, сте толкова горделиви. От твоето високомерие няма да остане и следа, когато приключи с тебе. Погледни ме!

Не посмя да го погледне. Избягваше втренчения му поглед още от първия ден.

— Вървете си, моля!

— Толкова си изискана — изхили се той. — Толкова любезна. Чудя се, колко ли ще продължи това, след като те направя моя, кукло! Ще бъдеш ли послушна, миличка, или ще се наложи често да те наказвам? — И като чу ужасеното ѝ ахване, добави: — Видя на какво съм способен, но не се тревожи за нежната си аристократична кожа. Не бих развалил красотата ти. Има и други начини да подчиниш някого на волята си...

Оскърбяваше я, но не я докосваше. Внимаваше да не прави това в присъствието на толкова много хора в стаята. Но беше очевидно, че му се искаше. Дора ѝ каза, че принудителното въздържание го прави изключително раздразнителен и поради тази причина всяка вечер се напивал до безпаметност и не се прибирал чак до другия ден по обяд.

За Габриел бе невероятен късмет, че жената на капитан Брилеърд го задържа при себе си, докато и последният от петимата капитани се завърна в пристанището. И петият от капитаните пристигна на острова и една сутрин влезе в сградата заедно с капитан Брилеърд. Смееха се за нещо, което единият от тях бе казал. Мигновено забеляза Габриел. Спря се и се загледа в нея. После сложи ръка на рамото на Брилеърд и му предложи да я купи. Пиер не бе там да претендира, че пръв се е сетил за това. Тя вярваше, че ако се бе появил, щяха да се сбият. Но той все още спеше след пиянската си вечер. Както и предположи, капитан Брилеърд не се интересуваше кой ще я откупи. Видя го да свива рамене, преди да си стиснат ръце и петият капитан му подхвърли торба с монети.

Габриел не можеше да повярва. Всичко бе станало толкова бързо. По-късно разбра, че новият капитан всъщност е само посредник. Не му бе за първи път да купува заложенници и после да ги връща на семействата им срещу солидна печалба. Този начин на работа бе удобен за всички, защото позволяваше на другите капитани да се заемат отново с преследването на кораби, вместо да се занимават със странични дейности. Той бе толкова добър в бизнеса си, колкото и в маскировката.

Тя едва го позна...

— Какво, по дяволите, правиш тук, Габи? И къде е майка ти?

Беше я извел навън и я дърпаше надолу по добре отъпканата пътека, водеща към залива. По-голямата част от екипажа му все още закотвяха кораба, но двама от мъжете се зададоха по пътеката и той им нареди незабавно да се върнат на кораба. Когато Габриел се спря и обясни, че икономката ѝ също трябва да бъде спасена, един от мъжете бе пратен да доведе Марджъри.

Искаше да му зададе хиляди въпроси, но те всичките се изпариха от ума ѝ, когато се сети за загубата си.

— Тя е мъртва, тате. Затова напуснах Англия. Искях да те намеря и да заживея при теб — изплака тя. — Само че, определено не на този

остров — добави тя назидателно.

ГЛАВА 3

Бащата на Габриел се чувстваше изключително смутен и объркан в деня, когато я спаси. През всичките тези години нито тя, нито майка ѝ подозираха за неговия авантюристичен начин на живот. Нейтън Брукс — пират? Нужно ѝ бе малко време, за да свикне с това.

Той изглеждаше толкова различен сега. Наистина ѝ бе трудно да го познае. Когато идваше в Англия да я види, винаги бе чист, избръснат и косите му бяха подстригани, за разлика от сега.

Така изглеждаше мъжът, когото познаваше и вярваше, че е наследила от него най-малкото цвета на черните му коси и светлосините очи. За щастие, не бе наследила височината му, защото той бе висок мъж — малко над метър и осемдесет, докато тя бе дребна като майка си — метър и шестдесет. Но този мъж тук, изобщо не приличаше на бащата, когото тя познаваше и обичаше. Дрехите му бяха също толкова пищни и крециящи, колкото на останалите пирати, които тя бе срещнала досега. Той дори имаше малка златна обеца на едното си ухо!

Баща ѝ бързо махна обещата и това ѝ подсказа колко е смутен от факта, че тя бе разкрила тайния му начин на живот.

Два часа след като бяха напуснали пристанището, Габриел забеляза, че корабът на баща ѝ бе намалил скоростта си. Тя се качи на палубата, за да види какво става и изненадващо се натъкна на... Пиер Лакрос! Неговият кораб бе застанал редом до този на баща ѝ. Явно Пиер ги бе последвал от пиратската база!

Тя все още не бе споменала на Нейтън за него. Не им бе останало време да говорят за това, а и все още не се бе съвзела от шока, че собственият ѝ баща бе член на пиратската общност. Но след като той я спаси, тя се бе почувствала в безопасност и бе сигурна, че никога повече нямаше да ѝ се наложи да се срещне с Пиер отново. Обаче сега, той беше тук, на палубата на „Кърсти Джуъл“ и разговаряше с Нейтън като че ли бяха отколешни приятели. Осъзна, че все пак трябва да се познават отдавна — нали и двамата бяха от капитаните, дялящи

скривалището. Студеният, алчен поглед на Пиер се заби в нея, оставяйки я неподвижна на палубата. Страховете ѝ я връхлетяха отново. Най-вероятно бе пребледняла, защото баща ѝ застана до нея и грижовно я прегърна през раменете.

— Твърде бързо отплува с нея, топ амі — отбеляза Пиер, без да се преструва, защо точно бе там. — Аз възнамерявах да я купя за себе си.

— Тя не е за продан — отвърна Нейтън.

— Разбира се, че е... Ти плати за нея, а аз ще ти платя още повече. Ти ще си получиш своята печалба и двамата ще сме доволни.

— Нещо не си ме разбрал. Тя е моя дъщеря — студено каза Нейтън.

Пиер остана изненадан. За момент настъпи напрегнато мълчание, докато той се опитваше да прецени ситуацията, местейки погледа си ту върху нея, ту върху баща ѝ. Явно бе осъзнал, че за да я има, трябва да влезе в битка, а той не искаше това. Засмя се и се оплака от ужасния си късмет с възможно най-добродушния тон, който можа да придаде на гласа си. Тонът и поведението му изглежда успокоиха баща ѝ, че Пиер вече е наясно, че Габриел не е лъжица за неговата уста, но нея не успя да я заблуди. Имаше усещането, че за Пиер този разговор с баща ѝ бе само временно отлагане. Той отплава, но тя предсещаше, че това съвсем не бе последната им среща.

Марджъри не щадеше думи, за да изрази негодуванието и неодобрението си от заниманията на Нейтън. Заради злите погледи, които тя му хвърляше през първите няколко дни, Габриел се видя принудена да го защитава. Въпреки всичко той ѝ беше баща. Това, че е пират не означаваше, че тя ще спре да го обича.

Не им се удаде шанс да поприказват, докато не стигнаха до дома му на остров Сейнт Китс, където се бе установил. Разполагаше с малка къща на брега, достатъчно далеч от градчето, за да може спокойно да закотвя кораба си наблизо и ако се наложи, бързо да стигне до него. Но никога не му се бе налагало. Сейнт Китс бе английско пристанище, а той бе англичанин, който нито веднъж не бе стрелял по английски кораби. Виж, да се бие срещу френските, холандските и испанските обаче, си беше в реда на нещата.

Къщата му бе доста необичайна — приличаше на приятна английска вила, приспособена към топлия климат, с просторни

проветриви стаи и прозорци отворени, за да уловят бриза, независимо от коя посока духаше.

Бляскавите дървени подове, палмовите дървета в големи саксии и фините, надиплени пердета придаваха типичния местен колорит на къщата, докато мебелировката бе елегантна и съвсем в английски стил. Малкото служители поддържаха дома в пълна изрядност, докато той отсъстваше. Картините по стените бяха изискани и толкова много приличаха на онези, които майка ѝ колекционираше, че тя моментално се почувства у дома.

Спалнята, в която я настаниха, бе много по-голяма от тази, с която разполагаше в Англия. Старинният гардероб бе изработен от черешово дърво, а вратите му бяха инкрустирани със слонова кост. Леглото с балдахин с резбовани колони, бе обвито с фина бяла мрежа срещу комари. А гледката от терасата на нейната стая към океана и пристанището, което се виждаше в далечината, бе великолепна!

Трапезарията също гледаше към океана. Вечерята тази вечер се състоеше от вкусно местно ястие от пълнени с банани раци и пикантни домати, поднесени с изискано френско вино. През отворените прозорци се усещаше полъха на лекия, благоуханен бриз и се чуваше успокояващия плисък на вълните. Габриел имаше усещането, че ще ѝ хареса да живее тук. Но явно Марджъри не бе доволна. През цялото време, докато вечеряха, тя хвърляше гневни погледи към прислугата и не престана да повтаря, че ще се качи на първия кораб, който би я откарал у дома.

Веднага щом Марджъри отнесе киселото си настроение в леглото, Нейтън поведе Габриел на разходка по плажа, за да може да му зададе хилядите въпроси, които напираха в нея. Той не започна да се оправдава за начина на живот, който бе избрал, но ѝ разказа кое точно бе наложило това.

— Бях юнга на търговски кораб, който потъна по време на буря — започна да разказва той. — Малцина от нас оцеляха. Носихме се по течението с дни, преди пиратите да ни открият.

— Значи си решил, че им го дължиш, след като са те спасили — отвърна тя, смятайки, че го е разбрала.

— Не бих го нарекъл спасение, Габи. Те имаха крещяща нужда от мъже.

— Иначе щяха да си продължат без вас, така ли? — опита се да отгатне тя.

— Именно. Бяхме поставени пред обичайната дилема — или се присъединяваш, или те хвърлят обратно в морето. Така че, аз реших да стана един от тях.

— Но не се е налагало да оставаш с тях, нали? Можело е да си тръгнеш, когато стигнете някое пристанище?

— Дълго време не пуснахме котва в пристанище, което да не принадлежеше на пиратите. Междувременно, ако трябва да бъда напълно откровен, този начин на живот бе започнал да ми харесва. Намирах го за изключително вълнуващ. И така, въпреки колебанията си, постепенно се издигнах и накрая се сдобих със собствен кораб.

— А кога срещна мама — преди или след като имаше свой кораб?

— Преди това.

— И тя никога не заподозря?

— Ни най-малко.

— С какво се занимаваше в Англия, когато я срещна?

— Търсех съкровище — усмихна ѝ се той. — Капитанът на първия кораб ме увлече по това.

— Съкровище в Англия? — изненада се тя.

— Не точно — липсващо парче от една от моите карти ме отведе там. Отне ми години преди да разбера, че всъщност нейното семейство притежава тази последна част от картата. Ожених се за нея, за да мога да се домогна до него.

— Не я ли обичаше поне малко?

— Тя бе прекрасна жена — изчерви се леко той, — но не — моята единствена любов бе морето, мило момиче. А тя просто се радваше, че бе омъжена. Бе започнала да се притеснява, че не може да си намери съпруг няколко поредни сезона. Аз, разбира се, не отговарях на изискванията ѝ, нито можех да се похваля с родословието си, но по онова време бях доста елегантен и привлекателен, ако мога така да се изразя. Факт е обаче, че тя определено изненада и двама ни, когато прие предложението ми. Е, увлечението ни един по друг премина доста бързо и тя бе щастлива, когато отплувах.

Това обясняваше всичко. Габриел винаги се бе чудела какво бе събрало родителите ѝ при положение, че те се държаха като непознати

всеки път, когато баща ѝ ги посещаваше. Явно Нейтън бе използвал брака за свои лични цели, както впрочем и Карла.

Тя бе искала дете и за целта ѝ е бил нужен съпруг. И въпреки всичко, Габриел никога, нито за миг, не се бе усъмнила в обичта на майка си към нея. Дори накрая, когато Карла бе толкова разочарована от загубата на любовника си, тя никога не прехвърли огорчението си върху дъщеря си.

— А успя ли все пак да намериш липсващото парче от картата? — попита тя с любопитство.

— Не — измърмори той. — Не останах прекалено дълго, за да го търся. Ти бе зачената, преди да замина и това бе единствената причина изобщо да се връщам там през годините. И никога не съжалих за станалото. Ти винаги си била радостта в живота ми, Габи, моята единствена гордост. Много съжалявам за смъртта на майка ти и че е трябвало да минеш през всичко това сама. А и да тръгнеш да ме търсиш — това е много смела постъпка от твоя страна.

— Не мисля, че имах избор.

Спряха и се загледаха в обляния от лунната светлина океан, а вълните се плискаха в краката им. Топлият бриз развя края на полите ѝ. Ръката му обгърна раменете ѝ и той я придърпа към себе си.

— Съжалявам, че са те пленили, но не и че сега сме тук заедно, дъще. Винаги съм искал да бъдеш с мен.

Сълзи бликнаха от очите ѝ и тя се притисна в него. Най-последно си беше у дома.

Животът на Сейнт Китс ѝ се стори възхитителен. Всяка сутрин се будеше в очакване на ден, изпълнен със слънце и приключения. По настояване на баща си, се научи да плува и всеки ден плуваше в топлите, лазурносини карибски води. Обичаше да язди по плажа коня, който той ѝ купи и понякога не се прибираше до мръкване, за да се наслади на прекрасните залежи. Обожаваше острова, въпреки че на моменти горещината я потискаше. Но всичко това бе ново за нея и понеже бе млада, ѝ се струваше великолепно. Храната бе различна, климатът също, местните жители бяха весели и приятелски настроени, а забавленията и танците по улиците бяха всичко онова, което тя дори не можеше да си представи да ѝ се случи в Англия. Освен това откри, че обожава да придружава баща си и да обикаля моретата в търсене на съкровища. Сега ясно осъзнаваше защо той бе избрал този начин на

живот. Изживяваше повече приключения и забавления за една седмица, отколкото някои мъже за цял живот!

Макар да не одобряваше пиратските занимания на баща си, тя започна да гледа на тях от друг ъгъл, особено що се отнасяше до ролята му на посредник при откупуването на заложници, защото ако не беше Нейтън, много от тях никога нямаше да се върнат при семействата си. А и той вече не се занимаваше с пленяването на кораби. Прекарваше по-голямата част от времето си в търсене на съкровища. Тя дори бе с него, когато намериха отличителния знак върху една от картите и той най-сетне успя да разпознае къде се намира червеното кръстче от нея, където бе заровено богатството. Беше толкова вълнуващо да гледа как баща ѝ и хората му копаеха на въпросното място от острова и откриха заровения там огромен сандък. Разочарованието бе голямо, когато го отвориха и се оказа празен, въпреки че можеше да се очаква. Преди да се сдобие с картите, те бяха минали през много ръце. Повечето от картите на Нейтън бяха много трудни за разгадаване, защото собствениците на съкровищата бяха нарисували много малко ориентири по тях — само колкото те самите да могат да се върнат до плячката си, но недостатъчно за онези, които се бяха сдобили с тях и опитваха да ги разшифроват. Някои от картите бяха накъсани на парчета, а частите лежаха скрити на различни места или раздадени на отделни членове от семействата, като значението им през годините се губеше, така че някои хора дори не знаеха какво притежават. Баща ѝ разполагаше с две карти с липсващи парчета.

Марджъри така и не се качи на кораб за Англия, макар да се бе заклела да го направи, още когато пристигнаха на Сейнт Китс. Въпреки че жегите не ѝ понасяха, тя остана, защото не можеше да изостави Габриел сама сред „пиратите“. Тя опозна някои от тези пирати доста добре, особено тези от екипажа на Нейтън. И двете ги опознаха. Габриел дори считаше няколко от тях за скъпи приятели. Всъщност, повечето от членовете от екипажа му бяха изненадващо приятни и честни хора, макар да бяха твърде свободолюбиви и авантюристични за разбиранята на почтеното общество. Нейтън се справи добре, пазейки я от опасни мъже като Пиер Лакрос, макар тя никога да не спря да се страхува от този мъж, дори и когато разбра, че

се е захванал с някаква жена-пират на име Ред. Тя даже го срещна веднъж в открито море, докато с баща ѝ бяха на лов за съкровища. Пиер току-що бе пленил един кораб. Тогава разбра, че ако Нейтън не бе избавил пленниците от Пиер, той щеше да ги убие. Но преди пиратът да отплава, бе успял да се доближи до нея и прошепна така, че баща ѝ да не чуе:

— Не мисли, че съм забравил за теб, мила моя. И нашето време ще дойде.

Това бе може би единствения мрачен момент в безупречната мозайка от вълнуващи преживявания, на които тя се наслаждаваше, докато живееше на острова с баща си, но знаеше, че това не може да продължава вечно. Навярно един ден щеше да се омъжи, дори го очакваше с нетърпение. От все сърце искаше онова, което най-много ѝ бе липсвало като дете — стабилно, любящо семейство, в което всички да държат един на друг и да се обичат. Дори пофлиртува с няколко красиви моряци, които после обаче отплаваха. Но не съжаляваше, защото през първите две години, които прекара на Сейнт Китс, единственото ѝ желание бе да бъде с баща си и да си наваксат пропуснатото време.

Вече почти три години тя се чувстваше прекрасно да живее на острова, докато един ден Чарлз Милфорд не се завърна от учение в чужбина. Син на изискано английско семейство, което притежаваше захарна плантация, красавецът Чарлз явно също се интересуваше от нея, докато не разбра кой бе баща ѝ и грубо ѝ обясни защо не могат да продължат да се срещат. Причината не бе, че Нейтън бе пират. Никой на острова не знаеше това. Семейство Милфорд бяха абсолютни сноби, които считаха баща ѝ за обикновен гражданин и затова бяха решили, че тя не е достойна за техния единствен син. Габриел бе съкрушена от грубата студенина на Чарлз, но успя да прикрие болката си. Не искаше баща ѝ да узнае, че мъжът, който я бе накарал да се замисли за женитба, не я искаше, заради него.

Островът обаче, бе малък и Нейтън някак си бе узнал за случилото се. Габриел можеше да отгатне това по напоследък унилото му настроение, което бе така нетипично за него. Тъй като той не заговори пръв, на нея ѝ се наложи да започне разговора. Случи се, когато тя спомена, че скоро ще навърши пълнолетие и Охър, един от верните моряци на Нейтън, я чу и възкликна:

— И все още не е омъжена?!

Нейтън пребледня и същата вечер я повика в кабинета си. След реакцията на Охър, тя предположи, че ще ѝ се наложи да слуша за възможните кандидати за женитба от острова. Обаче решението, което баща ѝ бе взел я свари неподготвена. Веднага щом се настани на срещуположната страна на бюрото му, той каза:

— Реших да те върна в Англия.

Реакцията ѝ бе мигновена. Дори не ѝ бе необходимо да обмисля казаното:

— Не!

Той ѝ се усмихна, но това бе една тъжна усмивка. Дори не се опита да спори с нея. Обожаваше да ѝ угажда и тя обикновено побеждаваше в споровете им.

— Знаеш, че аз и майка ти никак не си подхождахме — започна да обяснява той. — Тя бе изискана, докато аз бях точно обратното. Искам да знаеш, че няма нищо, от което да се срамувам. Дори и от произхода си. Отраснах в Дувър. Родителите ми бяха добри и работливи хора. Майка ти обаче, не разбираше нещата така и измисли какви ли не истории за пред приятелите си, относно миналото ми и причината за честите ми отсъствия. Дори не искаше приятелите ѝ да знаят, че съм търговец, какъвто аз всъщност не бях, но тя така си мислеше.

— Зная всичко това, папа.

— Да, знаеш, но разбери — по майчина линия ти си аристократка. За съжаление в тази част на света, никой не би повярвал на това. Освен това, днес осъзнах какво ти отнемам, като те задържам при себе си — сезон в Лондон, всичките балове и приеми, които младомомиче с твоето потекло може да посещава, всичко, което майка ти искаше за теб, включително изтънчен кавалер за съпруг.

Тя наведе глава:

— Чул си за Чарлз Милфорд, нали?

— Да — отвърна той. — Дори се позабавлявах с идеята да извикам стария Милфорд на дуел.

— Не си го направил! — стреснато каза тя.

— Всъщност — ухили се той, — реших първо да те попитам дали наистина си влюбена в това момче.

Тя помисли за момент и си призна:

— Не бих казала. Вероятно бих могла, но ако трябва да бъде честна, струва ми се, че по-скоро ми се искаше да се влюбя в някого и Чарлз бе първият, който ми се стори подходящ за съпруг на този остров.

— Независимо от това, дали би станало от него добър съпруг или не, помисли за онова, което току-що каза, Габи. За цялото това време откакто си на острова, той е единствения, който ти се е сторил подходящ за брак. Това е обезпокоително ограничен избор, скъпа, като се има предвид, че е редно да си сред десетки млади мъже, измежду които да избираш. Англия е мястото, където това би могло да се случи. Връщаш се там, за да предявиш претенции за наследството си и да бъдеш представена в обществото, както майка ти винаги е искала. А докато тече сезона, би могла да си намериш и подходящ съпруг.

Знаеше, че баща ѝ има право — това бе единственият ѝ избор. Но съпруг англичанин означаваше да заживее отново в Англия, а тя не можеше да понесе дори мисълта да се откаже от идиличния си живот на острова. От друга страна, с малко повече късмет, би могла да си намери англичанин с достатъчно авантюристичен дух, който, в името на любовта, би се върнал с нея на Карибите. Тази идея я вдъхнови и тя дори започна да очаква предстоящото пътешествие с нетърпение и вълнение.

— Имаш право — каза тя. — Би било чудесно да се влюбя и омъжа, но как ще осъществим тази идея в Англия, без да бъда представена в обществото?

— Няма за какво да се безпокоиш, мила моя. Може и да нямам връзките на майка ти, но познавам един много високопоставен господин, който ми е длъжник. Името му е Малъри — Джеймс Малъри.

ГЛАВА 4

— Мислиш ли, че Дрю ще има нещо против? — попита съпруга си Джорджина Малъри, докато се приготвяха за вечеря.

— Значи ли това, че ще го питаш все пак? — отвърна Джеймс.

— Ами, разбира се.

— Мен не ме попита — напомни й той.

Тя изсумтя.

— Като че ли щеше да ме пуснеш сама.

— Разбира се, че не, но имаше вариант да те помоля да си останеш вкъщи.

Тя премигна насреща му изненадана.

— Наистина ли?

Той изстена вътрешно. Тя пометна с последното им дете. Дори не говореха за това, но се беше случило съвсем наскоро и Джеймс би се съгласил на всичко, за да й угоди, въпреки че едва понасяше братята й и мисълта да плава с един от тях, без той самия да е капитанът на кораба, бе последното нещо, с което при нормални обстоятелства би се съгласил. Всъщност, той обмисляше да си купи още един кораб, така че да не му се налага да й позволи да пътува с брат си, но едва ли щеше да успее за толкова кратко време и едновременно с това, да се съобрази с плановете на Джорджина. Би искал той да я заведе до Америка, но това не би й позволило да прекара повече време с брат си, а тя очакваше това време с нетърпение. По дяволите!

— Вече се съгласих, Джордж, така че всичко е решено? Той е твой брат, все пак. Ти какво мислиш?

Джорджина прехапа устни, въпреки че изобщо не изглеждаше разтревожена.

— Моментът е много подходящ, нали? — продължи тя, надявайки се той да потвърди. — Дрю така или иначе вече е планирал да отплава след няколко седмици и не към Карибите, а към дома в Бриджпорт, така че ще има място за пасажери и няма да му се наложи да се отклони от пътя си само заради мен. Убедена съм, че няма да има

нищо против да отплава една седмица по-рано. Той бе решил да остане, само за да бъдем повече време заедно.

Джеймс повдигна едната си златисторуса вежда. Жест, който доста ядосваше съпругата му, преди да се оженят, но сега го намираше за привлекателно.

— И ти не би го молила при други обстоятелства?

— Ами, разбира се, че щях. Няма по-подходящ момент от този да го направим. В края на лятото сме и ще си бъдем у дома преди зимата. А и сватбата на Джереми е след няколко дни, което също е много удобно. Ще имаме достатъчно време да се върнем в Лондон, за да съберем багажа и да отплаваме следващата седмица. Просто щеше да ми е по-трудно да го моля, ако трябваше да се отклони от маршрута си, за да ме заведе в Бриджпорт, но след като и той отива там...

— Забравяш, че той обожава Джак. Би направил всичко, ако не за теб, то поне заради нея. А и също като теб, ще му бъде изключително приятно да я заведе в Кънектикът, за да я запознае от първа ръка откъде идват варварските черти в характера ѝ. Братята ти от години ми проглушават ушите, че трябва да я заведем там. Ако зависеше от тях, Джак щеше да бъде отгледана в Кънектикът, а не тук.

Джорджина реши да не обръща вниманието на думата „варварски“ и само отбеляза:

— Не мисля, че идеята им е да я заведат, докато е толкова малка. По-скоро ще изчакат да порасне. Знаеш, че се надяват тя да се омъжи за американец, и ще я помъкнат натам, веднага щом стигне възраст, подходяща за женитба.

— Пепел ти на езика, Джордж! Тя ще се омъжи за англичанин — ако изобщо позволя на някой да припари до нея!

Последното го беше измърморил под носа си и това накара Джорджина да се ухили.

— Ами, идеята беше, че ако се влюби в американец, ти няма да можеш да попречиш на сватбата. Ще се възпротивиш, разбира се, в началото, но тъй като тя те върти на малкия си пръст, накрая ще се предадеш.

— Благодаря ти, че ме предупреди!

Той не каза нищо повече и тя се намръщи.

— С други думи, няма да ѝ позволиш да припари дори близо до Америка, щом стане на възраст за женене?

— Съвсем точно.

Тя спря да се мръщи. Дори леко се усмихна.

— Не ми се ще да ти го казвам, но все повече и повече американци идват в Англия в днешно време. И можеш да бъдеш сигурен, че когато това време настъпи, братята ми ще започнат да влачат всеки, който е що-годе приемлива партия, за да го представят на любимата си племенница.

— Не бих залагал много на това, мила моя.

Тя въздъхна, защото си представи колко неприятно би било, ако съпругът ѝ и братята ѝ прекратят примирието си. То и без това си беше принудително. Не бе забравила, че се мразеха и се бяха опитали да се избият в миналото. Всъщност, братята ѝ го бяха смазали от бой. И петимата накуп. Разбира се, въобще нямаше да успеят да го докопат, ако бяха играли честно, но бяха бесни, когато той обяви, че е компрометирал единствената им сестра и бяха твърдо решени да го обесят за пиратство, ако не се ожени за нея. Не бе най-доброто начало за чудесния брак, който имаха сега, но тя със сигурност не можеше да не се съгласи, че да опознаеш по-отблизо Джеймс Малъри, бивш развратник и бивш джентълмен-пират, бе невероятно вълнуващо.

Тя изсумтя неодобрително и каза:

— Не знам защо изобщо подхванахме темата за женитбата на Джаклин, при положение, че има толкова време дотогава. Би трябвало да обсъждаме сватбата на Джереми, тъй като тя е само след няколко дни. Казах ти, че и той ще дойде на вечеря, нали? И че има нужда малко да го развеселим? Поканих Пърси, както и Тони със семейството му.

Джеймс пристъпи зад гърба ѝ и обви ръце около нея.

— Всичко това го чух още на закуска. Това, което не знаех, е, че си притеснена и не започвай да отричаш сега. Нямаше да повтаряш все едно и също, ако не беше. Признай си, Джордж.

— Изобщо не съм притеснена. Очаквам Дрю веднага да се съгласи да ни вземе на кораба си, щом го помоля и точно това ще направя довечера.

— Тогава какво има?

Тя отново въздъхна.

— Ами осъзнах, че остаряваме, Джеймс.

— Да бе, как не!

Тя се обърна и също го прегърна, което не беше никак лесно, като се има предвид широкоплещестото, мускулесто тяло на Джеймс Малъри.

— Така е! — настоя тя. — Сега, след като и Джереми се жени, не се съмнявам, че скоро ще имаме и внуци и тогава определено ще се почувствам стара.

Той избухна в смях.

— Какво глупаво момиче си ми ти! А аз си мислех, че ставаш такава, само когато си... бременна. Мили боже, Джордж, да не би пак да си бременна?

Тя се намуси.

— Не, доколкото знам. Не, не мисля.

— Тогава спри да се държиш глупаво или трябва да ти напомня, че Джереми ти е доведен син и е само няколко години по-млад от теб. Ще станеш баба само по закон. И да не си посмяла да ме наречеш стар отново или пак ще ядем обувки на вечеря.

Тя се отблъсна от него и се засмя при спомена, как я бе подгонил около бюрото в каютата на кораба му „Мейдън Ан“ след като я беше заплашил, че ще изяде злобата си за вечеря, в отговор на забележката ѝ, дали го стяга чепика да я хване. И всичко, защото му беше казала, че е стар. И сигурно наистина щеше да я накара. Тя беше наранила суетността му, при това съвсем предумишлено. Така или иначе, оттогава злобата и чепиците, като по-специално меню за вечеря, бяха нещо, с което постоянно се шегуваха.

— И, разбира се, че момчето има нужда да го ободрим малко — съгласи се Джеймс. — Бъдещата му тъща просто го изрита от къщата си и не му позволява да види булката преди сватбата. Проклет да съм, ако бях позволил на семейството ти да ме държи далеч от теб, след като вече датата на сватбата беше уточнена!

— Много смешно, Джеймс! На нас изобщо не ни се наложи да определяме дата за сватба и ти много добре го знаеш. И двамата бяхме завлечени до олтара в деня, в който се запозна със семейството ми.

— И, слава богу, но пък и диваците са толкова предсказуеми!

Тя избухна в смях.

— Нека да не им казваме, че в действителност ти беше този, който ускори нещата в онзи ден. Те наистина си мислят, че всичко е станало заради тях.

— И да им кажем, няма да повярват. За щастие, само един от братята ти е тук сега, макар че и един е много, но този все пак го понасям донякъде.

— Никога няма да си признаеш, че братята ми не са чак толкова лоши, нали? Дрю съвсем наскоро отърва Джереми от принудителен брак и при това, без да го молят дори.

— Оценявам помощта му. Не вярвах, че ще го кажа, но наистина съм му задължен. Ти само не му го припомняй! Дяволски много се надявам да забрави.

— О, я стига! Той не очаква нищо в замяна. Андерсън не са такива и ти много добре го знаеш.

— Осмелявам се да не се съглася с теб, Джордж. Всеки е такъв, ако изпадне в наистина сериозна нужда. За щастие, той си има четирима братя, на които да разчита, преди да опре до мен. Май че Тони дойде — добави той с намигване, когато и двамата чуха шума, който идваше от долния етаж. — Според мен трябва да обясниш на дъщеря ни, че това квичене е присъщо на прасетата, не на малките момиченца.

Развеселена от реакцията на съпруга си на врявата, която дъщерята на Тони и тяхната собствена вдигаха, тя му се усмихна широко и каза:

— Няма да има полза. Знаеш много добре, че Джаки и Джуди са неразделни и са много невъздържани и развълнувани, ако не са се виждали няколко дни.

— И затова вдигат тази невъобразима врява?

— Което ми напомня, че Джаклин наистина очаква с нетърпение това пътуване, но не мисля, че се е сетила, че няма да вижда Джуди няколко месеца.

Джеймс изстена вътрешно, защото веднага разбра накъде бие.

— Близнаците ще останат при Рийгън, но сега ти хрумна да си вземем още един пътник, а? Брат ми никога няма да се съгласи. Не се съмнявай!

— Разбира се, че ще се съгласи. Това ще бъде пътуване с образователна цел. И за момичетата ще е полезно да посетят Америка. И двете никога не са напускали Англия.

— И какво общо има това с факта, че Тони ще тъгува за дъщеря си?

— Просто му напомни, че ще останат сами с Рослин.

Той я придърпа обратно в обятията си.

— А аз кога ще остана насаме с теб?

— Искаш ли? — Тя почти измърка, обвивайки ръце около врата му и се наклони към него. — Тогава ще измисля нещо и можеш да разчиташ на това.

ГЛАВА 5

— Две седмици не са кой знае колко много време, а и остават само три дни до сватбата. Тъкмо имаш още време да размислиш, нали? Майка ѝ е направо гений, ако питаш мен. Накрая може и да ѝ благодариш.

И четиримата мъже зяпнаха Пърсивъл Олдън, като че ли бе малоумен. Това не беше рядкост. Всъщност се случваше непрекъснато. На Пърси, както го наричаха приятелите му, можеше винаги да се разчита да изтърси най-голямата глупост, или още по-лошо — да каже нещо, което не е трябвало на най-неподходящите хора, което винаги навличаше на приятелите му големи неприятности. Но колкото и да е странно, той никога не го правеше нарочно. Просто Пърси си беше такъв.

В момента, единствено Джереми гневно гледаше към Пърси, заради това, което току-що бе казал. Останалите мъже в стаята очевидно се забавляваха, въпреки че повечето от тях се опитваха да не го показват. Джереми обаче, беше разстроен от факта, че не му позволяваха да се среща с Дани — жената, спечелила сърцето му — докато майка ѝ подготвяше сватбата им.

Единствената причина, поради която Евелин Хилъри го бе отпратила да изчака деня на сватбата им у дома, бе желанието ѝ да прекара поне малко време насаме с дъщеря си. Обясни му, че не би трябвало да ѝ завивда и той наистина не можеше. Майката и дъщерята току-що се бяха събрали след дълги години на раздяла. Дани бе отраснала в бедняшките квартали на Лондон, без да знае кои са родителите ѝ. Още повече, че през всичките тези години бе мислела, че и двамата са мъртви.

Това обаче, не помагаше на Джереми да понесе по-лесно мъката от раздялата. Само го бе накарало да осъзнае, че чувствата му към Дани са истински, а мъжете Малъри не се влюбваха лесно. От това семейство бяха излезли едни от най-прочутите развратници в Лондон,

включително и Джереми, но никой от тях не пренебрегваше силата на любовта, щом я срещнеш веднъж.

Дрю Андерсън бе единственият в салона, където мъжете се бяха събрали след вечеря, който не се опитваше да прикрие веселието, което думите на Пърси бяха предизвикали. От всички мъже в семейство Малъри, може би най-много харесваше Джереми, защото имаха много общо помежду си или поне имаха, преди Джереми да реши да зареже ергенския живот. Освен това му се падаше и племенник, поне по женска линия, тоест бе вече част от семейството.

Най-забавното бе, че Джереми, който бе известен с това, че много издържа на пиене и всъщност никога не се бе напивал дори и когато всички останали са вече под масата, май беше на път да промени този факт тази вечер. Той пристигна с бутилка бренди в ръка, изпи още една по време на вечеря и в момента преполовяваше трета. Цяло чудо бе, че все още не се е свлякъл на пода в безсъзнание и не заваля думите, но издайническият блясък в очите му показваше, че се е натряскал здравата, както се твърдеше, за първи път в живота му.

Баща му, Джеймс, все още не го беше забелязал. Чичо му, Антъни, бе твърде зает да се киска, за да обърне внимание. Пърси обикновено забелязваше само нещата, които не трябва, така че не би обърнал внимание на това. Единствено Дрю, като един истински Андерсън, попаднал във вражеския лагер, веднага усети нещастieto му и какво точно се опитваше да направи.

Да удави мъката си в алкохол. Беше толкова смешно, че на Дрю почти му дожаля за него. Дани бе наистина умопомрачителна красавица и той самият веднага прояви интерес към нея, докато все още я мислеше само за една от прислужниците в дома на Джереми. Но тогава младежът ясно бе дал да се разбере, че тя е негова, а никоя жена не си заслужаваше да се биеш за нея. Според Дрю — когато не можеш да имаш някоя жена — намираш си друга. Не беше особено придирчив и нямаше намерение да се поддава на емоции, толкова чужди на природата му. Във всяко едно пристанище го чакаше поне една жена, при това с отворени обятия. Не че той полагаше никакви усилия да се сдобие „с по една любовница във всяко пристанище“, както сестра му обичаше да казва. Просто беше мъж, който обича жените — всички жени — и тези, на които обръщаше внимание, после се надяваха, че той ще се връща непрекъснато при тях. Но Дрю никога не им даваше

повод да си мислят, че възнамерява да се установи някъде скоро. Не ги лъжеше и не им обещавахе нищо, и когато се върнеше отново в морето, не очакваше от тях да му бъдат верни.

Джорджина и съпругата на Антъни влязоха в салона, преди Джереми да успее да прати приятеля си по дяволите. А, ето още една красавица, Рослин Малъри, помисли си Дрю. Той вече бе чул как Антъни е спечелил сърцето на дамата — нуждаела се е от съпруг, който да я защити от безскрупулния ѝ братовчед, опитващ се да отмъкне богатството ѝ. За изумление на цялото си семейство, Антъни приел тази роля. Той също бил развратник, който те смятали, че никога няма да се ожени.

Това, което Дрю трябваше да признае на мъжете Малъри бе, че наистина имаха добър вкус по отношение на жените. А Джеймс Малъри бе направил най-добрия избор, според него, защото бе успял да накара единствената сестра на братята Андерсън да се влюби в него. Той, разбира се, не я заслужаваше. Никой от братята ѝ не мислеше, че я заслужава. Но не можеше да му се отрече, че я караше да се чувства щастлива.

Дрю изобщо не очакваше с нетърпение да бъде затворен на един кораб със страховития си зет, но определено се радваше, че ще прекара повече време със сестра си и племенницата си, тъй като не идваше често в Лондон. Жалко, че не можеха да оставят Джеймс тук. Трябваше да го предложи. Дрю можеше чудесно да се погрижи за семейството му, още повече, че те бяха и негово семейство. Бе убеден, че на Джеймс изобщо не му се ходи в Бриджпорт, като се има предвид какви лоши спомени има от последното си пребиваване там. Нямахше да навреди, ако подхвърли идеята, реши Дрю. А имаше и достатъчно време да види Джереми да надява семейния хомот и да оплаче загубата на още един заклет ерген. Надяваше се, че ако на него някога му хрумне такава глупост, ще се намери някой, който да го застреля преди това.

ГЛАВА 6

Дрю бързаше. Преди минути му бяха съобщили, че „Океан“ — корабът на брат му Бойд — е хвърлил котва в залива, в очакване да влезе в пристанището. Можеха да минат дни, докато получи разрешение за влизане, тъй като броят на чакащите да акостират кораби, бе голям. Но това не означаваше, че Бойд вече не е слязъл на брега. Ако не го бе направил, то Дрю щеше да намери лодка и да го посети на кораба.

Той не знаеше, че Бойд пристига в Англия, но това не би могло да стане в по-подходящ момент. Едва вчера семейството се бе върнало в Лондон след сватбата на Джереми и оставаше по-малко от седмица до отплаването им за Кънектикът. Причината, за да дойде днес на пристанището бе, за да уведоми първия си помощник, че ще отпътуват по-рано от планираното. Честно казано, Дрю очакваше да види „Океан“ в Бриджпорт, тъй като корабът превозваше захар и тютюн от Западна Индия за североизточните щати. Колко отдавна не беше виждал малкия си брат! Точно поради тази причина Дрю толкова се стремеше към дома.

Ако Бойд бе дошъл в Англия само за да види Джорджина, може би щеше да поиска да тръгне за дома с Дрю. Да, прекрасна мисъл... Още повече, че зет им, Джеймс, упорито отказваше да разбере намеците му и бе твърдо решен да тръгне с жена си и дъщеря си, така че допълнително подкрепление с точно този от представителите на семейство Малъри на борда, никога не би било излишно.

Джорджина и Бойд бяха единствените Андерсън, които не управляваха собствени кораби. Разбира се, от Джорджина никога не се бе и очаквало такова нещо, а и със сигурност щеше да срещне съпротивата и на петимата си братя, ако някога изобщо би й хрумнала подобна идея. А Бойд просто не искаше. Той обичаше морето, но нямаше никакво желание да става капитан.

Братята му го отдаваха на неговата нерешителност и вярваха, че с времето ще я преодолее и ще стане капитан на кораба си, когато е

готов. Обаче накрая Бойд призна, че няма намерение да предприема такава решителна стъпка и предпочита просто да се наслаждава на пътешествията, без да се нагърбва с отговорности. А и след като плащаше на капитаните от собствения си джоб, братята му не намираха причина да недоволстват.

Щом не му се налагаше да управлява собствения си кораб, сигурно щеше да се съгласи да пътува с брат си и семейството на сестра си на „Тритон“.

Бързайки през тълпите от хора на кея към кантората на „Скайларк“, където се надяваше да завари Бойд, ако вече бе слязъл на брега, Дрю не обръщаше особено внимание на околните и само внимаваше да не се сблъска с някого. Въпреки това, нямаше как да не забележи жената, изникнала внезапно пред него. Тя политна, губейки равновесие и Дрю инстинктивно я хвана за ръката, като изобщо не погледна към нея, а към двамата мъже, които я следваха. И двамата пристъпиха напред, когато Дрю я изправи на крака.

— Пуснете ме! — каза рязко тя, и той веднага я пусна.

Не разбра дали тези хора наистина я придружаваха, защото сега, когато тя беше здраво стъпила на краката си, те се отдръпнаха назад, правейки се, че изобщо не се интересуват от нея. Странно...

Дрю погледна жената, за да разбере защо не бе оценила помощта му... и напълно забрави за придружителите ѝ.

Най-светлосините очи, които някога бе виждал, обрамчени с гъсти черни мигли го гледаха яростно. Тези очи бяха толкова изумително красиви, че той не можа веднага да оцени по достойнство останалото.

Дрю рядко се прехласваше, а още по-рядко губеше дар слово, когато видеше жена. Съвсем нормално за човек, опитал прелестите на най-прекрасните сред най-прекрасните дами по света. Да, тази бе хубавичка, но много други биха я засенчили. Вирнато носле, черни, леко извити вежди — може би, защото се бе намръщила? Пълни, чувствени, яркочервени устни, без следи от грим. Може би цветът им се дължеше на това, че често ги хапеше, предположи той.

Черната ѝ коса беше вдигната в сложна прическа, роклята и шапката ѝ имаха почти същия бледосин цвят като очите ѝ. Беше облечена по последна мода, но златистият ѝ тен — кошмарът на

английските дами — издаваше, че е чужденка. Той можеше да се закълне, че в последно време е живяла на място с по-топъл климат.

Тогава, кое го удиви? Тенът? Греховно чувствените устни? Или просто гневният поглед, с който отвърна на жеста му?

— Може би трябваше да ви оставя да се изтърколите в краката ми, красавице? — попита той.

— Моля?

— Едва не паднахте — уточни мъжът. — Или просто това обстоятелство ви е убягнало? Знам какъв ефект имам върху жените, когато ме видят — забравят всичко — добави той с хлапашка усмивка.

Но думите му не постигнаха желанния ефект. Вместо да я очарова и да намали гнева ѝ, думите му я накараха надменно да поеме дъх и възмутено да заяви:

— Сега ще ми останат синини, глупак такъв!

— Наистина ли? Дайте да видя!

Момичето рязко отдръпна ръката си.

— Няма нужда. Ако наистина сте искал да ми помогнете, благодаря ви! Само че, следващия път не бъдете толкова груб!

Усмивката на Дрю се стопи, докато ѝ отговаряше.

— Няма да има следващ път, защото ако пак се спънете, определено ще си помисля, преди да се опитам да ви помогна. Даже съм уверен, че ще ви оставя да паднете. Приятен ден, госпожице!

Отминавайки, чу зад гърба си възмутеното ѝ възклицание. Чудесен звук, който обаче не успя да върне усмивката му. Неблагодарница, помисли си Дрю. Той бе толкова раздразнен, че дори не се обърна да погледне още веднъж към красавицата, което бе много необичайно за него. Просто блъсна онези двамата, които може би бяха с нея, и мина помежду им. Жалко, че нито един от тях не възропта.

ГЛАВА 7

Лондонското пристанище кипеше от живот — нищо не се бе променило от последния път, преди три години, когато Габриел пое към Карибите убедена, че ще открие баща си там. Акостиращите кораби и техните товари бяха причината за наличието на толкова много товарни коли по това време на деня. Част от товарите биваха транспортирани до складовете, а друга част директно към пазарите. Увлечена от познатите шумове и миризми, тя не видя нито каруцата, която за малко щеше да я блъсне, нито мъжа, който я хвана, за да не падне.

Може би, ако го беше видяла първа, нямаше да бъде толкова изненадана от внезапното привличане, което усети и нямаше да се държи като абсолютна глупачка. Мили боже, тя никога досега не се бе държала толкова безобразно, а той просто се бе опитал да ѝ помогне!

Корабът, с който пътуваше, се качи по течението на Темза още рано сутринта, но им отне почти целия ден, докато всички пътници бъдат свалени на брега. Тя бе доволна, че бе станало толкова късно. Това щеше да ѝ позволи да наеме стая за през нощта и да отложи още малко предаването на писмото, което носеше в джоба си.

Двама от най-доверените хора на баща ѝ, Ричард и Охър, я следваха на дискретно разстояние.

Бяха изпратени с нея, за да я пазят и да се уверят, че лордът, на когото трябваше да предаде писмото, ще изпълни това, за което го молеше баща ѝ. Мъжете като че ли не бяха най-подходящите придружители за едно момиче, но Габриел не можеше да си представи, как би се справила с всичко това без тях.

Трябваше да се впусне в лов на съпруг по импозантния начин, одобрен от английското висше общество. Баща ѝ я беше изпратил предварително с необикновените ѝ придружители, за да се заеме с набавянето на нови, подходящи дрехи и за да успее да присъства последните седмици от лондонския летен сезон. Той бе зает с преговорите за откуп на двама заложници и не можеше да тръгне с нея,

но ѝ обеща да пристигне след месец-два. Тя настоя да го изчака, но той бе категоричен, че трябва да замине веднага и накрая все пак успя да се наложи.

Марджъри също бе с нея. Не беше изненада, че не желаше да пусне Габриел да отпътува за Англия без подходяща компаньонка. Освен това, за разлика от момичето, на нея ужасно ѝ липсваше родината. Тя бе развълнувана и с нетърпение очакваше края на пътуването, за да се върне отново у дома. Едва пристигнали на пристанището, тя започна да търси карета под наем, нелека задача между другото, тъй като днес броят на пристигащите кораби бе голям, но тя не приемаше „не“ за отговор и ѝ отне само час да го докаже, за което Ричард не спря да я дразни през целия път до странноприемницата.

Габриел се опитваше да не мисли за страховете, които я изпълваха в момента.

Вместо това насочи мисълта си към времето, прекарано с баща ѝ на Карибите. До не много отдавна нито тя, нито баща ѝ осъзнаваха недостатъците на престоя ѝ в онази част на света, и най-вече факта, че ще ѝ се наложи да пропусне всички неща, които една осемнадесетгодишна английска девойка би трябвало да прави след достигането на тази възраст. Не би казала, че ѝ бяха липсвали. А и за нищо на света не би заменила тези прекрасни години прекарани с баща ѝ.

Двамата им придружители вечеряха с тях и останаха да им правят компания. Охър играеше карти с Марджъри, която изтощена от вълнението, че е отново у дома, не следеше внимателно нито играта, нито разговора.

От всички хора в екипажа на Нейтън, Охър бе от най-дълго време с него. Той, както и останалите, имаше десетки фалшиви имена. Сега обаче ползваше истинското си име, въпреки че дори и да имаше фамилия, така и не си направи труда да я спомене. Когато се представяше, повечето хора, включително и Габриел, си мислеха, че използва някакъв моряшки термин.

Сигурно затова без дори да го питат, той обясняваше, че името му се произнася с „х“. Това, че у него личеше ориенталската кръв и носеше прекалено дългата си коса сплетена на една плитка, правеше

въпросите излишни. Околните просто решаваха, че това е ориенталско име.

Беше висок почти два метра и с лице, по което не можеше да се определи възрастта му. Веднъж бе споменал, че баща му бил американец, често пътуващ до Далечния Изток. Решил да се присъедини към екипажа на един американски кораб, който отплавал на запад, с мисълта да открие баща си, но вместо това бе станал пират.

Вторият моряк, който баща ѝ бе изпратил да се грижи за нея, се представяше под името Жан-Пол и редица други имена. Навремето, когато се сприятелиха, той ѝ бе признал под секрет, че истинското му име е Ричард Алън. Не бе споменал нищо за миналото и произхода си, а и тя никога не го попита. Малко по-възрастен от Габриел, той се отличаваше от останалите пирати, не само с ръста или с хубавото си лице, а и с това, че винаги беше чист и спретнат.

Той също носеше черната си дълга коса вързана на опашка, но лицето му винаги бе гладко избръснато, с изключение на тънките мустачки, които си бе оставил. Дрехите му бяха пищни подобно на другите пирати, но бяха безупречно чисти, а ботушите му — винаги лъснати до блясък. Не носеше бижута, освен един сребърен пръстен с нещо като герб отгоре. Широкоплещест, строен, с искрящи зелени очи и снежнобели зъби, той изглеждаше вечно усмихнат. Габриел го намираше за привлекателен и забавен млад мъж.

Ричард се опитваше да говори с френски акцент, но не бе успял да го усъвършенства особено от времето, когато Габриел се запозна с него за първи път. Поне бе престанал да използва типично английските проклетия, когато беше изнервен, и които веднага издаваха истинската му националност. Веднъж го попита, защо се прави на французин, след като за повечето пирати бе достатъчно само да си измислят някакво фалшиво име. Ричард вдигна рамене и обясни, че не желае да е като останалите пирати и е решен да усъвършенства маскировката си, преди да я смени с нещо друго.

Бе ѝ признал също, че е имал желание да я ухажва, но се е отказал, защото се страхувал, че баща ѝ би го убил, ако разбере, и затова потиснал поривите си. Това я бе разсмяло. Той бе чаровен, забавен и смел, но тя никога не би си помислила, че между тях може да има нещо повече от приятелство. Това, че отношенията ѝ с привлекателния Ричард бяха само приятелски, не означаваше, че не се

бе поддавала на романтични увлечения през годините, докато беше на Карибите. Но всички те, с изключение на Чарлз, бяха моряци, а тя не желаше моряк за съпруг. От личен опит знаеше за колко кратко време се задържат моряците у дома, а тя искаше съпругът ѝ да споделя живота си с нея. Такава бе представата ѝ за брака. Ако мъжът ѝ отсъства с месеци и тя е сама през повечето време, какъв въобще е смисълът да се омъжва?

Майка ѝ неведнъж бе изразявала същото мнение. Често през годините тя бе казвала, че няма смисъл да обичаш мъж, който е влюбен в морето. Невъзможно бе да се пребориш с такъв съперник.

— Защо му позволи да те разстрои така, cherie? — попита Ричард, докато тя крачеше из стаята.

Тя много добре разбираше за кого говори той — за красивия мъж, когото бе срещнала на пристанището. Досега се бе опитвала да си го избие от главата, но не искаше да си го признае и затова само каза:

— Не съм разстроена.

— Ти едва не му отнесе главата.

— Глупости! Просто бях изплашена. Колата щеше да ме блъсне, ако той не ме беше хванал. Но ми стисна ръката толкова силно, че сигурно, ако бях паднала на земята щеше да ме заболи по-малко, така че помощта му не ми бе от кой знае каква полза.

Това си бе една опашата лъжа. Ричард повдигна вежди, показвайки, че не вярва на думите ѝ. Тя се изчерви и се опита да даде друго, по-достоверно обяснение.

— От самото начало на пътуването съм много изнервена — продължи тя.

— Вдигайте платната! — изкряка мис Карла.

Очите и на четиримата се обърнаха към яркозеления папагал в малката дървена клетка, в която го държаха понякога.

Птицата принадлежеше на Нейтън и бе кротка като агънце, когато седеше на рамото му, но всички останали считаха за врагове.

През първата година, всеки опит на Габриел да я погали или нахрани, завършваше с кръв по пръстите ѝ. Но тя не се отказа и накрая мис Карла премина във вражеския лагер. През втората година от престоя ѝ на острова, Нейтън ѝ бе подарил птицата.

По това време речникът на папагала бе ограничен до някои моряшки изрази и доста пренебрежителен език по отношение на майка ѝ.

Дори това, че баща ѝ бе кръстил птицата Карла само по себе си бе един вид обида. Той явно доста се бе забавлявал, докато я бе учил да казва „Карла е глупава птица“, „Аз съм дърта кранта“ и най-лошото — „Свалям гащи за петак“.

Нейтън бе толкова смутен, когато Габриел чу за първи път птицата да казва: „Карла е глупава птица“, че незабавно я понесе към брега, за да я удави в океана. Габи трябваше да изтича след него, за да го спре, макар да бе сигурна, че не би могъл да убие мис Карла. В последствие и двамата дълго се смяха на тази случка.

Охър метна салфетката си върху клетката, при което птицата изпляска три пъти с крила и се развика:

— Лошо момиче, лошо момиче!

Ричард се засмя, но после се обърна към Габриел, връщайки се на темата.

— Изнервена си? Заради това, че ще трябва да се омъжиш?

Въпросът я смути.

— Задето ще се омъжвам? Не, очаквам с нетърпение да се срещна с всички тези елегантни господа, които ще са в Лондон за сезона. Дори се надявам да се влюбя в някого от тях — добави тя с усмивка.

Това бе вярно, но тя не бе сигурна дали иска да живее в Англия отново, след като вече се бе влюбила в островите. Разбира се, идеята да живее толкова далеч от баща си, също не ѝ се нравеше. Но все още се надяваше, че ще може да убеди бъдещия си съпруг да живеят на Карибите или поне да прекарват една част от годината там.

— Да моля за услуга човек, когото не познавам, а баща ми познава бегло, ето това никак не ми харесва — продължи тя. — Ами той може просто да хлопне вратата под носа ни.

Всъщност тайничко се надяваше да стане точно така.

— Ние двамата сме тук, за да не се случи точно това — каза Охър тихо.

— Виждате ли! — възкликна тя. — Значи ще принудим този английски лорд да ни помогне, така просто не бива! Вие двамата

познавате ли го изобщо и знаете ли с какво му е помогнал баща ми, че да иска такава услуга от него?

— Никога не съм го виждал — отговори Ричард.

— Аз съм, но не предполагах, че е аристократ — каза Охър. — Моите впечатления от аристократите, колкото и бегли да са, са следните — те са контета, които подвиват опашка при първата изпречила им се опасност.

Тя не разбра дали Охър се шегува или не, но при тази забележка Ричард се намръщи твърде красноречиво. Мили боже, да не би нейният приятел Ричард да е английски лорд, който не иска да разкрие самоличността си? Тя го погледна внимателно, но той просто повдигна вежди и не даде вид да е отгатнал какви подозрения бе предизвикала реакцията му към забележката на Охър у нея.

Тя се отърси от тази мисъл. Това бе абсурдно, все пак. Напълно възможно бе да има обикновени англичани сред пиратите, но английски лордове... А благородникът, когото щяха да посетят на следващия ден, вероятно бе истинско конте, но това не намали страховете ѝ. Трябваше някак да се примири, че се налага да поиска услуга от човек, който не ѝ дължи нищо лично. А отгоре на всичко, щеше да му бъде задължена. Нещо, което никак не ѝ харесваше.

Тя бе пораснала и се бе променила през последните три години. Откри за себе си, че е находчива и изобретателна, и когато нещо трябваше да бъде направено, тя можеше да се справи. Преживяха ураган, връхлетял ги докато баща ѝ отсъстваше и заедно с Марджъри дори помагаха на пострадалите. През седмиците, когато баща ѝ плаваше без нея, тя оставаше сама с Марджъри и се налагаше да взема самостоятелни решения. Това много ѝ допаднаше.

Приятно ѝ бе да търси съкровища с баща си и след като се омъжеше, тези приключения щяха да ѝ липсват.

Но най-вече, не ѝ се искаше отново да зависи от някого или пък някой друг да решава вместо нея. Затова и ѝ бе толкова неприятно да моли този английски лорд за помощ.

— Винаги можем да го вземем за заложник, докато ти намери съпруг — каза Ричард с усмивка.

Габриел разбра, че той се шегува и също се усмихна. Едно нещо не можеше да му се отрече на Ричард — винаги можеше да те накара да забравиш неприятните мисли. А тя имаше нужда да спре да мисли

за високия красавец, в когото се блъсна на пристанището днес. За бога, този човек беше изумителен. Чувстваше се сразена, като изхвърлена през борда без предупреждение, както би се изразил баща ѝ. Нищо чудно, че се държа като пълна глупачка. Но със сигурност щеше да потъне от срам, ако я бе забелязал как го бе зяпнала, преди той да обърне погледа си към нея.

Бе доста висок, с впечатляваща фигура, златистокафява непокорна коса и тя можеше да се закълне, че очите му бяха черни — бяха толкова тъмни. Той наистина бе много красив мъж.

Не възнамеряваше да бъде груба с него, но сърцето ѝ все още биеше учестено след инцидента с товарната кола, заради който бе изгубила равновесие. А и той така силно стисна ръката ѝ, че тя се притесни, че ако видят това, Ричард и Охър в стремежа си да я защитят, могат да предизвикат свада.

И това не бяха напразни притеснения. Десет минути по-рано се бяха нахвърлили на един моряк, който просто леко я избута от пътя си, и едва не го изхвърлиха от кея във водата. Тя им обясни, че трябва да бъдат по-дискретни и да вървят на разстояние след нея, както се очакваше от слугите в Англия.

И когато високият, впечатляващ мъж погледна към нея с тъмните си, чувствени очи, тя почти загуби равновесие отново. Като видя усмивката му, почувства някакъв трепет дълбоко в себе си. Беше толкова обърквана, че ѝ отне известно време да осъзнае какво ѝ говори той. Не очакваше тонът ѝ да е толкова остър, когато му отвърна и напълно си бе заслужила грубостта му.

Габриел въздъхна. Вероятно никога нямаше да го види отново. Бе срещала достатъчно американци на Карибите и веднага разпозна акцента му. Американците посещаваха Англия, но не оставаха за дълго, защото не харесваха много англичаните. Двете държави бяха воювали помежду си до неотдавна. Така че, щеше да бъде много учудена, ако видеше точно този американец отново. А ако това се случеше, всички смущаващи подробности от днешната среща щяха да се върнат в съзнанието ѝ... и сигурно отново щеше да се държи като пълна глупачка.

ГЛАВА 8

Докато чукаше на входната врата на къщата на Бъркли Скуеър, нервите на Габриел вече бяха опънати до скъсване. Отне им почти цяла сутрин да намерят къщата, тъй като се намираше в най-богатия квартал на града. Баща ѝ не знаеше точния адрес, защото не се бе срещал със своя приятел повече от 15 години. Всичко, което знаеше бе, че той и синът му се бяха върнали в Англия преди години.

Габриел се бе постарала да изглежда колкото се може по-добре. Марджъри също ѝ бе помогнала, като се опита да изглади гънките по роклята ѝ. Но притеснението караше Габриел да мисли, че облеклото ѝ не е на нужното ниво. А отгоре на всичко и замръзваше! Господи! А уж в Англия все още бе лято!

Тя отдавна бе свикнала с топлия климат на острова и за нещастие, това бе оказало влияние и на гардероба ѝ.

Имаше много малко модни рокли, но и те бяха ушити от тънки материи. Когато пристигна, тя изхвърли почти всичките си дрехи, с които бе тръгнала от Англия, тъй като бяха прекалено плътни за топлия Карибски климат. Сега куфарите ѝ бяха пълни с всекидневни поли и блузи. И нито една долна фуста!

Баща ѝ ѝ даде пълна кесия със злато за нов гардероб, но сега парите нямаше да ѝ помогнат да направи добро впечатление. Надяваше се да не намерят никого в къщата. Ако имаше късмет можеше да се окаже дори, че благородникът не е в Англия.

Ако не бяха Ричард и Охър, тя нямаше сега да стои тук, хапейки устни. Щеше вече да е на първия кораб, отплаващ за Сейнт Китс.

Вратата се отвори. На прага стоеше един слуга. Всъщност, може и да не беше слуга. Боси крака, рунтава сива брада, къси панталони... Приличаше повече на човек, идващ от Карибите, отколкото самите те.

— Кажете какво искате, но по-бързо — грубо подхвърли той.

— Писмо за вашия господар. Помолиха ме да му го предам лично — безстрастно произнесе Охър. — Ще изчакаме вътре.

И без да му даде шанс да се възпротиви, хвана Габриел за ръката и мина покрай човека.

— Един момент, дявол да го вземе — запротестира той. — Къде ви е визитната картичка?

— Писмото е нашата визитна...

— Какво има, Арти?

Очите на присъстващите се обърнаха към жената, появила се на една от вратите на огромната гостна. На ръст тя не бе по-висока от Габриел, може би няколко сантиметра по-ниска от нея, беше с тъмнокестеняви коси и кафяви очи. Изглеждаше около тридесетгодишна, но с лице, което би изглеждало изключително красиво във всяка една възраст.

Неканените гости бяха толкова поразени от нейната красота, че загубиха дар слово. Арти веднага се възползва от възможността, за да обяви:

— Те нахлуха тук, Джордж, но не се бой, сега ще ги изритам.

Жената на име Джордж, укорително поклати глава.

— Това не е необходимо. — И после, усмихвайки се на Габриел, вежливо добави: — Аз съм Джорджина Малъри. С какво мога да ви помогна?

От притеснение момичето не можеше и дума да обели, чувствайки се като просякиня пред нея. Не можеше да си представи какво баща ѝ е помогнал на лорд Малъри. Но каквото и да беше, едва ли бе достатъчно, за да очаква от тези непознати хора да я приютят и да я въведат в обществото! А може би, за да си намери съпруг, щеше да ѝ е нужен не само един сезон?

Да бъдеш настойник на дебютантка съвсем не бе просто. Необходимо бе да се посещават бал след бал, прецизно планиране, подмяна на гардероба, подходящ ескорт и компаньонки... С майка ѝ често говореха за това... докато Карла не срещна Албърт. А Карла познаваше подходящите хора и на времето с нетърпение очакваше първия сезон на дъщеря си. Както впрочем и самата Габриел. Но сега, когато дойде времето да моли за услуга, тя искаше само едно — отново да се върне на Карибите.

— Носим писмо за лорд Малъри, мадам — с очарователна усмивка обяви Ричард, почтително сваляйки шапка. — Искрено се надявам това да не е съпруга ви.

— Уви, аз съм! — разнесе се плътен и определено недружелюбен глас от върха на стълбището. — Така че спри да зяпаш жена ми или ще те разкъсам на парчета!

Габриел вдигна очи и набързо отстъпи към вратата. Никога досега не бе виждала толкова огромен мъж... и толкова заплашителен. Работата не бе в неприветливия му тон. Нито в каменното му лице. Просто от пръв поглед ставаше ясно колко смъртоносно опасен е той. С такива по-добре да си нямаш вземане-даване, а да стоиш по възможност по-близо до изхода.

И макар че изобщо не изглеждаше ревнив, всяка негова дума издаваше болезнена ревност. Жалко, че Ричард се изрази толкова неудачно и още по-лошо бе, че мъжът на дамата го чу.

Габриел поклати глава.

Не, това не би могъл да бъде човекът, когото трябваше да моли за услуга. Баща ѝ бе направил грешка. Но разбира се! В Лондон със сигурност има повече от един лорд Малъри. Просто са объркали къщата!

Момичето облекчено въздъхна и вече искаше да се извини, когато Охър заговори:

— Ето че се срещаме отново, капитан Хоук. Разбира се, минаха много години и вие сигурно не си спомняте...

— Никога не забравям лица.

Габриел удивено погледна Охър. Дяволите да го вземат, те все пак бяха попаднали на правилното място. Но Охър трябваше да ѝ разкаже що за човек бе този лорд, вместо да ѝ пълни главата с приказки за това какви контета били благородниците. А и тя не се съмняваше, че Малъри почти не се бе променил от времето на запознанството си с Охър.

— Отдавна не използвам това име — хладно продължи Малъри. — Ето защо, зачеркни го от паметта си или аз сам ще го направя.

Това си бе явна заплаха, втората в рамките на няколко минути. И ако първата не бе свършила работа, то втората определено го стори. Напрежението между тримата мъже бе осезаемо.

Не толкова посрещане си представяше Габриел. Но пък и тя имаше свършено различно мнение за английските аристократи. В детството си бе виждала много благородници, но нито един не ѝ бе направил такова страховито впечатление. Този мъж бе повече от

заплашителен. Огромен, рус, мускулест и толкова силен, че действително нямаше да се затрудни да разкъса някого на парчета!

Малъри заслиза по стълбите. Габриел бе готова да си тръгне, преди да бъдат разменени още заплахи. Но Охър остана спокоен. Той не спомена писмото, а само му го подаде, когато мъжа се приближи до него.

Габриел изстена вътрешно. Трябваше тя да задържи писмото, а не да го дава на Охър. То бе запечатано. Никой от тях не посмя да го отвори. Тя даже не знаеше какво точно пише в него — молба за услуга... или направо някакво искане? И как е възможно баща ѝ изобщо да иска каквото и да било от човек като този?

Тя затаи дъх, докато лорд Малъри пробяга с очи през съдържанието на писмото.

— Проклятие! — промърмори той, когато приключи.

На Габриел ѝ се струваше, че на секундата ще умре от срам.

— Какво има, Джеймс? — с любопитство попита жената.

Той мълчаливо ѝ връчи писмото, за да види сама. Но лейди Малъри не реагира като съпруга си. За учудване на Габриел, тя широко се усмихна.

— Ама защо? На мен ми се струва, че ни чака голямо забавление — заяви Джорджина и наистина го мислеше. — Джеймс, надявам се, че си прочел писмото до края — погледна тя съпруга си.

— Да, но виждам, че ти все още не си схванала основното — отговори той.

— Че ще трябва да ходим по балове?

— Не.

— Че къщата ще се напълни с хора сега, когато и двамата ми братя също са тук?

— Не.

— Тогава какво толкова те ядоса, като изключим репликата, провокирала твоя очарователен изблик на ревност?

Габриел можеше да се досети сама. Тя все още не бе промълвила и дума, но Малъри сигурно вече смяташе, че дъщерята на един пират е абсолютно неподходяща да бъде представена във висшето общество.

— Млъкни, Джордж! Нито съм бил, нито някога ще бъда очарователен — бе всичко, което каза Малъри.

Обаче не отрече ревността си и това накара Ричард да се изчерви леко. А и не отговори на въпроса на съпругата си, което я накара да направи още едно предположение.

— Или може би се чувстваш виновен, че сипеш абсолютно ненужни заплахи?

Тя като че ли се опитваше да го провокира. Как смееше да разговаря с него по такъв начин?! И изобщо, какъв дявол бе накарал тази дребна, наперена дама да се омъжи за този огромен, брутален тип? Е, не можеше да му се отрече, че бе красив — с тези големи, зелени очи, дълги, светлоруси, достигащи до раменете коси... и въпреки всичко от него се излъчваше смъртна заплаха. Габриел изобщо не се съмняваше в това.

Той само изсумтя при думите на съпругата си и каза:

— Нищо подобно!

— Радвам се да го чуя! — весело изчурулика Джорджина и безгрижно обясни на околните. — Когато осъзнае, че е виновен, става просто нетърпим.

— По дяволите, Джордж, за нищо не съм виновен!

Не само думите, но и тонът му издаваше, че вярва в това, което казва, и въпреки всичко жена му продължи:

— Но да, разбира се, това веднага се вижда. Ще се доверим на думите ти, въпреки, че ние с тебе си знаем, нали?

— Джордж!...

Толкова заплаха в една-единствена дума! Но дамата не обърна никакво внимание на това и обръщайки се към ескорта на Габриел, каза оживено:

— Джентълмени, можете да сте спокойни. Днес моят съпруг няма да убива кого и да било.

— За разлика от теб, скъпа, когато осъзнаеш, че съгласявайки се да изпълниш тази молба, ще си принудена да отмениш собственото си пътуване.

Джорджина се намръщи.

— О, господи, въобще не помислих за това!

— Така си и знаех — отговори Малъри.

— Аха, ето защо си толкова ядосан! Въобразил си си, че аз ще се разстроя?

Малъри и не мислеше да отрича. Вместо това внимателно попита:

— А няма ли?

— Не. Но виж за Джак — не знам. Знаеш колко нетърпеливи могат да бъдат децата. Е, ние може да предприемем това пътуване и следващата година.

Габриел пребледня, когато разбра, че за да й направят тази услуга, на домакините ѝ ще се наложи да променят плановете си. Накрая проговори:

— Моля ви, не е нужно заради мен да променяте каквото и да било. Баща ми, разбира се, просто не е съобразил, че може да имате свои планове. Решението му да ме изпрати тук, бе взето много импулсивно. Ние можем да го изчакаме, докато пристигне и тогава ще измислим нещо.

— И кога ще пристигне той? — попита Джорджина.

— Не, не можем — каза почти едновременно с нея Охър. — Той все още е на Карибите и не би могъл да пристигне скоро.

— Не, така няма да стане! — категорично заяви Джорджина.

— Вие оставате тук! — отрязва Малъри.

И това сложи край на спора. Но той все още не бе свършил. С глас и тон, които не допускаха възражения, той се обърна към спътниците на момичето:

— Имах пред вид само госпожица Брукс. Вие си тръгвате! Изпълнихте дълга си и сега тя е под мое попечителство. Вратата е ей там!

Самите Охър и Ричард нямаха никакво намерение да остават в тази част на града. Габриел ги прегърна набързо за довиждане. Почувства се зле от факта, че Джеймс Малъри така ги изхвърли от дома си, но навярно това нямаше да се случи, ако Ричард си бе държал езика зад зъбите. Неговата непредпазлива реплика, пробудила ревността на Малъри, бе причината да си тръгнат много по-бързо, отколкото ѝ се искаше.

Оставайки сама с домакините си, притеснението ѝ се увеличи десетократно. Думите на Джорджина обаче малко я поуспокоиха.

— Хайде да отидем в трапезарията. Ако не сте закусвали, храната е все още топла. Всеки се храни по различно време в тази

къща, така че закуската стои сервирана почти цяла сутрин. Във всеки случай, нека да изпием по чаша чай и да се опознаем по-отблизо.

Габриел последва лейди Малъри, но за съжаление към тях се присъедини и Джеймс. В негово присъствие не би могла да се отпусне и за миг. Той бе толкова плашещ, а и освен това, тя все още бе толкова смутена от несвоевременното си натрапване в живота им, че едва успя да пророни извинението, което знаеше, че им дължи:

— Ужасно съжалявам, че пристигането ми проваля плановете ви!

— Нито дума повече, скъпа! — отговори Малъри, вече много по-дружелюбно. — С риск да разсърдя Джордж, не мога да не призная, че появата ви не би могла да бъде в по-подходящ момент.

— Вие не сте искали да пътувате?

Джеймс не отговори.

— Той все още се бои от това да не се разсърдя — смеейки се, поясни Джорджина. — Виждате ли, напоследък е готов на всичко, за да ми угоди, така че пътешествието, което исках да предприема беше организирано, бих казала, твърде набързо, още повече, че корабът на брат ми Дрю стои на котва в Лондонското пристанище. Но за съжаление, съпругът ми не се разбира много с братята ми...

— Няма защо да го представяш толкова безобидно, Джордж — промърмори Малъри. — Аз презирам братята й и те презират мен. Така че, чувствата ни са взаимни.

Габриел зяпна от учудване, но Джорджина само извъртя очи.

— Ами казано простичко — да, но те наистина полагат усилия да се погодят.

— Тя иска да каже, че вече не се опитваме да се избием един друг — добави Джеймс. И при това го каза толкова сериозно, че Габриел не повярва на ушите си. Обаче после реши, че той се шегува и й стана по-леко.

— Във всеки случай — продължи Джорджина, — Джеймс не бе очарован да плава на кораба на брат ми, и без съмнение е доволен, че пътешествието се отлага.

Странно как, но бяха успели да накарат Габриел да се почувства по-спокойна и да не изпитва вина, че им се е натрапила. Не напълно, разбира се, но със сигурност се чувстваше много по-добре.

— Имам прислужница, която също ще се наложи да остане тук с мен — обясни Габриел.

— Разбира се! — прекъсна я Джорджина. — Ако не бяхте довели своята със себе си, аз самата щях да ви потърся някоя подходяща.

— Благодаря! Ще се наложи да се възползвам от вашето гостоприемство за няколко седмици, докато баща ми дойде и ни намери друго жилище. Безкрайно съм ви благодарна, че се съгласихте да ме представите във висшето общество. Между другото, не се обиждайте, но исках да ви попитам, как се запознахте с баща ми? — попита тя Джеймс.

— Той не ви ли е казал? — поинтересува се той.

— Не, решението му да ме изпрати тук беше толкова внезапно. А и аз бях толкова разочарована от факта, че той няма да може да дойде с мен, тъй като имаше да довърши някаква работа. Исках да го дочакам, но тъй като сезонът вече бе започнал той реши да ме изпрати в Англия колкото се може по-скоро. Така и не остана време да поговорим за това.

— Аз също изгарям от любопитство — призна Джорджина, гледайки мъжа си. — Какъв е дългът ти към нейния баща? В писмото нищо не пишеше за това.

— На колко оценяваш човешкия живот? Брукс спаси моя. А аз дори не го бях молил за това.

— Кога се е случило? — попита жена му.

— Много преди да те срещна. Реших да се сбия на неподходящото място в неподходящото време и двадесет пияни моряци се опитаха да ме довършат.

— Само двадесет? — подсмихна се жена му. — И ти мислиш, че живота ти е бил в опасност? Ти?!

— Приятно е да знаеш, че жена ти е толкова уверена в твоите сили — засмя се Джеймс. — Но по това време вече ме бяха простреляли, бях намушкан с нож и ме обявиха за мъртъв.

— Ти действително ли си бил почти мъртъв? — разтревожи се тя.

— Не, но един от моряците беше успял да ми разцепи главата, така че аз вече нищо не чувствах. А и те бяха прекалено пияни, за да разберат, че все още дишам.

— Бил си в безсъзнание?

— Именно! И тъй като вече бяха убедени, че съм мъртъв, решиха веднага да се отърват от тялото ми. Ето защо ме изхвърлиха от кея на

Сейнт Китс в морето. А дока там е доста дълбок. За съжаление дори водата не успя да ме върне в съзнание. Като нищо щях да се удавя.

— И Нейтън Брукс те е извадил?

— Според думите му, той самият едва не се е удавил — поясни Джеймс.

— Но, очевидно е успял да те спаси.

— Просто ми провървя, скъпа. Неговият кораб стоял на пристан недалече от мястото, където са ме хвърлили. Било е късно през нощта. Наоколо нямало никого, дори и той не би бил там, за да чуе врявата, ако не се бе върнал на кораба, за да вземе някаква карта, която бил забравил. Впрочем, и той не би си направил труда да извади мъртвец от водата, ако някой от стоящата на брега тълпа не бе попитал, дали са сигурни, че наистина съм мъртъв. Тогава се хвърлил в морето да провери. Когато дойдох на себе си, бях мокър и лежах под дока, където ме бе оставил.

— Но в такъв случай, откъде знаеш...

— Остави ме да довърша! Той просто не бе могъл да ме влечи по-нататък. Нейтън е висок и силен мъж, но в безсъзнание аз тежа като олово. Той ме оставил, за да доведе някого от своите хора да му помогнат — ориенталеца, когото видя днес. Те ме отнесоха в дома на Нейтън и ме лекуваха, докато не се оправя. Ето това е цялата история.

— И той моли само да се погрижиш за дъщеря му? — усмихна се Джорджина. — Ако поиска, бих му дала цяло състояние за това, че е спасил живота ти.

Джеймс ѝ отговори с нежен поглед, което се стори на Габриел необичайно за човек, който изглежда толкова жесток.

— Просто ти ме обичаш, Джордж, и затова съм дяволски щастлив, че не е поискал такава неща.

ГЛАВА 9

След като повери неочакваната си гостенка на грижите на икономката, за да я настани, Джорджина бързо помъкна съпруга си към салона, за да разбере той какво мисли за този обрат на събитията. Бе забравила обаче, че Бойд спи на дивана вътре. Джудит, дъщерята на Антъни, също бе пренощувала у тях. Сега двете с Джаклин се бяха промъкнали в салона и се забавляваха в единия ъгъл на стаята.

Момичетата бяха много тихи, за да не събудят Бойд и той спокойно си спеше, необезпокояван от шума. Беше се появил, препъвайки се тази сутрин, точно когато тя и Джеймс слизаха за закуска. Набързо я прегърна и целуна, и след това моментално заспа на дивана в салона. Тя не си направи труда да го буди, за да го заведе до леглото му. Очевидно бе още доста пиян от гуляя, продължил до сутринта.

С две години по-голям от нея, Бойд бе най-малкият от петимата ѝ братя. Също така беше веселяка и шегаджията в семейството. През годините си бе правил много шеги с тях — някои доста сполучливи, някои наистина много забавни, а някои доста притеснителни, даже ако питат нея опасни, въпреки че братята ѝ не мислеха така. Само за момент ѝ мина през ума, че Габриел Брукс също може би бе една от неговите шеги, стигнала обаче вече твърде далеч, тъй като не бе успял да се събуди навреме, за да я спре. Освен, ако не е бил толкова пиян, когато я е замислял, та не бе предвидил да си остави време да се намеси, преди шегата му да стигне твърде далеч. Не, не вярваше, че появяването на тази млада дама е негово дело. Той обичаше шегите, спор няма, но не би дръзнал да дразни съпруга ѝ.

Бойд обаче бе и най-лудата глава в семейството сега. Преди брат им Уорън се кичеше с тази титла, но не и откакто се ожени за Ейми Малъри. Напоследък нищо не можеше да го ядоса, тъй като имаше изключително щастлив брак.

Джорджина се обърна да потърси празна стая, където да могат да поговорят, но Джеймс не ѝ позволи, като ѝ препречи пътя.

— Вече можеш да си признаеш, Джордж. Ти се престори, че няма нищо, но аз много добре знам с какво нетърпение очакваше това пътуване до Кънектикът.

— Да, така е и все още го очаквам. Просто ще го направим догодина.

— Тази година беше много подходящо, нищо че го реши в последния момент, защото можеше да пътуваш с един от братята си. Догодина може и да нямаш този късмет някой от тях да е тук.

— Прав си. Просто трябва да уредя моя кораб „Амфитрита“ да е тук в пристанището догодина. Имам достатъчно време да се погрижа за това. А и съм сигурна, че на теб така повече ще ти хареса, защото ти ще си капитанът тогава.

— Точно така!

— Трябва да събудя Бойд, не мислиш ли? — Тя обви ръце около кръста му, опровергавайки собствените си думи.

— Остави го! Не си е отспал добре още след това, с което се е наливал цяла нощ. За нищо друго няма да става, освен да ми послужи като боксова круша.

Тя не се беше замислила досега, но Джеймс и Бойд заедно под един покрив, когато Джеймс е доста ядосан, си беше все едно да държиш буре с барут в къщата. Можеше да се надява единствено Джеймс да държи нещата под контрол, защото Бойд бе много импулсивен и първо удряше, после мислеше.

Тя погледна мъжа си остро.

— Това изобщо не беше смешно! Опитай се да сдържаш гнева си!

Прозвуча като заповед. Не че той щеше да я послуша, но тя искаше ясно да му покаже мнението си по въпроса.

— Твърде много се тревожиш, Джордж! — каза той кратко.

— При друг случай бих ти повярвала, но ти знаеш много добре, че...

— По-тихо! Момичетата ще те чуят.

Тя успя да се въздържи да не изсумти насреща му и само извъртя очи.

— Когато тези двечките си зашепнат нещо, целият останал свят просто престава да съществува.

Той хвърли поглед към двете момичета, които седяха с кръстосани крака в другия край на стаята. Раменете и главите им, едната руса, другата медночервена с руси кичури, се допираха една до друга. Джак се смееше, докато шепнеше нещо на братовчедка си. Джуди кимаше леко и бързо сложи ръка на устата си, за да сподави напирания смях. И двете веднага извърнаха поглед към него и леко се изчервиха, като че ли се страхуваха да не са ги чули какво си говорят, но това бе невъзможно. Никой не можеше да ги подслуша. Бяха усвоили изкуството да шушукат до съвършенство.

— Няма начин! — призна той, което почти я накара да се усмихне. Но после я притисна леко до себе си, преди да я пусне и добави. — Сигурно ще се наложи да убедиш единия от братята си да остане малко по-дълго. Или аз ще го направя.

Тя премигна недоумяващо.

— Ти? Но защо? Обикновено нямаш търпение да ги изриташ през вратата.

— Защото знам, че ще ти трябва придружител за всичките тези партита и вечеринки, които скоро ще се организират и, проклет да съм, ако това съм аз.

Тя се засмя.

— А, разбирам. Дългът е твой, но аз самичка ще трябва да го изплатя.

— Трябва да признаеш, че това е изцяло по твоята част. Все едно не видях блясъка в очите ти, когато каза, че всичко това ще е много забавно.

— Не си търси оправдания! — ухили му се тя. — Нали вече се съгласих. И предполагам, че щом не си го споменава досега, всичко това се е случило по време на безразсъдните ти дни в морето?

— Никога не съм бил безразсъден, Джордж.

— Като знам с какво се занимаваше, определено си бил — не се съгласи тя. — И точно това не разбирам. Как този човек е разбрал къде да те открие, ако те е виждал само на Карибите? Не си се представял с истинското си име тогава, нали?

— Разбира се, че не. Единственото име, което използвах тогава беше Хоук. Очевидно обаче съм бълнувал заради лекарствата, които ми даваха, заради раните ми и явно съм споменал семейството си. Той

знаеше кой съм и дори ми разказа собствената си история. Накрая даже станахме приятели.

— Е, кой е той тогава? Англичанин? Затова ли е изпратил дъщеря си тук да я представим в обществото?

— Наистина ли трябва да знаеш?

Тя се намръщи от въпроса му.

— Ако ще я въвеждам в обществото и ще ѝ търся съпруг, то да, определено ще трябва да знам произхода ѝ. Много добре знаеш колко непоносимо дребнави сте вие благородниците по отношение на това — добави тя с отвращение.

— Да не си посмяла да слагаш и мен в този куп, само защото вие американците мразите благородниците. В края на краищата ти се омъжи за благородник, не аз. Край на историята!

Джорджина се усмихна и леко го блъсна в гърдите в същото време.

— Просто ми отговори на въпроса!

— Това няма да ти хареса! Страхувам се, че пак ще започнеш да тряскаш вратите в лицето ми.

— Е, стига! Не може да е чак толкова лошо.

— Уви, скъпа! Тя е дъщеря на пират, и то не такъв, който го прави само за развлечение като мен, а който е превърнал това в професия.

— Коя е дъщеря на пират? — попита Дрю, влизайки в салона.

ГЛАВА 10

На бал? Вече? Габриел все още не бе имала шанс да си почине, откакто се бе озовала в градската къща на семейство Малъри. Безпокойството ѝ бе намаляло малко по време на разговора ѝ с Джеймс и Джорджина, но не бе изчезнало напълно. А сега те искаха да отиде на бал още тази вечер?

Откакто я бяха завели в стаята ѝ на втория етаж, тя не прави нищо друго, освен да крачи из нея до пристигането на Марджъри няколко часа по-късно. Сутринта не бяха успели да намерят достатъчно голяма карета, която да събере и четиримата, и затова камериерката ѝ реши да изчака в хотела и да дойде по-късно заедно с багажа и мис Карла.

Охър и Ричард вече ѝ липсваха. Те от самото начало нямаха намерение да живеят под един покрив с нея. Просто искаха да се уверят, че ще я приемат добре. Но Малъри без заобикалки даде да се разбере, че не са добре дошли в дома му. Естествено, приятелите ѝ нямаше да я изоставят напълно — просто щяха да се настанят на друго място. Първоначалният план бе да изчакат Нейтън в Англия, преди да се върнат на Карибите, тъй като бе много вероятно той вече да пътува към тях. Щяха да си наемат апартамент близо до пристанището, за да могат да следят за пристигането на „Кърсти Джуъл“. Но Габриел предположи, че баща ѝ просто им бе наредил да останат тук, за да я наглеждат. Баща ѝ винаги се бе грижил за всякакви непредвидени обстоятелства, без да ѝ казва, въпреки че тя обикновено разбираше за това. Неговата свръхзагриженост я бе изненадала. През годините той бе искал редовно да го информират за развитието и обучението ѝ докато растеше. Нейтън даже плащал на градинаря на майка ѝ, и нищо чудно, че старецът винаги подробно я разпитваше какво си е наумила.

Когато Нейтън си призна, че е наел градинаря, за да я следи, тя осъзна, че баща ѝ със сигурност е знаел за аферата на майка ѝ с Албърт. Нейтън никога не отвори дума за това, но Габриел с месеци не можа да изхвърли тази мисъл от главата си. Имаше усещането, че баща

й бе научил папагала на всички онези пренебрежителни ругатни по адрес на Карла, едва когато бе разбрал за изневярата й.

Джорджина Малъри се качи горе заедно с Марджъри, когато тя пристигна и обяви, че още тази вечер ще ходят на прием, организиран от племенницата на съпруга й.

— Нямах намерение да ходя — призна тя. — Реджина дава толкова балове и приеми, когато е в Лондон, че присъствам само на някои от тях. Но се получи така, че Дрю и Бойд дойдоха да ме посетят и реших, че от тях стават страхотни придружители. Мисля, че това е прекрасна възможност за твоя дебют в обществото. Така че, отиваме.

Габриел би предпочела дебютът й да не е тази вечер, но не й достигна смелост да го каже. Всъщност, тя имаше няколко напълно приемливи причини да откаже: липсата на подходящи дрехи, умората от пътуването, но въпреки това си замълча. Бе решена вече да не пречи на плановете на Джорджина по никакъв начин.

— Братята ви не живеят ли в Лондон? — попита тя.

— Лондон?! Божичко, не, дори не живеят в Англия. И макар че по принцип сме от Кънектикът, може да се каже, че домът на братята ми е морето. Семейството ни притежава корабната компания „Скайларк шипинг“ и всеки от братята ми командва собствен кораб.

Моряци — развеселено си помисли Габриел. Дори и в Англия не може да избяга от тях! Но в крайна сметка тези двамата бяха тук само на гости, и може би дори щяха да й харесат. Тя никога нямаше да се омъжи за моряк, но наистина имаше доста общо с тях, въпреки всичко.

— Като говорим за довечера — каза Габриел, — имам една напълно подходяща рокля, но утре ще се наложи да посетя шивачката. Татко ми даде пари за нов гардероб и би трябвало да се заема с това веднага.

— Съгласна съм, и не е задължително да чакате до утре. Аз веднага ще повикам своята. Тя е известна с това, че твори истински чудеса и то за удивително кратко време.

— О, би било чудесно! — зарадва се Габриел. — Но единственото, което бих искала да знам, е, колко бални рокли ще трябва да поръчам. Можете ли поне приблизително да ми кажете?

— Не по-малко от половин дузина.

Габриел премигна и произнесе с въздишка.

— Толкова много? И то в края на сезона?

— О да! — разпери ръце Джорджина. — Всичко е заради съперничеството между дамите, които обичайно уреждат тези събития. Ако една от тях надмине някоя, която вече е дала своя бал, първата просто е длъжна да даде още един бал, за да си върне репутацията на най-добрата домакиня на сезона. Според мен всичко това е ужасно глупаво, ето защо сме затрупани с толкова много покани в края на сезона. Между другото, защо дойдохте толкова късно в Лондон? До края на сезона остават само няколко седмици. Надявам се, разбирате, че повечето подходящи кандидати вече са направили своя избор и са ангажирани?

— Бих се учудила, ако не е така — кимна Габриел. — Аз изобщо нямаше да напусна острова, но баща ми изведнъж реши, че има опасност да остана стара мома и побърза да оправи положението.

— Да оправи положението? — Джорджина се усмихна. — Интересна гледна точка.

— Ами, честно казано, това пътуване не беше моя идея. Бих предпочела да си намеря съпруг на острова. Но сега съм ужасно развълнувана и се радвам, че съм тук. Просто се надявам, че ще мога да убедя човека, за когото ще се омъжа, да ме води на острова от време на време. Баща ми ще ми липсва ужасно, ако се виждаме рядко, както едно време.

— Едно време?

— Докато растях, той рядко си беше у дома. Аз живеях тук с майка си, а той работеше в Западна Индия и много рядко идваше да ни посети.

— Това обяснява правилния ви начин на изразяване. В действителност вие сте израснала тук, в Англия?

— Да, недалеч от Брайтън. Майка ми щеше да се погрижи за представянето ми в обществото, тъй като познаваше подходящите хора, но почина, когато бях на седемнадесет и аз отидох да живея при баща си. Той нищо ли не ви е обяснил в писмото?

— Не. Нищо не споменава за произхода ви.

— Божичко, значи сте ме приели, общо взето, без да знаете нищо за мен? Прекалено сте добра, лейди Малъри!

— Не — засмя се Джорджина, — просто съм американка. Там откъдето идвам, титлите не се ценят особено, така че, моля ви, не използвайте тази, която нося заради съпруга си. Ако можех да се

отърва от титлата, без да се налага да се отърва от Джеймс, повярвайте, щях да го направя веднага.

Габриел изобщо не се учуди. Беше срещала достатъчно американци на острова, за да знае, че те предпочитат да се гордеят със собствените си заслуги, а не с подвизите на предците си. Но англичаните, по-точно аристократите, се отнасяха към чистотата на рода много по-сериозно, особено когато ставаше въпрос за брак.

Преди Габриел да успее да отговори, Марджъри, която разопаковаше багажа, вдигна глава:

— Госпожица Габриел също би могла да измъкне някой и друг граф от килера.

Габриел пламна от директното изказване, но побърза да добави:

— Е, имало е... в предишните поколения... но сега не са мои близки роднини... затова нямам титла. Но аз всъщност не съм и искала.

— Обаче не бихте отказали, ако някой аристократ с титла поиска ръката ви?

— Разбира се, че не.

— Попитях, само защото аз със сигурност щях да откажа — подсмихна се Джорджина.

— Явно все пак не сте отказали!

— Защото вече бях омъжена, когато разбрах, че Джеймс е благородник.

Габриел не знаеше, да ѝ съчувства ли или да я поздрави. Мис Карла спаси ситуацията. Докато Марджъри преместваше клетката от поредния куфар, който трябваше да разопакова, птицата изкряка:

— Пусни ме, пусни ме!

— Дали това е, което си мисля, че е? — ахна Джорджина.

Габриел реши да отбие клетката, за да може лейди Малъри да види сама. Освен това, по-добре да предупреди предварително, тъй като папагала можеше да бъде доста шумен и не искаше някой да разбие вратата, само за да разбере причината за тази врява. Но най-чудното беше, че нито една жена, веднъж видяла папагала, не устояваше на изкушението да си поговори с него. И Джорджина Малъри не бе изключение. Тя се приближи до клетката и поздрави мис Карла.

— Глупава птица! — отвърна папагалът.

Бузите на Габриел пламнаха, а Джорджина избухна в смях:

— Поразително! Знае ли нещо друго?

— О да! Прекалено много! — измънка Габриел. — Птицата принадлежеше на баща ми. Той ми я подари, когато се привързах към нея, но вече бе успял да я научи на някои доста непристойни изрази, които даже ми е неудобно да спомена.

Джорджина повдигна вежди:

— Прекалено вулгарни за детски уши?

— Бих казала даже твърде много.

Лейди Малъри въздъхна.

— Много жалко! Смятах да ви помоля да носите от време на време папагала долу, да позабавлява и останалите, но най-голямата ми дъщеря е само на седем и лесно се впечатлява. Тя и без това чува повече от необходимото, благодарение на мъжете в това семейство!

— Ще се опитам да го накарам да не вдига много шум.

— А аз от своя страна, ще се опитам да удържа Джак по-далеч от тази стая — засмя се Джорджина.

— Джак?

— Дъщеря ми Джаклин.

— Разбирам.

— Едва ли, много е трудно да разбереш упоритостта, с която съпругът ми дава най-необичайните имена на жените, които обича най-много.

— В това няма нищо необичайно, Джордж — обясни Джеймс, който беше застанал на прага. — Просто това са имена, които никой, освен мен не е способен да измисли. А сега да тръгваме, остави момичето да си почине, преди да я помъкнеш у Рийгън довечера.

— Рийгън?

— Поредното от онези имена, дадено този път на любимата му племенница Реджина — поясни Джорджина и като се смръщи леко добави: — Наистина ли се нуждаете от почивка?

— Съвсем не.

— Прекрасно! Тогава до час очаквайте шивачката. Веднага ще изпратя да я повикат.

ГЛАВА 11

В уречения час Габриел слезе по стълбите. Светлосинята ѝ рокля, почти наподобяваща очите ѝ, бе прекалено тънка за хладните вечери в Англия. За съжаление единственото грубо вълнено, пътническо палто, което имаше, изобщо не беше подходящо за този случай.

Не се притесняваше, че ще ѝ бъде малко хладно тази вечер, тъй като, както я бе уверила модистката, новите ѝ дрехи щяха да започнат да пристигат от следващия ден. А в рамките на една седмица щеше да получи всички дрехи, които бе поръчала. Можеше да се гордее с прическата си. Умееше да си прави сложни прически и това бе добре дошло, особено като се има предвид, че Марджъри не ѝ беше истинска камериерка, просто се бе съгласила да поеме тази роля, докато Габриел се омъжи.

Оказа се, че в антрето все още няма никой, ето защо тя реши да почака семейство Малъри в салона. Отначало ѝ се стори, че и тук няма никого, но тогава забеляза две малки главици да надничат иззад дивана: едната златокоса, другата също бе златокоса, но обагрена с медни кичури. Габриел можеше да се закълне, че през живота си не бе виждала по-красиви деца.

— Аз съм Джак — представи се златокосото. — Това е моята братовчедка Джуди. А вие трябва да сте дъщерята на пирата.

Габриел не знаеше дали да се почувства смутена или поласкана при тази детска откровеност. Мили боже, нима в този дом всички бяха успели да разберат с какво се занимава баща ѝ?

— Предполагам, че съм аз — кимна тя.

— Вие също ли сте пиратка? — намеси се и второто момиченце.

Габриел едва сдържаше смеха си.

— Не, но заедно с баща ми търсехме съкровища.

— О, това сигурно е страшно забавно! — в хор възкликнаха момиченцата.

— Точно така! — усмихна се Габриел.

— И съм сигурен, че тя със сигурност ще ви разкаже всичко, но не и тази вечер — обяви от вратата Джеймс Малъри. — А сега бягайте, дечица, вечерята ви чака!

Момичетата се изнизаха от стаята, мърморейки недоволно. Преди да се появи Джеймс Малъри, Габриел се чувстваше спокойна, но сега отново се напрегна и потрепери. Нима присъствието му винаги щеше да ѝ действа така?

— Джордж скоро ще дойде — съобщи Джеймс безгрижно. — Сега обработва братята си със заплахи и увещания да ви придружат на приема.

„Вас“ вместо „нас“ означаваше, че той няма да дойде. Облекчението ѝ беше мигновено.

— Значи няма да дойдете?

— Господи, разбира се, че не! Обожавам племенницата си и за нищо на света не бих пропуснал семейна вечеря, но това е нещо съвсем различно. Да, признавам си, че не мога да търпя събирания от подобен род и ще направя всичко възможно, за да избегна всички партита, които жена ми е предвидила за вас.

— Което означава, че волю-неволю аз ще трябва да се влача с... — произнесе нисък мъжки глас, който заглъхна наред думите. Мъжът, загубил дар слово застана до Малъри, слисано гледайки към нея. Нейното собствено изражение сигурно издаваше същото изумление. Мили боже... Точно той ли? Светлокосият гигант от пристанището, с когото беше толкова неучтива?

При спомена за недопустимото си поведение момичето пламна. По дяволите, тя знаеше, че няма да може да го погледне в очите, ако някога отново се срещнат! И ето го сега, тук, в този дом, и отгоре на всичко щяха да живеят под един покрив през следващите няколко седмици. Господи, какъв ужас!

— Доколкото разбирам, вече сте се срещали? — сухо се осведоми Джеймс, премествайки поглед от единия към другия. — Или ако мога да предположа, ставам свидетел на любов от пръв поглед?

Дрю се опомни пръв и изфуча:

— Любов? Как не! Вчера просто спасих дамата, която едва не се просна на пристанището. Беше толкова непохватна, че за малко да се изтърколи в краката ми.

За щастие, тази забележка успя да заличи всички признаци на смущение у Габриел. А може би, причината се криеше в нарастващия ѝ гняв.

— Непохватна? — парира го тя. — Не е моя вината, че каруцата едва не ме събори! Но вие се държахте недопустимо грубо!

— Грубо? — заинтересува се Джеймс. — Е, това не ме изненадва. Какво друго може да очакваш от един американец?

— Не започвай пак, Малъри! — почти изръмжа Дрю. — Сега не му е времето!

— Моля за извинение, скъпо момче! — усмихна се Джеймс. — Всяко време е подходящо да ти припомня какви варвари сте вие...

— Да не си посмял, Джеймс Малъри!

Съпругата му пристигна точно навреме, за да го прекъсне и да застане между двамата мъже.

— Мога да се закълна, че не бих могла да ви оставя двамата в една и съща стая дори за пет минути!

— Разбира се, че можеш, скъпа! — утеши я Джеймс. — Той все още е жив, нали?

Светлокосият гигант и Джорджина едновременно изсумтяха презрително. Габриел бе объркана, не знаеше как да реагира на караницата и завоалираната заплаха на Джеймс. Всичко изглеждаше толкова сериозно, но никой от тях не изглеждаше сериозен. Освен това, Джорджина се повдигна на пръсти и целуна съпруга си.

— Възможно е да закъснеем, така че не ни чакай.

— Ще те чакам! — увери я Джеймс с чувствена усмивка, обгръщайки жена си през талията и притискайки я към себе си.

Красивият гигант вдигна очи към тавана. Джорджина само се засмя и леко отблъсна съпруга си.

— Да вървим, Габи! — каза тя, хващайки момичето под ръка. — Нямам търпение да те запозная с Реджина. Тя е непоправима сватовница и не се съмнявам, че много бързо ще ти намери съпруг. Между другото, Джеймс, едва не забравих — Бойд помоли да бъде оставен на спокойствие днес, така че се постарай да стоиш по-далече от него. Каза нещо от сорта, че пътешествието се е оказало по-дълго, отколкото е очаквал и просто не е способен да се справи със светските сбирки, докато не се натряска порядъчно поне три нощи подред.

— Каква глупост! — в хор въздъхнаха Джеймс и гиганта.

— И аз така казах, но главата още го цепи след снощния запой, така че не настоях повече.

— Само защото вече бе вързала мен — оплака се гиганта, въпреки че се стараяше тона му да звучи безгрижно.

Габриел съобрази, че той би трябвало да е Дрю, братът на Джорджина, за когото тя бе споменала по-рано. И съдейки по тона му, той изобщо не бе доволен, че ще ги придружава тази вечер. Очевидно не му се бе удало да измисли достатъчно правдоподобно извинение, за да се измъкне като брат си Бойд. Самата тя би го съжалила, ако не беше ехидната му забележка за нейната непохватност.

Джорджина припряно ги поведе навън. Пътуването до Парк Лейн бе доста кратко и нямаша възможност за дълъг разговор в каретата. Габриел тайничко се радваше на това. И без това ѝ бе трудно да приеме факта, че човекът, който ѝ бе направил толкова силно впечатление на нея и я бе накарал да се държи толкова глупаво, не само че седеше до нея в каретата, но и щеше да живее под един покрив с нея. А това значеше, че през следващите няколко седмици щеше често да го вижда. Може би трябваше да му се извини за неучтивостта, която прояви? Но как да обясни толкова нетипичното за нея поведение, без да издаде колко силно я привлича този мъж? Вероятно би могла да измисли някакво правдоподобно извинение.

Тя си припомни чаровната му усмивка и какви чувства бе предизвикала тази усмивка в нея. В края на краищата тя първа прояви грубост. Може би точно заради това все още бе толкова навъсен? Или просто наистина не искаше да ги придружава двете с Джорджина?

Едва бяха влезли в голямата богаташка къща на Никълъс и Реджина Идън и Джорджина веднага се запъти да търси домакинята, оставяйки Габриел насаме с гиганта. Той я поведе към салона, където беше пълно с хора и помаха на някого, когото познаваше, без да изпуска Габриел. Изглеждаше като че не ѝ обръща никакво внимание и тя успя малко да се успокои. И тогава, съвсем неочаквано я попита:

— Вие наистина ли сте дошли, за да си намерите съпруг, пиратке?

Габриел затаи дъх. Значи и на него бяха разказали за баща ѝ? Интересно, дали само искаше да я оскърби, наричайки я пират или вярваше, че тя наистина е такава?

Естествено, като моряк, той без съмнение знаеше, че съществуват жени-пирати и бе чувал за такива жени от времето на разцвета на пиратството в Карибите. Именно такава жена с псевдоним Ред, беше любовница на Пиер. Говореше се, че тя може да се сражава не по-лошо от всеки мъж и ако можеше да се вярва на слуховете, била много по-жестока от мъжете. Всъщност, зъл човек като Пиер може би харесваше точно това.

Страхът ѝ от него така и не намаля, докато живееше на Карибите. Дори и когато разбра, че се е захванал с Ред. Сега, след като вече се върна в Англия, бе убедена, че никога повече няма да го види. Все пак ги разделяше цял океан!

— Студено ли ви е? — предположи Дрю. — Или в крайна сметка не искате съпруг?

Беше забелязал потреперването ѝ. Защо би го свързал с първия си въпрос за търсенето ѝ на съпруг? А и не звучеше ли, като че ли е обнадежден от това? Въпросът му бе твърде личен, за да му отговори, особено след като я бе нарекъл пиратка.

— Слушайте, капитан...

— Дрю — прекъсна я той. — Дрю Андерсън.

— Знам — кимна тя. — Днес доста си побъбрихме със сестра ви.

— Наистина ли? Странно, че се е съгласила да ви помогне. Още по-странно е, че се е принизила дотам, да си бъбри с пират като вас. Но пък от друга страна, май ще трябва да си взема думите обратно — и преди го е правила.

Той се опитваше да я оскърби. Момичето веднага застана нащрек. И какво означаваше последната му забележка? Любопитно... Съмняваше се, че ще си направи труда да ѝ обясни, ако започнеше да го разпитва. Любопитството ѝ обаче надделя:

— За какво става въпрос?

— Било е непреднамерено. Тя дори не е знаела, че си има работа с пират. Или ако трябва да съм честен — с бивш пират.

— Предполагам, имате пред вид съпруга ѝ? Чудя се, какво ли я е накарало да се омъжи за този брутален тип?

Още преди той да успее да се намръщи неодобрително, показвайки ѝ, че е престъпила границите на приличието, тя вече съжаляваше за въпроса си. Бе напълно естествено да иска да разбере повече за хората, при които бе отседнала, но тъй като тези хора

включваха и него, тя по никакъв начин не би искала той да разбере за нейното любопитство. А и наистина не трябваше да прави такава пренебрежителна забележка за зет му — човекът, на когото се бе натрапила така. Това бе твърде невъзпитано от нейна страна.

Но преди да успее да се извини, той я удиви като на свой ред попита:

— Вие действително ли го смятате за брутален тип? Ние с братята ми споделяме точно същото мнение, но лично аз винаги съм се питал, как жените възприемат Джеймс Малъри.

— Аз го мисля за наистина зъл човек. Но предполагам, вашата сестра не мисли така.

— Не, тя го обожава. Трудно е да си го представите, нали?

Тя различи шеговити нотки в гласа му, но не разбра дали ѝ се присмива, или просто е доволен, че са на едно мнение. Мъдро реши да не изяснява този въпрос и се постара да отвърне поглед от него. Този човек прекалено силно я привличаше, за да може да остане безразлична.

— Все пак мисля — промърмори тя след известно време, — че ако успееш да преодолееш чувството на опасност, което витае около него, трябва да му се признае, че е много красив мъж.

— Аз не бих стигнал толкова далеч, че да призная това на глас.

— Докъде не би стигнал? — поинтересува се Джорджина, идвайки към тях под ръка с племенницата си.

Габриел се изчерви. Отчитайки, че Андерсън не може да я търпи, нямаше никакви съмнения, че той веднага ще каже всичко на сестра си. Нима можеше да пропусне такава идеална възможност да я изложи? Въпреки че той се бе отпуснал дотолкова, че разговаряше с нея, тя не бе забравила как започна всичко.

Той отново я удиви, като се усмихна безгрижно и кратко отговори:

— Госпожица Брукс мисли, че звярът, за когото си омъжена, е красив мъж.

— Ама, разбира се. Все още не съм срещнала жена, която да не мисли по същия начин. Но ми се иска да изключиш от речника си думата „звяр“.

— При условие, че той изключи от своя думата „варварин“ — каза Дрю с усмивка.

Жената, която стоеше до Джорджина се засмя:

— Радвам се, че Ник не чу това!

Реджина Идън бе зашеметяваща. Имаше черна коса и най-изумителните кобалтовосини очи, които бяха леко скосени, и които ѝ придаваха екзотична красота. Тя посрещна гостенката с приветлива усмивка.

— Рано или късно ще разберете, че съпругът на Реджи изобщо не харесва моя. Те неведнъж са се опитвали да се избият — поясни Джорджина с такъв шеговит тон, че Габриел не възприе сериозно казаното от нея.

Но Реджина веднага добави:

— На няколко пъти почти им се удаде, затова пък сега те са в прекрасни отношения... е, поне в сравнение с преди.

— Не бих ги нарекла прекрасни — изкиска се Джорджина. — Но допускам, че старите навици трудно умират. Те и до ден-днешен се сражават, само че словесно. Моите братя са точно същите — добави тя, поглеждайки неодобрително Дрю.

Той изобщо не изглеждаше да се чувства засрамен, дори нагло се ухили:

— Явно аз тук съм малцинство и май ще е по-добре да отида да потърся нещо за пиене, докато вие, дами, се опознаете по-добре.

С тези думи той се отдалечи бавно, но само една от трите жени го изпрати с поглед. Габриел се улови, че се е втренчила в гърба му и изстена вътрешно. Боже, тя не можеше да свали поглед от него, когато бе наоколо! Той така я оскърби, че не би трябвало дори да го погледне, но не можеше. Той толкова силно я привличаше, че дори и когато предизвикваше гнева ѝ, ѝ действаше по начин, който не можеше да контролира.

Трябваше да намери начин да се справи с неговата близост. Този мъж не бе просто моряк, който би могло с необходимите доводи, да бъде убеден да се откаже от морето. Той бе капитан на собствен кораб, а семейството му притежаваше корабна компания. Трудно можеше да се намери по-неподходящ човек за нея от него!

ГЛАВА 12

— Изпуснахме ли я?

— Още ли не е слязла?

Дрю остави вилицата настрана и се усмихна на двете момичета, които току-що бяха влетели в трапезарията. Вълнението им бе очевидно. Не бе необходимо да пита за кого говореха. Той самият мислеше за същата жена и си задаваше същите въпроси. Но на племенницата си каза:

— Ако имаш предвид пиратката, тя сигурно все още си почива. Снощи се прибрахме доста късно от приема на братовчедка ти Реджина.

— Тя забавлява ли се там? — попита Джудит.

— Предполагам — опита се да звучи безразлично, въпреки че самата мисъл го вбесяваше. — Всички ергени веднага се струпяха около нея.

— Тя каза, че не е пират — поправи го Джаклин, грабвайки парче наденица от чинията му.

— Обаче е търсач на съкровища! — намеси се Джудит.

— И татко каза, че тя ще ни разкаже всичко — добави Джаклин.

Дрю погледна многозначително племенницата си, но тя само го стрелна с весел поглед и набързо дояде парчето наденица.

Той тръсна глава с усмивка. Джаки бе очарователна палавница, грациозна, все още дребничка и макар да бе още дете — вече бе много красива. Щеше да се превърне в непоправима лудетина, когато порасне. Беше сигурен в това.

— Не сте ли закусвали още? — попита той.

— О, закусихме много отдавна — отвърна Джаклин.

— Само проверявахме дали е слязла — обясни Джудит. — Не искахме да изпуснем дамата. А и нали днес се връщам у дома. Ще бъде толкова разочарована, ако не чуя за лова на съкровища от самата нея.

— Ако я видя, деца, ще я пратя незабавно да ви потърси.

След като им бе дал дума, те изчезнаха от стаята точно толкова бързо и шумно, колкото се бяха появили.

Останал сам, мислите му се върнаха обратно към гостенката на сестра му. Пристигането ѝ промени плановете на Джорджина, а това от своя страна промени и неговите. Тъй като сестра му и семейството ѝ нямаше да го придружат до Кънектикът, той можеше да се върне към първоначалния си график, според който му се удаваше възможност да прекара седмица-две тук. Сега обаче не бе убеден, че това е добра идея.

Можеше да посети Джорджи друг път. Не му беше приятно да остава в къщата ѝ предвид силното влечение, което изпитваше към гостенката ѝ. Още повече, че тя бе забранен плод за него.

Пирати! Той самият не се бе сблъсквал с тях, за разлика от брат му Бойд. Пирати бяха отмъкнали товара му в морето. Същото се бе случило и с брат му Томас, който едва се бе добрал до пристанището с полуунищожения си след битката кораб. Това обаче изобщо не го бе притеснило, но пък и него трудно можеше нещо да го изкара от равновесие. Той бе най-търпеливия от всичките шестима Андерсън.

По ирония на съдбата, именно Джеймс си бе поиграл с двамата му братя в морето и бе победил. После много се смяха, макар в началото изобщо да не им бе весело. Беше се нарекъл пиратът джентълмен по онова време.

Цяло десетилетие Джеймс се бе забавлявал в морето, тормозейки безразборно всеки кораб, който му се изпречеше. Дори и английски кораби. За него всичко е било само игра, проверка на уменията му. Според Джорджина, за мъж толкова преситен от жените — всички знаеха, че е бил един от най-прочутите женкари в Лондон — и когото дори дуелите вече не можели да развълнуват, пиратският живот бил спасението.

Дрю бе впечатлен как Габриел Брукс отгатна, че Джеймс бе пиратът, с когото Джорджина бе общувала в миналото. Пирати да разпознават други пирати? Не му се вярваше.

Когато Джеймс и Джорджи му разказаха за гостенката, Джеймс призна, че бащата на момичето не е знаел, че и той е бил пират и още по-малко, че се е подвизавал под прозвището капитан Хоук. Явно докато е бълнувал е разкрил истинската си самоличност. Така че, по-

скоро Габриел в сарказма си бе успяла да отгатне и бе нарекла Джеймс брутален тип.

Невъзпитана, неблагодарна девойка. Недостатъците ѝ се увеличаваха, а най-ужасният бе, че е тук, за да си търси съпруг. Ако не беше така, вероятно би се опитал да закърпи нещата помежду им. Но при това положение не искаше да се сприятеляват в никакъв случай. Определено трябваше непрекъснато да си припомня, че тя не е лъжица за неговата уста.

Не че се нуждаеше от кой знае какво напомняне, след като вчера само при вида ѝ си спомни колко ѝ се бе ядосал на кея онзи ден. Кое то бе наистина странно. Не бе в природата му да се оставя на събитията да го подразнят до такава степен, че да не може да се отърве от мисълта за тях. Винаги си е бил твърде безгрижен. Можеше да понесе без грам притеснение дори съкрушителните спорове и сбивания с брат си Уорън, който винаги бе толкова навъсен, че можеше да вбеси и светец. Но тази жена определено го дразнеше много.

Бойд се появи на прага и се опита да се облегне на рамката на вратата, но вместо това за малко щеше да падне. Дрю така се бе вгълбил в мислите си, че не чу кога входната врата се отвори. Очевидно бе обаче, че брат му току-що влизаше. Изглеждаше сякаш не бе спал цяла нощ.

Бойд имаше същия цвят коса като неговата — светлокафява, със златист отблясък, но не се бе подстригвал, откакто пристигна, а по всичко личеше, че не си бе направил труда и да се среше. Беше ужасно чорлав. Кафявите му очи бяха по-светли и доста зачервени в момента. От петимата братя, само Бойд и Томас не бяха наследили исполинския ръст на баща им.

— Не си си лягал още? — предположи Дрю.

— Спах, само дето не помня къде — отговори Бойд.

— Затова ли ме заряза онази нощ — заради едно меко легло?

— Много меко, доколкото си спомням. Сигурен съм, че си намерил пътя към дома и без мен.

Дрю се ухили:

— При това в нормален час. — После поклати глава. — Ти наистина пощуряваш като стигнеш пристанище. Толкова ли бе дълго последното ти пътуване?

— Не, обаче имах пътничка, която ме подлудяваше от желание цели две проклетни седмици.

Дрю повдигна вежда:

— Нищо ли не можа да направиш, докато бяхте на кораба?

— Беше омъжена, двете ѝ деца бяха с нея и беше толкова развълнувана от предстоящата среща със съпруга си, че нямаше как да ѝ кажа за чувствата си.

— И? Мина ли ти вече?

— Ще ти кажа като изтрезнея. — После добави с усмивка: — А как беше твоята вечер?

— Защо не ме попиташ като се запознаеш с пиратката — върна удара Дрю.

— Не, благодаря! Вече имам списък с извинения за пред скъпата ни сестра. Няма да ме мъкне по тия момински мероприятия. Уча се от Малъри как да ги избегна. Освен това на теб повече ти приляга ролята на отегчения.

Дрю избухна в смях.

— Имаш голямо сърце, братле. Хайде да се обзаложим, че ще промениш решението си, когато се срещнеш с пиратката!

Бойд се озъби насреща му.

— Няма да стане! Ако беше толкова прекрасна, щеше да направиш и невъзможното, за да отплавам още утре.

— Твоя воля! — каза Дрю и сви рамене.

Бойд го погледна.

— Хубава ли е?

— Какво значение има? — засече го безцеремонно Дрю. — Нали се сещаш, че девойката е дошла да си хване съпруг? Или си готов да се задомиш?

Бойд се замисли за момент.

— За разлика от теб — каза той, — аз си нямам любовница във всяко пристанище, тъй че нямам нищо против да се прибирам при красива съпруга у дома. Спомни си, че не аз казах, че няма да се оставя да падна в капана на брака. Ти беше. Прав си обаче, че когато реша да се ожения, определено няма да бъде за щерката на пират.

— Именно! — съгласи се Дрю. — Като се има предвид, че сме в легалния корабен бизнес, не мисля, че Клинтън би одобрил, ако се

опиташ да вкараш пират в семейството. Много добре знаеш, че не е много умно да го ядосваме непрекъснато.

— А сега говориш за смелост! — каза Бойд войнствено.

Дрю завъртя очи.

— Марш в леглото! Ако си търсиш сбиване за завършек на вечерта, поне почакай да изтрезнееш.

— Лоша идея — измърмори Бойд. — Тогава ще усещам повече. Може Малъри да ми достави удоволствието вместо теб.

— Ами, защо не каза, че ти се мре! — отвърна сухо Дрю.

ГЛАВА 13

Габриел огледа пищната бална зала. Соаре предната вечер, грандбал на следващата... Когато Джорджина ѝ бе казала, че надали ще прекарат и една вечер у дома до края на сезона, не се бе шегувала. Габриел нямаше нищо против. Искаше ѝ се да има повече възможности за избор в списъка с евентуални кандидати, който щеше да си състави, така че колкото повече събирания посещаваха, толкова повече ергени можеше да срещне.

Тази вечер тя се запозна с двама нови благородници, а още трима се бяха вписали в балното ѝ тефтерче. Щеше да има възможност да разговаря с тях по-късно, докато танцуваха. Обаче в момента се бе загледала в мъжа в другия край на залата — мъжът, когото не можеше да изгони от мислите си.

За американски морски капитан Дрю Андерсън определено бе впечатляващ в своето черно вечерно облекло. Той се вписваше изненадващо добре в тази среда, сякаш бе част от нея. Всъщност бе невъзможно да отгатне човек, че е американец, докато не чуеше акцента му. Не че това имаше значение за жените, които присъстваха.

Този мъж бе невероятно красив. И по-младите, и по-възрастните дами се опитваха да привлекат вниманието му. В момента разговаряше с привлекателната дама, с която бе танцувал. Все още не бе поканил Габриел на танц.

Почти не бяха говорили, откакто пристигнаха на бала. Естествено, балното ѝ тефтерче се запълни почти мигновено, но пък той можеше да я помоли да му запази един танц, преди да пристигнат. В крайна сметка, бяха пътували в една и съща карета, заедно с Джорджина. Имаше достатъчно време за това. А учтивостта изискваше да я покани, дори и да не искаше да танцува с нея. Обаче всичко, което бе направил, бе да я изгледа накриво, когато слезе по-рано, облечена в изумително красивата си бална рокля, пристигнала точно навреме за тази вечер. Роклята от светлосин сатен, украсена с бродирани рози от блестящ розов конец, обточващи шевовете, пристигна в комплект с

подходящи пантофки и панделки за коса. Вече няколко човека ѝ бяха казали, че определено е сензацията на вечерта. Обаче дали и Дрю Андерсън мислеше така?

Явно — не, помисли си тя, след като я бе изгледал така неодобрително, а и след всичко, което бе подслушала по-рано днес.

Чу твърде много дори. Ако само бе послушала Марджъри да поспи още малко, нямаше да чуе нищо от разговора между братята. Но се събуди гладна, тъй като предната вечер на соарето бе хапнала съвсем малко от чинията, която Дрю ѝ донесе. Не че не беше гладна и тогава, но той бе успял да напълни чинията само с ястия, които тя не харесваше.

Тази сутрин слезе тъкмо навреме, за да чуе как Бойд Андерсън казва на брат си: „Много повече те бива да си в ролята на отегчения“. Дрю съвсем не изглеждаше отегчен в момента — изглеждаше доста заинтригуван от дамата, с която все още разговаряше, но забележката на Бойд се отнасяше до нея и факта, че Дрю трябва да я придружава. „Като се има предвид, че сме в легалния корабен бизнес, на Клинтън едва ли ще му хареса да доведеш пиратка в семейството.“

Явно, че и двамата я презираха. Във всеки случай, думите им не я нараниха особено много. Беше разгневена от факта, че не познаваха нито нея, нито баща ѝ, а се осмеляваха да правят такива преценки за тях.

Любима във всяко пристанище. Никога да не падне в капана на брака. Сега ѝ бе напълно ясно. Дрю Андерсън бе истински мерзавец. И той си позволяваше да я презира?

— Ще изплашите всички подходящи ергени с този намусен поглед — чу го да казва. — Давам едно пени да узная мислите ви.

Вдигна очи и го видя до себе си. Бе откъснала поглед от него само за момент. Как бе успял да прекоси стаята толкова бързо? Ако го бе видяла да идва, щеше да тръгне нанякъде. Не изгаряше от желание да разговаря с него.

— Мислите ми струват много повече — каза тя с презрение и погледна встрани.

— Колко повече? — настоя той.

— Повече, отколкото можете да си позволите.

— Жалко! Аз се надявах на малко разнообразие в тази скука.

Тя пое дълбоко дъх и бегло го погледна:

— Значи смятате, че мислите ми биха ви развеселили? Мислите, че са пълни с глупави...

— Не съм казал нищо подобно — прекъсна я той.

— Не е и нужно. Подразбира се от тона ви — отвърна тя и задъхано добави глухо. — Нищо повече не може да се очаква от един брутален тип.

Явно я беше чул, защото въздъхна:

— Всеки мъж ли е брутален тип според вас?

— Не, но вие сте този, който ме стисна грубо и ми насини ръката.

Той присви очи при това обвинение и каза заповеднически:

— Покажете ми синините!

Тя не бе поглеждала изобщо дали наистина бе наранена и беше готова да му го каже, когато той грабна ръката ѝ и я завъртя. Изражението му веднага се промени. Тя погледна надолу и също видя синината.

Беше съвсем мъничка. Ама, че работа! Никога не се бе радвала при вида на някоя синина, но сега определено ликуваше.

— Нали ви казах — каза тя с невероятно задоволство.

— Да, казахте ми — отвърна тихо.

Като че ли се чувстваше виновен. Не — беше поразен.

— Моля за извинение, Габи. Не исках да ви нараня, а само да ви помогна. Съжалявам, че толкова лесно ви излизат синини.

Последните му думи я накараха да се замисли. Това не беше вярно, при това хватката му онзи ден не беше достатъчно силна, за да я нарани.

Пое си въздух при спомена за пътуването към къщата на Малъри. Каретата им бе минала през дупка на пътя и тя залитна и се удари доста лошо — така извика от болка, че Охър се притесни дали е добре. Нямаше ни най-малко съмнение, че това бе причината за синината.

Обаче нямаше да му каже. Много повече ѝ харесваше виновното му изражение... Да му се не знае!

— Объркала съм се — каза рязко. — Можете да оттеглите извиненията си.

— Моля?

— Току-що се сетих, че се сдобих с тази синина в каретата, в деня, след като ви срещнах на доковете. — Тя се изчерви, въпреки яда си. После решително добави: — Обаче, това не означава, че не сте брутален тип.

Смехът му отекна в залата и присъстващите се обърнаха към тях. Голям мъж като него притежаваше дълбок, силен и определено чувствен смях. Замая се от тръпката, преминала надолу по гърба ѝ.

— В крайна сметка успях да се справя със скуката ви — измърмори тя.

— Да, само че аз очаквах по-скоро някоя остроумна забележчица от вас, а не такъв празник на... глупостта.

В нахалната му усмивка личеше, че я дразни. Ядоса се, но това, което я изненада още повече, бе желанието ѝ да отвърне на усмивката му. Този мъж сменяше настроенятия си със скоростта на светлината и тя откри, че закачливостта му сега е много по-смуцаваща от враждебността му преди малко. Това извика спомена за прекрасната усмивка, с която я бе дарил на доковете, която предизвика необичайното усещане в стомаха ѝ.

Изпита нужда да се отдалечи от него. Стомахът ѝ отново се сви. Потърси с поглед партньора си за танци, който бе отишъл да ѝ донесе нещо освежаващо. Питър Уилс, Уилис или нещо от този род. Не го забеляза никъде, но това не я учуди. Беше решила да си почине от танците, преди краката ѝ да отекават в новите пантофки и затова го бе изпратила за шампанско, точно когато опашката за допълване на чашите бе най-дълга.

— Защо сте сама? — попита Дрю. — Аз наистина само се шегувах за намръщения ви поглед. Определено не би ме отблъснал, ако исках да ви правя компания. Така че, защо не танцувате?

— Ожаднях и пратих...

— Чудесно! — прекъсна я той и я завъртя към дансинга, преди да започне да протестира. — Чудех се как да ви отмъкна за един танц. Пък и музиката ще спре, преди партньорът ви да се върне. Би било жалко да го пропуснем.

Докосваше я — държеше здраво ръката ѝ, а другата му ръка лежеше нежно на кръста ѝ. Допирът му я пронизваше и не можеше да мисли за нищо друго. Едва чуваше думите му.

Очите му бяха толкова черни. Множеството полилеи разпръскваха ярка светлина в балната зала и застанала толкова близо до него, не можа да измисли друг начин да ги определи. Тези очи се оказаха толкова смущаващи и предизвикаха отново топлина в стомаха ѝ. Привличането, което изпитваше към него, бе по-силно от каквото и да е друго чувство. Раменете му... мили боже, бяха толкова широки. А и той самият бе доста висок, мускулест мъж — една твърде приятна гледка за очите. Само ако можеше паренето вътре в нея да спре. Трябваше да се махне от него, но би било твърде грубо от нейна страна внезапно да прекъсне танца, а и... за бога, тя изобщо не искаше да го прекъсва.

Той ухаеше прекрасно — подобно на екзотична подправка. Танцуваха твърде близко един до друг и все пак не ѝ достигаше воля да го отблъсне или да му каже, че подобна близост е неуместна. Гърдите ѝ бяха толкова близо до неговите, че дори се докоснаха и това моментално предизвика трепване в нея.

— Вие така и не отговорихте на въпроса ми — нежно каза той в ухото ѝ. — Наистина ли се върнахте в Англия, само за да си намерите съпруг?

Думите му бяха много навременни — прекрасна тема за разговор, която да прекъсне мислите, зародили се от близостта с него.

— Да, но не се притеснявайте — няма да се спра на вас. Наясно съм, че вие сте само един донжуан.

— Такъв ли съм? И къде чухте това?

Нямаше намерение да му казва, че бе дочула разговора между него и брат му тази сутрин и бе побързала да се скрие, за да не я видят.

— Струва ми се, че сестра ви го спомена.

— Едва ли! Дори и когато ми е много ядосана, не би ме описала с такава дума.

— Любима във всяко пристанище?

— Така по може — усмихна се той. — Напълно възможно е Джорджина да се изрази така. — Погледна я многозначително и добави: — Разбирам. Това ви е накарало да ме сметнете за донжуан.

Тя сви рамене и успя да прозвучи равнодушно:

— Ако ви притеснява тази дума, да я заменим с развратник? Ще свърши същата работа, нали?

Усети как той потръпна. Съжали за думите си. Трябваше ли наистина да унищожават тези прекрасни минути с него? Танцът бе към края си. Скоро отново щяха да я настъпват по краката партньорите от дългия списък в балното ѝ тефтерче, а той щеше да продължи с опитите да си уреди тайна среща с някоя дама за по-късно тази вечер. Не се и съмняваше, че именно това правеше с дамата, с която говореше допреди малко.

Двоумеше се дали да му признае, че идеята да се върне в Англия не беше нейна, а още по-малко ѝ се искаше да моли семейството му за помощ. Но това определено не бе негова работа, пък и нямаше да промени нищо в отношенията им — те нямаха никакъв шанс. Тя действително искаше да се омъжи — по възможност за мъж, когото би могла да убеди да прекарват известно време всяка година в Сейнт Китс, за да може често да вижда баща си. Обаче Дрю изобщо не искаше да се жени.

— А, ето, че още един Малъри се появи — каза Дрю в края на танца.

— Те колко са?

— Твърде много — каза той с усмивка. — Но този, също като Джеймс, не обича да го въвличат в събития като това и се чудя какво прави тук, освен ако не... Запознахте ли се с тях, когато дойдоха за Джудит днес?

— Родителите ѝ ли? Не — пробвах роклята за последно.

— Тогава вероятно са дошли, за да се запознаят с вас. Между другото, роклята е много хубава — отбеляза той и я огледа от глава до пети, задържайки погледа си върху деколтето ѝ.

Прииска ѝ се да не го беше казвал. Искеше ѝ се да не я гледа така. Изчерви се, точно когато я представиха на въпросния Малъри. Джорджина вече бе намерила роднините на съпруга си и ѝ ги представи.

Антъни Малъри бе невероятно красив, но странното бе, че изобщо не приличаше на брат си Джеймс. Бе по-висок и много по-тъмен — имаше същите черни коси и сини очи като племенницата си Реджина. Съпругата му, Рослин, бе зашеметяваща — със златисточервени коси, прекрасни пъстри очи и елегантна чувствена фигура. Ето откъде Джудит бе наследила красотата си.

— Вие трябва да сте пиратката — каза Антъни прямо.

Жена му ахна:

— Антъни!

А Джорджина го смъмри:

— По-тихо, Тони! И не споменавай тази дума пред хората, още по-малко по адрес на Габи. Не искаме да провалим шанса ѝ за подходящ съпруг.

Габриел забеляза, че около тях няма никой, който да чуе разговора им. Горкият човечец вече съжеляваше за думите си, пък и тя бе убедена, че той само се бе пошегувал. Усмихна се насреща му и каза:

— Да. Кръвожадна и така нататък. Жалко, че нямам сабя, за да ви го докажа.

— Добре казано, мила — ухили се той.

Дрю прошепна зад нея:

— Той мисли, че се шегуваш, но на мен ми се иска да не беше така. Пиратките не са девственици и не се съобразяват с установените порядки, така че би могла да ме убедиш, че си точно такава като прекараш нощта с мен. — Габриел се изчерви, но когато се обърна да нахока Дрю, замря при вида му. Очите му горяха, сякаш вече си я бе представил в леглото си. И, о, небеса, тя си представи същото! Този път не само стомаха ѝ се сви. През цялото ѝ тяло премина топлина и сякаш се разтрепери. Сложи ръка на гърдите си и се опита да спре препускането на сърцето си.

Зад нея, Джорджина обясняваше на Рослин и Антъни за някои от приемите, на които имаше намерение да заведе Габриел през следващите две седмици. Но Антъни явно бе забелязал привличането между Габриел и Дрю, защото отбеляза:

— Едва ли ще ни отнеме дълго време да ѝ намерим съпруг. Явно мъжете в Лондон ѝ допадат, дори и ако са американци.

Като чу това, Джорджина изглежда брат си с любопитство, в очите ѝ припламна гняв и тя го попита:

— Държиш се благоприлично, нали?

Дари я с момчешка усмивка.

— Както винаги.

Джорджина изсумтя:

— Невинаги. Но занапред се постарай да е така.

Изглежда я, все едно правеше от мухата слон, но Габриел много добре усещаше ръката му на кръста си, с която я бе завъртял към роднините си.

За околните това би било най-обикновено докосване, но не и за нея. Усети как я стисна леко, преди да я пусне.

На Уилбър Карлайл му се наложи да я повика два пъти, преди да го забележи. Беше потънала в мисли защо Дрю я докосна с такъв собственически маниер и не забеляза, че следващият ѝ партньор за танци бе дошъл да я покани. Дали Дрю бе забелязал приближаващия се младеж и го направи, само за да го предупреди? Уилбър изглежда Дрю с леко любопитство. Не! Държеше се глупаво и си въобразяваше несъществуващи неща.

Дари Уилбър с ведра усмивка и с цялото си внимание. Пред нея стоеше симпатичен младеж. Ако трябваше да избира на момента, би избрала Уилбър за съпруг. Беше красив, приветлив и духовит. Единственият му недостатък бе, че не предизвикваше пожар в стомаха ѝ, както Дрю. Бяха се запознали предната вечер у Реджина и тя се наслади на краткия им разговор. Дори я бе накарал да се засмее няколко пъти — нещо, което нито един от другите ѝ ухажори не успя да постигне. Доволна бе, че той присъства тук тази вечер, за да може да го опознае малко по-добре. Без съмнение, той бе най-красивият от всички, които се бяха записали в тефтерчето ѝ за танци щом пристигна. Е, не беше красавец като Дрю, но... мили боже, трябваше да спре да мисли за такива любовчии като Дрю Андерсън и да се съсредоточи върху мъжете, които бяха заинтересовани от брака колкото нея.

ГЛАВА 14

Тази нощ Габриел почти не мигна. В главата ѝ постоянно се въртеше репликата на Дрю. Да докаже, че е истинска пиратка, като прекара нощта с него? Би трябвало да се възмути, но незнайно защо тя не беше възмутена.

След като се прибра, най-накрая намери време да премисли и всъщност се зарадва, осъзнавайки смисъла на това, което ѝ каза — той я желаше. И какво поразително въздействие ѝ оказа това откритие! В един момент така се развълнува, че чак ѝ се зави свят. В следващия я обхвана дълбоко отчаяние, защото взаимното им желание никога нямаше да се осъществи.

Сутринта Марджъри я събуди по-рано, отколкото ѝ се искаше. Тя едва не изгони камериерката от стаята си, за да поспи още малко, но си спомни, че през последните два дни Марджъри почти не се задържаше у дома. Имаше твърде много стари приятели в Лондон, които искаше да посети. Това бе най-подходящото време да поговори с нея и да разбере мнението ѝ за евентуалните кандидати, в случай, че Марджъри щеше пак да излиза днес.

— Помогни ми да определя качествата, които трябва да притежава бъдещият ми съпруг — помоли тя камериерката си, която ровеше из гардероба, за да избере тоалета ѝ за деня.

— Използвай здравият си разум, момиче — каза Марджъри, показвайки ѝ две рокли. — Розовата или синята?

— Розовата — отвърна Габриел, без дори да погледне към роклите. — Но разумът не ми подсказва какво точно да търся. Просто ми помага да определя, кое намирам за приемливо в мъжа, с когото съм се запознала.

Марджъри попита:

— Доброта, снизходителност, търпение, благородство, състрадание...

— Почакай! — Габриел махна с ръка. — Някои от тези качества няма задължително да бъдат очевидни или ясни от пръв поглед.

Възможно е да познавам мъжа дълги години, без да мога да определя благороден ли е или не. Или има начин, който би могъл да подсказе, но за който не мога да се сетя?

Марджъри метна розовата рокля на леглото и отиде до гардероба, за да донесе бельото.

— Питаш, има ли начин да разбереш дали един човек е благороден? Кълна се, момиче, че ако знаех такъв начин, щях да го наля в шишенца и да го продавам.

— Но какво още да търся? — въздъхна Габриел.

— Всичко зависи от това, което ти самата предпочиташ.

— Имаш предвид тънко чувство за хумор? Това би ми харесало в един мъж.

— И...

— Да е добре сложен. Това ми е слабост.

Марджъри завъртя очи нагоре.

— Не вярвам! Наследникът на Милфорд имаше закръглено коремче, което вървеше заедно с красивото му лице.

— Е, не чак толкова закръглено и не ми припомняй за този сноб! — възмутено изстреля Габриел и тутакси възкликна: — Снобизъм, разбира се! Не мога да понасям снобите!

— Какво друго?

— Прекалената бледност също не е подходяща. Кълна се, че половината мъже, с които успях да се запозная, приличат на призраци! Толкова са бледи!

— Интересно, откъде знаеш как изглеждат призраците? — засмя се Марджъри.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, но не бих придавала такова значение на тена, момиче. Достатъчно е да изложиш мъжа на слънце за няколко дни и то ще се погрижи за това, нали?

— Тук си права.

— Започна ли да съставяш списъка, за който мислеше по-рано?

— Точно това правя сега.

— Само не прави нещата още по-трудни, отколкото са, отбелязвайки там десетки имена. Необходими са ти само няколко, иначе проблемът ще се превърне в главоболие. Колко си успяла вече да запишеш?

— Съвсем малко — отвърна Габриел и мръщейки се, добави: — Мисля, че си права. Онези двамата, които се канех да впиша в списъка, не ме интересуват особено. Значи остава само Уилбър Карлайл.

— Харесваш ли го?

— Почти прекалено идеален е — замислено каза Габриел. — Няма нещо, което да не харесаш в него.

— Само да си посмяла сега нарочно да му търсиш кусури, Габи! — засмя се Марджъри. — Освен това, престани да се мръщиш и си спомни, че досега си била само на две вечеринки.

— Знам — засмя се Габриел. — Джорджина ме увери, че ми предстоят още много запознанства. Но се надявам, че Уилбър ще ни посети, за да можеш да го видиш. Бих искала да чуя и твоето мнение.

— Добре, само че моето мнение не е от значение, а и не би трябвало — възрази Марджъри. — Защото вече си отговори на собствения си въпрос, нали? Ти знаеш прекрасно какво търсиш в един мъж. Затова бягай да си съставяш списъка, но най-важното — вярвай на сърцето си!

Като не каза нито дума повече по този въпрос, тя ѝ помогна да се облече, след което отиде за чая, а Габриел седна пред тоалетката, за да прибере косата си в семпла прическа, каквато предпочиташе денем. Но в ума ѝ отекваха последните думи на Марджъри, че тя вече знае какво да търси в един мъж. Стори ѝ се странно, че си каза „мъж“, а не „съпруг“, и изобщо не се учуди, че при думата „мъж“ в ума ѝ веднага изникна името на Дрю. И пак се върна замайването, а с него и отчаянието, които не ѝ позволиха да мигне предишната нощ.

Но припомняйки си колко вълшебно се чувстваше в обятията му докато танцуваха, тя скоро започна да мисли за възможните начини да загърби собствените си възражения спрямо него — и да преодолее неговите. Нейното главно... не, единственото възражение да се обвърже с Дрю бе, че е моряк, а тя не желаше да прекара живота си тъгуваща в къщи месец след месец, докато чакаше своя съпруг да се прибере у дома. Точно както бе правила майка ѝ.

Безсмислено е да обичаш мъж, влюбен в морето.

Тя усвои този съвет още през детството си, и не само го усвои, а го прие като истина. Само че това беше, преди тя самата да тръгне на път и да разбере, че също обича морето. Така че, къде пише, че трябва

да си седи у дома и да позволява мъжът ѝ да плава сам? Защо да не може и тя да го придружава?

В мига, в който тази мисъл се загнезди в главата ѝ, отчаянието се изпари, оставяйки само главозамайващ възторг. Възраженията му срещу обвързването с нея бяха глупави и несъществени. Вярно, че той изобщо не искаше да се жени, но може би само така му се струваше? Може би, той просто не е имал причина досега да се замисли сериозно за женитба!

Тя можеше да му даде такава причина, ако престане да го отблъсква с всяка излизаща от устата ѝ дума. Но преди всичко, ще трябва да го отучи от някои навици.

Любовница във всяко пристанище.

Този израз бе толкова... дразнещ. Тя не се съмняваше, че той би се опитал да я направи своя любовница в това пристанище, ако тя не си търсеше толкова усърдно съпруг. Възмутителното му желание да прекара нощта с него, означаваше точно това.

Тези мисли я преследваха през остатъка от сутринта и през целия ден. Днес се канеха да ходят на театър, но и това не успя да я разсее. Пиесата беше нова и затова Джеймс също щеше да дойде, което означаваше, че Дрю не е длъжен да ги придружава. Едва ли изобщо ще се видят днес... но тя нямаше търпение да разбере дали е възможно да преодолеят враждебността, царяща между тях.

Неочакваната визита на Ричард се оказа истинско облекчение, не само защото тя се радваше да види приятел, но и защото той щеше да я откъсне от мислите ѝ за Дрю, и което му се отдаде доста бързо. Достатъчно бе само да го погледне. Тя едва го позна в непривичния за него вид.

— Виж се само! — възкликна тя, когато слезе в салона и го прегърна.

Ричард беше облечен не по-зле от всеки аристократ. Даже бе подстригал черната си коса. Или поне така изглеждаше, докато не си свали шапката и плитката не се изгърколи по гърба му.

— Виждам, че си ходил на пазар — продължи Габриел.

— Единият от нас трябваше да го направи, след като ще идваме в тази част на града, за да те наглеждаме. Но Охър категорично отказа дори да се доближи до нещо подобно на костюм. И така, намери ли ни вече съпруг?

— На нас? — засмя се тя.

— Е, нали и нашите интереси са засегнати? Ако си избереш мъж, докато Нейтън пристигне, ние можем спокойно да се приберем у дома след сватбата. И повярвай, че колкото по-малко време прекарам тук, толкова по-добре.

Тя повдигна въпросително вежди, но Ричард веднага смени темата, сякаш не бе признал току-що, че е нервен и немного радостен от престоя си в Англия. Интересно, дали тя щеше някога да разбере от какво бяга той?

— Видя ли се вече с адвоката? — попита Ричард.

— Не, срещата е определена за утре.

Един от слугите влезе във вестибюла и затова Габриел хвана Ричард за ръка и го поведе към голямата градина зад къщата, с надеждата, че там няма да ги безпокоят. Но той веднага забеляза, че в градината вече имаше някой.

— Чудесно! — възкликна той. — Толкова се надявах да я видя днес.

— Нея?

— Лейди Малъри — уточни той.

Като проследи погледа му, тя видя Джорджина, която седеше на ръба на фонтана, опитвайки се да чете книга и да държи под око двете си по-малки деца — Гилбърт и Адам. Но те бяха такива палавници, че тя не бе успяла да прочете почти нищо.

Едва вчера Габриел се запозна с близнаците и с бавачката им. Тя не знаеше защо днес бавачката я няма — може би Джорджина искаше да прекара известно време насаме с малчуганите.

Но девойката веднага си спомни каква ревност предизвика Ричард у Джеймс Малъри, едва прекрачил прага на дома му. Тя бегло погледна към него, чудейки се дали би трябвало да се засмее или да го напердаши.

— Ричард, тя е омъжена жена — каза накрая Габриел.

— Да, но виж за какъв е омъжена! Тя не може да е щастлива с такова животно, не мислиш ли?

„Абсолютно“ — едва не изстреля Габриел. И въпреки всичко, тя виждаше как те двамата се държат помежду си. А и Ричард не беше сляп! За разлика от него обаче, тя умееше да чете между редовете, и освен очевидното физическо привличане, усещаше и емоционалната

връзка между тях и пълната липса на страх от страна на Джорджина. Всяка жена, способна да разговаря с мъжа си по начина, по който Джорджина Малъри го правеше, знаеше, че обича и е обичана.

Но Габриел виждаше също, че приятелят ѝ говори сериозно и затова предпочете да отвърне предпазливо:

— Ти смяташ, че и тя се плаши от този човек, който с лекота всява страх у околните, нали? Но тя не оставя такова впечатление. По-скоро, тъкмо обратното. А и няколко пъти си поговорихме открито. Не ѝ харесва много ситуацията, в която ги поставих. Те имаха други планове. Но тя изглежда абсолютно щастлива и с нищо не е показала, че съм нежелана гостенка в дома им. А твоето мнение се основава върху човека, за когото се е омъжила, нали?

Без да отговаря, Ричард промърмори:

— Трябва да говоря с нея.

Габриел изведнъж разбра, че той не е откъснал очи от Джорджина от мига, в който се появила в градината, и това я накара да погледне на нея с неговите очи. Джорджина Малъри бе прекрасна. Ражданията изобщо не бяха развалили фигурата ѝ, все така по младежки стройна. Габриел се разтревожи сериозно.

— Бъди разумен, Ричард! Спомни си за кого е омъжена! Наистина ли си толкова нетърпелив преждевременно да отидеш в гроба?

— Той никога няма да разбере.

— Ричард!

— А и нямам намерение да му я открадна. Един краткотраен флирт ще е достатъчен!

Габриел направо побесня при тези думи. Колко типично за мъжете — да мислят само за собствените си удоволствия, без да помислят за чувствата на жените! Ричард явно смяташе да се поддаде на изкушението.

Тя го видя бързо да прекосява градината по посока на лейди Малъри. Би трябвало да го спре, но бе сигурна, че ще бъде отблъснат, така че бе по-добре сам да го разбере и да избие дамата от ума си. В края на краищата, той нямаше време за ухажване, тъй като самата Габриел щеше да бъде тук само няколко седмици, а и той не би могъл да идва всеки ден, без Джеймс да забележи това. Значи, ще трябва да забрави за благоразумието и да премине към действия.

Той седна до Джорджина и двамата се заприказваха. Габриел дори забеляза, че жената се засмя. Е какво пък, Ричард си беше красив и умееше да забавлява дамите.

Но Габриел се оказа права. След краткото разчупване на леда, явно приятелят ѝ бе минал директно на въпроса.

Даже да не бе станала свидетел на сцената, звукът на плесницата бе достатъчно силен, за да отекне из цялата градина. Габриел настръхна, но не се учуди, надявайки се, че Ричард няма да е много разочарован.

Всъщност, доколкото го познаваше, той най-вероятно щеше да направи втори опит. Със сигурност също толкова неуспешен. Джорджина Малъри не бе само една омъжена жена. Тя бе една щастливо омъжена жена, която безумно обича съпруга си.

— Предполагам, че ще трябва да ви се извиня.

Габриел стреснато подскочи и простена тихо, обръщайки се към Джеймс Малъри, който неусетно се бе промъкнал до нея.

— Да се извините?

— Защото ще трябва да пребия приятеля ви — заяви той.

Точно от това се опасяваше! Но той нито звучеше ядосано, нито изглеждаше така.

Бедата бе, че тя не познаваше Джеймс достатъчно добре, за да знае, че изражението му никога не издаваше истинските му чувства.

— Трябва ли? — попита тя. — Всъщност, той е напълно безобиден. А и Джорджина вече успя да разбие надеждите му.

— Той навлезе в чужда собственост. Боя се, че не мога да го допусна.

Ричард, напълно разочарован, понечи да се върне при нея, но като съзря Джеймс хукна в обратна посока. Габриел едва не избухна в смях, когато той със забележителна ловкост прескочи високата стена, отделяща градината на Малъри от съседната.

— Доста умно от негова страна — отбеляза Джеймс. — Аз не се катеря по стени.

Щеше да се почувства успокоена, ако нямаше чувството, че Малъри няма да спре дотук.

— Ще помогне ли ако ви дам думата си, че той никога вече няма да доближи съпругата ви?

Джеймс иронично повдигна вежда:

— Макар че не се съмнявам в благородството ви, скъпа, не мога да не отбележа, че никой не може напълно да контролира действията на другите.

— Така е, но аз на свой ред ще го накарам да ми даде думата си. Веднъж обещал нещо, може да му се има пълно доверие.

— Прекрасно! Значи няма да ми се наложи да го търся. Но предупредете приятеля си, повече да не ми се мярка пред очите!

Габриел кимна, благодарна за уточнението. И ако Ричард не обърнеше внимание на предупреждението ѝ колко близо е бил до смъртта, когато го посети днес следобед, вината щеше да си бъде изцяло негова.

ГЛАВА 15

В късния следобед Габриел се запозна и с втория от братята Андерсън, който бе на гости в дома на Малъри. Всъщност, се сблъска с него, точно когато той излизаше от стаята си. Сблъсъкът едва не ги събори на земята, но предизвика моментално извинение от негова страна, и една многозначителна пауза, докато я оглеждаше.

Бойд Андерсън я изненада, тъй като нямаше нищо общо с брат си Дрю — беше по-нисък и по-набит от него, а дори и чертите на лицето им бяха различни. Единствено цветът на косите им беше еднакъв — златистокестеняв.

— Я виж ти! — каза той и се подпря на стената, с което общо взето блокира пътя ѝ. — Ето, че наистина съм имал добра причина да ви избягвам.

Тя мигновено настръхна. Нима и той щеше да я обижда като брат си?

— Нима?!

— Да — отвърна той. — Вие сте просто великолепна. Щях да се чувствам много по-добре, ако не бях открил това.

Тя се отпусна и дори се усмихна.

— И сега какво?

— Ще се наредя на опашката — ухили се той. — Много ли е дълга?

— Никак даже.

Изгледа я недоверчиво, а след това се плесна по челото.

— Ами да, разбира се! Тук сте едва от няколко дни.

— Не е заради това — призна тя. — Интересът е огромен, но твърде малко от тях ме заинтригуваха.

— Ще приема това като предимство. Какви са планове ви за довечера?

— Ще ходим на театър.

— Така ли? Е, аз обожавам театъра!

Семейство Малъри наистина обичаха театъра и дори си имаха собствена ложа на втория етаж, откъдето се откриваше прекрасна гледка към сцената. Оказа се, че и Дрю обичаше да ходи на театър или поне това бе причината, която изтъкна, за да ги придружи тази вечер, макар да не беше задължен да го прави. Габриел не се съмняваше, че бе само извинение. Явно бе разбрал, че и брат му ще отиде. Озадачи я защо това имаше значение за него, но бе уверена, че е така. Съревнованието между двамата братя бе съвсем леко забележимо, но определено съществуваше. Цяла вечер както Дрю, така и Бойд, се стремяха да не оставят другия насаме с нея.

Когато по време на антракта, Джеймс и Джорджина отидоха да се видят със свои познати и я оставиха сама, с по един Андерсън от всяка страна, тя спомена, че има нужда от напитка. Всъщност, наистина гърлото ѝ бе пресъхнало от смях през първата част на комедията, която се играеше в театъра.

— Прекрасна идея — каза Дрю, поглеждайки брат си с изражение, което ясно даваше да се разбере, че иска Бойд да отиде. Но Бойд само погледна брат си, даже кимна няколко пъти с глава към вратата, правейки същото мълчаливо предложение.

Габриел разбра какво се случваше и само въздъхна.

— Не се притеснявайте — каза сухо тя, докато ставаше от мястото си. — Аз ще се погрижа за напитките.

Дрю моментално скочи на крака.

— Още по-добра идея! Ще дойда с вас.

— И аз — Бойд също скочи.

Габриел едва сдържа смеха си и тръгна, без да ги изчака. Остана изключително доволна, когато видя уважаемия Уилбър Карлайл да ѝ маха с ръка, когато слезе на долния етаж. Тя прекоси фойето и отиде да си поприказва с него.

— Много мило да ви видя отново, Уилбър.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожице Габи. Опитах се да привлека вниманието ви по-рано, но вие бяхте омаяна от пиесата, а и от господарката с вас.

Дали долови любопитство в тона му или пък неодобрение? Спомни си, че той няма представа кои са Дрю и Бойд. Погледна назад и видя, че я бяха загубили от поглед в претърпаното фойе и я търсеха. Не ѝ оставаше много време насаме с Уилбър.

— Тук съм със семейство Малъри, Уилбър. Господата са братя на лейди Малъри.

— А, да, мисля, че съм чувал за тях. Занимават се с корабоплаване, нали?

— Да, както впрочем и цялото им семейство. Но кажете ми — каза тя, поглеждайки нагоре към него с игрив поглед, — защо не се отбихте да ме посетите?

Долови притеснение в изражението му.

— Исках, но да си призная, Джеймс Малъри е причината да стоя настрана.

— Познавате ли го?

— Изобщо не — отвърна Уилбър. — Но съм чувал за него толкова много неща, че как да кажа, опитвах се отчаяно да събера кураж да ви посетя в дома му, обаче ще го направя. Уверявам ви, ще го направя. Просто ми трябва още няколко дни да си втълпя, че слуховете рядко се оказват истина и най-вероятно е безобиден...

— В никакъв случай не съм безобиден — прозвуча гласът на Джеймс зад тях.

Габриел за малко да се засмее при ядосания вид на Джеймс, който бе чул как двама души го обсъждат и то не в положителна насока. Тя нямаше никаква представа, че при други обстоятелства, той вероятно би хванал Уилбър за яката и би го изхвърлил през най-близкия прозорец. Но заради нея и заради факта, че той явно бе един от ухажорите й, Джеймс Малъри реши да се държи прилично. Тази вечер се налагаше да си държи езика зад зъбите.

Габриел забеляза, че Уилбър се бе изчервил от глава до пети. Джеймс също го забеляза и каза:

— Шегувам се, Карлайл! Не се притеснявайте да навестите Габриел тази седмица. Ако тя няма нищо против вас, сте добре дошъл в дома ми.

Това си беше едновременно предупреждение и покана. Изумително бе как Малъри го постигаше. Но Габриел бе сигурна, че бе отправил тази покана само заради нея. Уилбър явно не схвана закана. Поуспокоен, той благодари на Джеймс и спомена, че ще му бъде много приятно да приеме предложението. След това побърза да си тръгне.

— Не е много смел, а? — отбеляза Джеймс, когато Уилбър побърза да се оттегли.

— Кой ли мъж е във ваше присъствие? — защити го Габриел.

Джеймс се засмя гръмко.

— Туш, мила!

Гръмкият му смях бе привлякъл вниманието на Дрю и Бойд, и те вече крачеха към тях. Джеймс добави:

— Освен тия двамата. Ще ми се да беше другояче.

— Намерил си я — каза Бойд, който стигна пръв.

— Загубил си я? — отговори му Джеймс.

— Не толкова фатално, както когато ти загуби Джорджи на Карибите — каза Дрю и застана от другата страна на Габриел.

— Не изгубих сестра ти, магаре такава, а ти отплава с нея.

— При това точно под носа ти — отвърна Дрю самодоволно.

— Внимавай, янки! Още не съм ти отмъстил за това.

Тялото на Габриел се напрегна. Беше убедена, че при вида на Джеймс, всеки друг мъж би побягнал. Но двамата американци се смееха при спомена за случилото се. Наистина не се бояха от Джеймс Малъри. Дали защото им беше зет? Всъщност, докато го дразнеха, тя осъзна, че са имали конфликт и преди, и бяха оживели, за да разкажат какво точно се е случило.

— Малъри, без съмнение превъзхождаш всички с твоите гибелни юмруци — призна с неподправено възхищение Бойд.

— Да не си го споменал пред брат ми Тони — отвърна Джеймс.

— Мисли си, че на ринга е добър колкото мен.

— Това е бой, който бих искал да видя — каза Бойд. — Уорън не ходеше ли на уроци при него за известно време?

— На брат ти Уорън много му се искаше да се изправи срещу мен — кимна в съгласие Джеймс.

— Успя ли, преди да осъзнае, че обича племенницата ти? — полюбопитства Дрю.

— Успя! Тази битка е един от любимите ми спомени.

— Уорън винаги си го е бивало с юмруците. Рядко ни се удаваше да го победим с Дрю. Ти го изненада, когато се сби с всички ни в дома ни в Бриджпорт.

— Какво искаш да кажеш с това увъртане? — сухо попита Джеймс.

Бойд се изсмя.

— Само искам да разбера колко лошо избърса пода с него при последния ви двубой.

— Подценяваш брат си. Представи се доста добре.

— Но не победи?

— Разбира се, че не.

— Кого обсъждате? — поинтересува се Джоржина, която се присъедини към тях.

Джеймс не пожела да отговори и леко повдигна вежда към братята й. Бойд й обясни и, както Джеймс предположи, тя започна да мъмри братята си, че говорят за насилие пред Габриел.

На шега или не, Дрю отбеляза:

— Дъщерята на един пират трябва да е свикнала да чува и поужасни неща да се обсъждат. Не е ли така, скъпа? — попита той Габриел.

Някак си успя да му се усмихне.

— О, несъмнено! Ние не млатим жертвите си с юмруци, а ги изкормваме със сабите си.

Тръгна си, преди той да осъзнае, че я бе обидил. Достави й удоволствие, като чу как Джорджина започна да му се кара, че е употребил отново „онази дума“. Той обаче я бе използвал достатъчно много тази вечер, без Джорджина да чуе. Дали се опитваше да я предизвика или само искаше да напомни на Бойд за произхода й? Беше й трудно да определи причината. Но нямаше да забрави разговора, който бе подслушала онзи ден, в който Бойд каза: „Когато реша да се задомя, със сигурност няма да е с момиче, чийто баща е пират“.

Макар той да не споделяше неодобрението на Дрю към брака, определено не таеше добри чувства към пиратите. Не че това имаше значение. Можеше и да приеме, че е красив и че дори бе привлечен от нея, независимо от отношението му към пиратите, но не предизвикваше онова свиване в стомаха й, което усещаше в присъствието на вбесяващия му брат.

Габриел все още се забавляваше, независимо от малките неприятности. Не я интересуваше защо Дрю бе дошъл, просто бе щастлива, че е тук. Всъщност, и присъствието на Бойд й беше приятно. Докато се препираха и се надпреварваха за вниманието й, братята несъзнателно й разкриваха неща за семейство Андерсън и семейство Малъри, които тя нямаше как иначе да научи. Разбра, че една от

предшественичките на Малъри е била циганка. Този слух витаеше през годините и братята бяха потвърдили, че е истина. Наричаха Джеймс бивш пират, но го казваха шеговито и тя не повярва. Твърдяха още, че главата на клана Малъри — Джейсън Малъри, трети маркиз на Хавърстън — се е оженил за икономката си! Тя не повярва и на това. Дрю и Бойд ѝ разказаха и за тримата си братя и споменаха, че били тесногръди новоамериканци, макар Бойд да се пошегува с Дрю, че изобщо не пасва на това определение. Не ѝ бе никак трудно да го повярва.

Успя да положи основите на примирие между нея и Дрю. Не му отправяше сърдити погледи и успя да се справи с чувствителността си спрямо шегите му. Дори когато по-рано той каза на брат си така, че тя да го чуе: „Спри да се извиняваш за всяка ругатня, която излиза от устата ти. От пиратите по-добри в ругатните няма“. Габриел успя да се въздържа да не му отговори както подобава, въпреки че ѝ се наложи да прехапе езика си, за да не избухне.

Останалата част от пиесата беше толкова забавна, колкото и първите две действия. Разказваше се за английско семейство, което се опитваше да задоми дъщеря си. Нямаше да направи връзката със себе си, ако Дрю не ѝ бе подшушнал в последното действие:

— Според вас, кого ще избере героинята — дали добрия, подходящ млад лорд, макар че, по дяволите, мисля, че е доста недодялан, или негодника, по който въздиша?

Не биваше да му отговаря. Въпросът изобщо не бе сериозен. Нарочно я дразнеше, заради собственото ѝ положение, което той явно свързваше с комедията.

Без дори да се замисли, тя каза:

— Любезният негодник ще спечели с лекота.

Чу го как тихичко пое дъх, преди да попита:

— Защо?

— Очевидно е защо! Тя го обича. — После се усмихна. — Да се обзаложим ли?

Раздразнението пролича в гласа му.

— Не! Вероятно сте права. В крайна сметка това е комедия. Горкото момиче е обрисувано, като че ли няма никакъв разум, или поне не достатъчно, за да разбере, че никога няма да бъде щастлива с един негодник.

— Глупости — възпротиви се тя. — Тя може и цял живот да не разбере що за негодяй е той, или пък да разбере, но да не я интересува. В крайна сметка, щастието е в сърцето.

— Така ли? Нима мислите, че ще сте щастлива, когато се влюбите?

Вече нямаше съмнение, че обсъждаха нея. Докато бяха шушукали и се навеждаха все по-близо един до друг, тя не го бе погледнала нито за миг, а продължаваше да гледа към сцената. Когато се обърна, за да го погледне, дъхът ѝ спря, виждайки го толкова близо до себе си.

Устните им почти се докосваха, а погледът му бе толкова настоятелен, че почти я хипнотизираше. Отговори му тихо и на един дъх:

— Знам, че ще бъда.

— Откъде сте толкова сигурна, Габи?

— Защото, ако мъжът, когото обичам, ми отвърща със същата любов, нищо не ще попречи на щастието ни. Неизбежно е. Освен това, винаги мога да уредя да го хвърлят в морето, ако ме направи нещастна.

Дрю избухна в смях. За щастие, публиката също се засмя в този момент, така че никой не разбра, че веселието му няма нищо общо с пиесата.

По-късно, докато Марджъри ѝ помагаше да се приготви за лягане, Габриел оцени по достойнство собственото си представяне тази вечер. Стана точно както го беше планирала — наложи ѝ се да се въздържа от неукротимото си желание да укори Дрю за лекомислените му забележки, били те и само шеги. Но бе упорита и само му се усмихваше. Бе твърдо решена да го накара да промени мнението си за нея... ако не го убиеше преди това.

ГЛАВА 16

Тази нощ Габриел си легна с усмивка на устните, за разлика от предната вечер! Вечерта в театъра мина наистина великолепно. Имаше, разбира се, и няколко неприятни момента, когато търпението ѝ беше подложено на изпитание, но тя изпълни всичко, което си беше наумила. Даде на Дрю да разбере, че малката им война е приключена, поне от нейна страна. Сега ако и той прибере оръжията...

Късно сутринта Габриел и Марджъри слязоха долу, за да се срещнат с Джорджина, която щеше да ги придружи до кантората на адвоката. Девојката не изпитваше голямо желание да се срещне с Уилям Бейтс, и да обяснява на сърдития мърморко, защо бе изчезнала преди три години, когато той се канеше да я постави под опеката на един развратник. Поради тази причина помоли Джорджина да я придружи в случай, че той се опита да се държи лошо с нея или откаже да ѝ предаде наследството под предлог, че беше избягала, което си беше самата истина.

Но в хола ги очакваше Дрю, и когато девојката повдигна въпросително вежди, той ѝ обясни:

— Единият от близнаците се разболя. Силна настинка, нищо сериозно, но нали знаете колко грижовни са майките! Джорджи не се отделя от него и ме помоли да ви придружа днес. Предполага, че няма да имате нищо против. Спомена нещо от рода на това, че умея много по-успешно да укротявам адвокати, отколкото тя самата.

— Тя обясни ли ви в какво може да се състои проблемът?

— Не сте последвали съвета на този тип?

— Само че не беше съвет. В действителност, той се канеше да ме остави под опеката на един развратник, при положение, че му обясних, че баща ми е жив и нямам нужда от настойник. Но Бейтс не желаше да чуе никакви доводи.

— И затова просто избягахте от Англия?

— А вие как бихте постъпил при това положение? — парира го Габриел.

— Сигурно по същия начин — усмихна се той. — Е, ще тръгваме ли?

Може би щяха да стигнат по-бързо до кантората на адвоката, ако Марджъри не бе забелязала на тротоара поредната стара приятелка и помоли да спрат за няколко минути. Те зачакаха търпеливо, но тя изглежда не бързаше да се сбогува с приятелката си.

— Винаги ли сте толкова нетърпелива, когато става дума за посещение при адвокати? — попита Дрю, забелязал, че тя нервно потропва с крак по пода на каретата.

— Само при един адвокат съм ходила, точно при този и... — Тя въздъхна. — Бейтс беше адвокат на майка ми. Когато бях малка, тя често ме вземаше, когато ходеше при него и помня, че той беше доста груб с нея. И се отнасяше толкова снизходително с нея, като с малко дете.

— Най-големият ми брат Клинтън, който се занимава с финансите на компанията ни, ми е разказвал за арогантни, груби адвокати, но отбелязваше, че не всички са такива. Защо тя не е наела друг?

— Хубав въпрос — усмихна се Габриел. — Може би просто не се е сетила. Той беше адвокат и на баща й. Лоялност, предполагам, и може би заради това го е търпяла. Освен това, го посещаваше рядко. Но това са само мои предположения. Тя не обръщаше внимание на грубостта му, за разлика от мен. Аз не можех да го понасям, сигурно за това сега съм нервна.

— В такъв случай е време да приключваме с това. А камериерката няма да ви трябва в този случай. Като роднина на вашия попечител, съм достатъчно приемлив придружител. Нека тя се порадва на срещата с приятелката си.

Габриел дори не се замисли, като си представи, че сега с Дрю ще останат сами! Нищо, че ги чака неприятна задача. Какъв неочакван подарък от съдбата! И едновременно — възможност да го опознае по-добре. И между другото, днес нито веднъж не се заяде. Нито една обида, нито някоя съмнителна шегичка! Може би предната вечер му е повлияла и той най-накрая е готов да обяви примирие?

Тя повика Марджъри, обясни й, че може да не бърза и да използва момента да си побъбри с приятелката си и че ще срещнат по-късно в къщата, и след това каза на кочияша да тръгва.

Те завиха зад ъгъла и лъчите на сутрешното слънце, блеснало в прозорците на каретата, обагриха в златисто косата на Дрю. Сякаш пламнаха искри... Господи, колко беше красив! Тя изпита почти болезнено желание да го докосне.

Той гледаше през прозореца и дори не я забелязваше. Дали ще усети, ако се наведе напред и го докосне? Разбира се, че ще усети и какво ще му обясни тогава? Нищо приемливо. Ще я хване на местопрестъплението и тя ще умре от срам. Или ще я грабне в обятията си и ще я целуне...

— Пристигнахме — подхвърли той.

— Къде? — стъписа се тя.

Той ѝ отвърна с разбиращ поглед и поредната чувствена усмивка. Господи, дали не бе прочел мислите ѝ?

Дрю ѝ помогна да слезе, хванал едната ѝ ръка и придържайки я с другата през талията, за да не падне. Съвсем нормално нещо... и въпреки това, тя толкова осезателно усещаше ръцете му. Не искаше да ходи никъде, не искаше той да маха ръцете си. Стояха толкова близо. Дали разбираше как жадува за целувките му? Вероятно силното желание, което изпитваше, се бе изписало на лицето ѝ. Но те вече стояха пред къщата. Дрю с делово изражение я поведе към сградата и към втория етаж — в кантората на Бейтс. Тя ужасно се разочарова, още повече, след като Дрю я бе погледнал и се бе усмихнал разбиращо. Но той дори не поглеждаше към нея сега. Това бе причината да бъде порязка, когато се представи на помощника на Бейтс. И може би нямаше да се церемони и с адвоката, ако ги бе приел веднага, но ги помолиха да седнат и да почакаат, докато я повикат. Вместо това, тя започна да кръстосва стаята. Дрю я наблюдава известно време и последва примера ѝ. Осъзнавайки какво прави той, тя спря и се засмя. Напрежението ѝ веднага се стопи. Даже седна на един от столовете до стената.

Не се наложи да чака дълго, но чиновника каза:

— Придружителят ви, освен ако не ви е роднина, ще трябва да изчака тук.

Дрю, пренебрегвайки помощника, я поведе към кабинета. Уилям Бейтс седеше зад бюрото си и дори не се изправи при появата на клиентката си. Той изобщо не се бе променил: все така неприятен, с

огромно шкембе, почти плешив и с поруменели бузи. И с все същото кисело изражение, като при последната им среща.

— Госпожице Брукс, надявам се, разбирате, че можех да ви обявя за мъртва?

Тя изумено се втренчи в него, но не защото той отново се опита да я сплаши, а защото сега тя ни най-малко не се боеше от него. Просто не бе за вярване, как е могла да се страхува от него преди! Беше цяло чудо, че бе имала смелостта да му се противопостави и да напусне страната! Той бе само един огромен човек, който обичаше да се преструва, че е много по-важен, отколкото бе в действителност.

— Глупости — отсече Габриел. — Аз ви изпратих писмо, в което ви уведомявах за решението си да напусна Англия и да живея при баща си.

— И просто предположихте, че съм го получил?

— Няма никакво значение дали сте го получил, или не. Аз заминах, защото се опитахте да ме оставите на милостта на човек, недостоеен да бъде настойник на никого.

— Но вие бяхте непълнолетна!

— Аз не бях кръгъл сирак!

— Баща ви не живееше в Англия!

Тя опря ръцете си на бюрото, наведе се напред и се усмихна пресилено:

— Изобщо няма смисъл да спорим, господин Бейтс. Важното е, че се върнах и съм достатъчно възрастна, за да предявя правата за наследството си. Така че, ако имате някакви документи за подпис, дайте ми ги сега! И веднага започнете процедура по прехвърлянето на имуществото на майка ми! — заповяда тя, извади от чантичката си визитка и като я сложи на бюрото, добави. — Това е името на банката, където ще преведете парите ми.

— Но почакайте...

— Правете, каквото ви казва дамата, и ѝ преведете парите — повтори Дрю.

— Кой сте вие, сър? — обърна се към него Бейтс.

— Дрю Андерсън, роднина на лорд Малъри. Нужно ли е да изреждам титлите?

Уилям неловко се покашля.

— Не... разбира се, че не! Семейството е добре познато в града. Прехвърлянето ще бъде извършено във възможно най-кратък срок. Приятен ден, госпожице Брукс!

Той кимна и почитателно стана от мястото си, когато тя се изправи и напусна кабинета, следвана от Дрю.

Когато се настаниха в каретата, тя му благодари за помощта, а Дрю само се засмя и поклати глава:

— Шегувате ли се? Съдейки по това, което каза Джорджи, мислех, че днес ще трябва да разбия няколко глави. Но вие нямахте нужда от помощ. Държахте се така, сякаш всеки ден се разправяте с адвокати.

Габриел смутено се изчерви.

— Той не се оказа чак толкова страшен, колкото си го спомнях.

— Глупости! Той отново се опита да ви сплаши, но вие не му позволихте. Щях да си мълча, но обожавам да подхвърлям думи от рода на „титли“. У дома никой не се впечатлява, но тук можеш да постигнеш забележителни резултати. А сега, какво ще кажете да се разходим из Хайд парк, преди да се приберем, тъй като приключихме доста рано със задачата си? Можем дори да наемем лодка? Как се казваше езерото, създадено от един от кралете ви?

— Кралица Карълайн, съпругата на Джордж II. През миналия век тя наредила да направят Серпантин. Прекрасна идея, въпреки че изглежда скоро ще завали. Сигурен ли сте?

— Важното е да не вали като из ведро. Мисля, че няма да се разтопим.

Пак ѝ се зави свят. Каква неочаквана наслада! Днес слезе долу, притеснявайки се за неприятната среща с Уилям Бейтс. Освен, че всичко приключи успешно, сега ѝ предстоеше да прекара целия ден с Дрю.

Те се отправиха към Хайд парк и езерото Серпантин. Но всичките лодки, давани под наем, бяха заети, затова те просто тръгнаха по брега.

— Доколкото разбрах, вече сте богата? — поинтересува се Дрю, когато се спряха да нахранят патиците.

— Съвсем не. — Габриел сви рамене, наблюдавайки как неговите изпъват плата на сакото, когато се навеждаше да хвърля хляб.

— Наследството от майка ми не е много голямо, но няма да изпитвам лишения. Освен това, наследявам и една къща в провинцията.

— Къща в провинцията? — учудено повтори той. — Защо си мислех, че сте израснала в имение?

Тя се засмя:

— Сигурно, защото е точно така. Всъщност, това е голяма къща, към която се числи доста обширно пространство земя.

— Харесваше ли ви да живеете там? Или предпочитате Карибите?

— Разбира се, че предпочитам островите! Там е много по-топло!

Той я хвана под ръка, за да продължат разходката си и остана единствено топлината, която се разливаше по тялото ѝ. Беше ѝ трудно да се съсредоточи върху разговора, когато раменете им постоянно се докосваха, усещайки топлината на неговото тяло толкова близо до своето.

— В такъв случай, защо сте дошли да си търсите съпруг тук?

— Така пожела баща ми. Защото, ако майка ми беше жива, щеше да ме въведе във висшето общество. Но защо ви се струва толкова необичайно? В края на краищата аз съм англичанка.

— Какъв именно мъж си търсите? Опишете ми го и ще се постарая да ви намеря кандидати.

Той? Да ѝ помогне да си намери съпруг? Тя едва не се разсмя. Сигурно се шегуваше? Затова безгрижно отговори:

— Може би искам същото, което искат всички млади момичета. Красив, висок, умен мъж. О, и би било добре, ако обича да пътешества.

Тя току-що описа него. Интересно, дали беше забелязал? Явно не, защото се ухили:

— Струва ми се, че за първи път чувам за такива странни изисквания към един съпруг. Защо точно пътешествия?

— Защото аз ги обожавам.

Дрю повдигна вежди:

— Наистина ли?

— Защо се учудвате?

— Защото повечето от жените, които познавам, не могат да понасят морето. Или се страхуват, или не желаят да се лишават от удобствата на дома си.

— Значи, те никога не са стояли зад руля!

Съдейки по погледа, който ѝ хвърли, явно сега той си мислеше, че тя се шегува.

— В такъв случай можете да зачеркнете Уилбър от списъка с кандидатите. Изглежда като човек, който никога не би стъпил на кораб.

— Глупости, откъде го измислихте?

— Видях го как танцуваше с вас. Има два леви крака. Едва ли може да пази равновесие на палубата с два леви крака, нали?

Тя не издържа и този път избухна в смях. Той се усмихна широко и метна едно камъче във водата. Хайд парк все още тънеше във великолепни багри, а езерото беше прекрасно по това време на годината, но Габриел почти не забелязваше нищо, защото почти не откъсваше поглед от Дрю. Тя все още смяташе, че ветрецът, подухващ откъм езерото е прекалено студен, когато той се отделише от нея, но нямаше намерение да признава, че е замръзнала и да рискува разходката им да свърши, или... не, няма да го навежда на мисълта, че може да я стопли. Не можеше да бъде толкова директна. Всъщност... можеше, но се намираха на обществено място.

— Ами вие? — на свой ред попита тя. — Често ли идвате в Англия?

— С братята ми се стараем да посещаваме Джорджи поне веднъж годишно. Даже отворихме клон на „Скайларк“ тук, след като тя се омъжи, така че Англия се превърна в един от редовните ни търговски маршрути.

— Ами другите маршрути? Къде ви отвеждат?

— В Карибско море. След като напусна Англия, ще се отправя натам. Канех се да се прибера у дома, в Бриджпорт, но само защото мислех там да се срещна с Бойд. След като той самия се появи тук, аз както винаги, ще се върна към обичайните си занимания.

— Вие също предпочитате Карибско море? — усмихна се тя.

Той също се усмихна и добави:

— Да, и при това оттам не е толкова далече до дома ни в Бриджпорт, Кънектикът.

— Значи корабът ви е закотвен в лондонското пристанище?

И когато той кимна в потвърждение на думите ѝ, тя попита:

— Как се казва?

— „Тритон“. Много красив, изящен и доста бърз за размерите си — описа го с очевидна гордост той.

— Отдавна ли сте му капитан?

— Бях на двадесет години, когато за първи път поех командването му — отговори той.

— Струва ми се, че името е от гръцката митология?

— Абсолютно вярно. Баща ми кръсти всички кораби, които братята ми и аз управляваме, така че предполагам отгатнахте, че той обичаше гръцката митология.

— Много впечатляващи имена — каза тя, а след това се засмя. — Чудя се дали да ви кажа как се казва кораба на баща ми. Няма място за сравнение.

— А, не! Вие разпалихте любопитството ми и сега ще трябва да ми кажете.

— „Кърсти Джуъл“.

— Имате предвид, че нищо не значи?

— Напротив. Страстта на баща ми е лова на съкровища, и ако... не, когато най-накрая намери гърне със злато, или по-точно сандък със стари монети и скъпоценности, те ще бъдат покрити с патина, след като са били толкова време под земята.

За нейна радост, Дрю отвърна с разбираща усмивка. Можеше да направи неприятен коментар за баща ѝ, но колкото и да бе странно, днес се държеше безупречно. Остроумен, обаятелен... и нито веднъж не спомена пиратите.

Той забеляза, че една от наемните лодки се приближава към брега и отново предложи да се разходят. Тъкмо се запътиха към пристана и закапаха първите капки дъжд.

— Ето, че се повозихме — промърмори той. — Да побързаме, че след минута-две дъждът направо ще ни удави.

Беше по-малко и от минута. Дори не успя да довърши, когато от небето се изсипа истински порой. Разхождащите се се пръснаха във всички посоки, бързайки да се скрият от дъжда. Но да бягаш в нова рокля, с купища фусты беше невъзможно. Наложих да ги повдигне по-високо. Тя се опитваше да не изостава, тъй като Дрю я грабна за ръката и буквално я повлече след себе си, но скоро той усети, че тя едва смогва. И вместо да се примири, че така или иначе ще се намокрят до кости, преди да стигнат до каретата, за нейно учудване, я вдигна на ръце. Дори и така беше бърз като стрела.

Но все пак се намокриха. И когато се настаниха в каретата, започнаха да се смеят на достойния си за съжаление вид.

— Много благородна постъпка, но нямаше голяма полза — подхвана тя.

Дрю, опитвайки се да си свали сакото, се пресегна да отмахне кичур мокра коса от бузата ѝ. Едва сега Габриел осъзна, че прическата ѝ е напълно съсипана и дългите кичури се бяха разпилели по гърба и гърдите ѝ. Като повдигна ръка към главата си ужасено възкликна:

— О, не! Изглежда съм загубила шапката си! Колко ужасно, тя ми беше любимата!

— Изчакайте! — каза Дрю и хукна обратно.

Тя се опита да го спре, но той като че ли не я чу. Почти веднага се върна, и извика на кочияша, преди още да влезе в каретата и остави на мястото до нея съсипаната ѝ шапка:

— Карай обратно към Бъркли Скуеър. Ето, виждате ли на какво съм готов заради вас!

Това беше доста неочаквано.

— Благодаря! — промърмори тя, тъжно оглеждайки повредената шапка. — Всъщност перата ще могат да се оправят, след като изсъхнат.

— На ваше място просто бих купил нова.

Тя тихо се засмя, вдигна погледа си към него и дъха ѝ спря.

Той тъкмо бе успял да си свали сакото, и бялата ленена риза бе прилепнала по тялото му, очертавайки мускулестите му рамене и гърди. Погледите им се срещнаха и смеха ѝ рязко спря. Тя едва успя да забележи как погледа му пламна, преди ръцете му да я обгърнат и да я целуне.

О, господи, тя инстинктивно знаеше, че целувките му ще бъдат безумно вълнуващи. Отново и отново устните му покриваха нейните, омотавайки я в чувствената му паяжина... Тя не можеше и не искаше да мисли. Изведнъж езикът му леко раздели устните ѝ и целувката стана по-дълбока и страстна, безкрайно възбуждаща. Сега в целувката му гореше такава страст, че тя леко се изплаши...

— Дрю, не мисля, че...

— Не мисли! — прекъсна я той. — Само ми позволи да те стопля. Замръзнала си.

Наистина ли? Дори не беше забелязала! Но той пак завладя устните ѝ и страстта пламна отново. Тя склучи ръце зад врата му, а

той обхвана с една ръка тила ѝ, с другата милваше гърба ѝ, придърпвайки я все по-близо, докато гърдите ѝ се притиснаха в неговите. Ако можеше, би се притиснала още по-силно към него.

Когато най-накрая се отдръпнаха един от друг, въздухът помежду им бе по-нажежен и от пустинно слънце. Тя дори не разбра, че са пристигнали пред дома на Малъри, докато Дрю не я хвана за ръка, за да ѝ помогне да слезе от каретата и я поведе към вратата. Толкова се беше разгорещила, че той можеше да направи с нея всичко, което си пожелаеше, направо там, на пода в каретата. Но той само я целуваше и топлеше по най-възхитителния и възбуждащ начин. По-късно щеше да му бъде благодарна за това... но в момента беше ужасно разочарована, че пътуването свърши.

— Виждаш ли, доведох те у дома жива и здрава — нежно прошепна той.

Тя не успя да отговори. Някой я повика и обръщайки се, тя видя уважаемия Уилбър Карлайл, който слизаше от каретата си.

Колко не навреме, горкият бе набрал смелост, за да влезе в бърлогата на лъва.

— Божичко! — промърмори Габи, оглеждайки ужасно омачканата си рокля. — Преди всичко трябва да се преоблека. Не бих искала да ме види в това състояние! Дрю, можеш ли да му обясниш какво се случи?

— Да общувам с един от поклонниците ти? За нищо на света, мила, — отрязва я той, — освен, ако не искаш да му предам, че си решила да се оттеглиш от брачния пазар.

— За нищо на света... освен, ако не ме молиш да се омъжа за теб?

Но той само се засмя и отвори вратата пред нея.

— Върви да се подсушиш! Ще кажа на Арти да помоли изгората ти да почака.

ГЛАВА 17

Уилбър с готовност се съгласи да почака и въобще не се обиди. Поне така я увери, когато Габриел се присъедини към него. Тя все още беше раздразнена от изблика на смях, с който Дрю посрещна темата за брак, затова не беше готова да зачеркне нито едно име от списъка си и посрещна с радост визитата на Уилбър. Признанието му от миналата вечер намирисваше на страхливост и това я безпокоеше. Но обстоятелството, че все пак дойде, въпреки страха си от Джеймс, говореше за известна доза мъжественост.

Вечерта с Джорджина отидоха на поредния прием, където се запозна с един млад граф. Той щеше да бъде прекрасно допълнение към списъка ѝ. Но веднага няколко дами я осведомиха, че той е сгоден още от началото на сезона. Без съмнение, появяването ѝ в края на сезона не беше най-удачното време.

Затова пък на вечерята имаше няколко ергени и всички до един се стараеха да привлекат вниманието ѝ. По едно време улови мрачния поглед на Дрю. Ревнуваше ли? Искаше ѝ се да е вярно, но не можеше и за миг да забрави смеха му при споменаването на думата брак. Е, тя нямаше да се предаде. След днешния изблик на страст между двамата, беше изпълнена с решимост той да оглави списъка ѝ. Предполагаше, че ще трябва нещо повече от кратко познанство, за да го накара сериозно да се замисли за женитба, но днес определено поставиха едно добро начало.

— Какво стана с баща ви? Чух, че се е удавил.

Лейди Дънстън, една от матроните на лондонското общество, с която се запозна през тази седмица я дръпна настрани от обожателите ѝ и предложи да се разходят по терасата. Искаше лично да се увери, че Габриел ще приеме поканата за бала, който тя организираше. Все пак момичето имаше блестящ успех, въпреки че се появи в края на сезона.

Въпросът на лейди Дънстън силно я изненада, още повече, че нямаше никаква връзка с предишната тема.

— Не, слуховете не са верни — отговори тя. — След смъртта на майка ми живях при него на един остров в Карибско море. Сега, когато майка ми е мъртва, той няма причина да се връща в Англия.

— Разбира се, въобще не помислих за това. Радвам се, че е жив. Интересно, никога не съм го срещала! Добре познавах майка ви и често се виждахме, но той винаги отсъстваше. Чудя се каква работа го задържаше...

— Ах, ето къде си била! — прекъсна я Джорджина, хващайки Габриел под ръка. — Ела с мен, скъпа! Дойдоха нови гости, с които трябва да се запознаеш. Надявам се, ще ни извините, лейди Дънстън? Очаквам с нетърпение вашия бал!

С тези думи бързо отведе момичето със себе си.

— Съдейки по това, което току-що чух — зашепна тя, — направо те спасих в последния момент. Тази дама е най-голямата клюкарка в цял Лондон. Предполагам, че не си й казала истината за баща си?

— Разбира се, че не.

— Прекрасно! Опитвай се да я избягваш, а ако не можеш — хитрувай, отговаряй уклончиво, само не й казвай истината. Дори ако е нужно — прави се на пълна глупачка.

Габриел кимна и през остатъка от вечерта гледаше да стои подалеч от лейди Дънстън. По-късно, когато Марджъри й помагаше да свали вечерната рокля, момичето се зачуди дали да не й разкаже за случилото се на бала и заедно да измислят подходяща професия за баща й. Карла се беше омъжила за него, мислейки го за търговец. Но обществото гледаше на търговията почти като на пиратството. Търговците се смятаха за хора от простолюдието. Явно майка й успешно е избягвала тази тема в разговорите с приятелките си. Най-добре беше и Габриел да направи същото.

На вратата тихо се почука. „Навярно е Джорджина“ — помисли момичето. Всяка вечер тя се отбиваше, за да разбере дали й е харесала вечерта и срещнала ли е младежи, които да я заинтересуват. Всъщност, миналата вечер тя й спомена Уилбър. А днес той я посети тук и може би лейди Малъри нямаше търпение да разбере какво е станало.

Но какво беше учудването й, когато видя стоящия на прага Дрю! Момичето зяпна изненадано и припряно притисна разтворената си рокля към гърдите. А Марджъри захлопна вратата под носа му и набързо закопча копчетата на роклята й.

Когато Габриел отново отвори вратата, той я попита:

— Искаш ли да пийнем по нещо преди лягане?

Габриел повдигна рамене. След като цяла вечер ѝ отправяше само мрачни погледи и не бе казал нито една дума, когато се връщаха с каретата, това предложение сега беше — меко казано — странно. Но пък ѝ се предоставяше още един великолепен шанс и тя не биваше да го изпуска. Все още се надяваше отношенията им да станат повече от приятелски.

— Да, благодаря — кимна най-накрая и с усмивка добави: — Все още не съм си взела ежедневната дажба ром.

Той се ухили и ѝ предложи да върви първа. Тя, разбира се, се пошегува за рома, но чувстваше, че Дрю не мисли така. Май беше уверен, че е привикнала да пие алкохол. Е, все още не я познаваше добре. Е тя ще му предостави възможност да я опознае!

Габриел беше толкова задълбочена в мислите си за него, че забеляза Марджъри, вървяща след тях, чак когато влязоха в салона и камериерката се прозя шумно. В къщата беше тихо. Повечето от слугите отдавна спяха. Искаше да предложи на Марджъри да си легне, но знаеше, че ще получи рязък отказ. Тя винаги сериозно възприемаше задълженията си.

В камината гореше слаб огън. Прислужницата беше оставила да свети само една лампа и в стаята беше сумрачно. На Габи ѝ беше студено и затова застана пред камината. Дрю се отправи към шкафа с напитки.

— Както си и мислех. Тук няма и капка ром. Избирай — коняк, бренди или портвайн?

— Портвайн звучи добре. Всъщност, никога не съм го пробвала.

— Защото е мъжка напитка — поясни Марджъри, като се настани в креслото до прозореца. — Аз също бих изпила една чаша, след като не ме оставяте да си легна.

Той впери поглед в Марджъри и като че ли едвам сдържаше смеха си. Очите му блестяха весело, когато поднасяше чашата с портвайн първо на камериерката. Дрю въобще не погледна Габриел, но тя отново почувства добре познатия трепет в стомаха си. Той наля още две чаши като постоянно поглеждаше Марджъри с надеждата, че тя ще заспи. Последното беше напълно възможно, като се имаше предвид късния час.

Най-накрая подаде чашата на Габриел и се чукна с нея.

— Тост, красавице — прошепна Дрю с нисък, напрегнат глас и ѝ се усмихна лукаво. — Затова, че се държиш като истински пират.

Габриел се изчерви, като чу как я нарече и усети топлина да се разлива по вените ѝ, или пък беше от първата глътка портвайн? Бързо се овладя, припомняйки си, че я нарече красавица и при първата им среща на пристанището. Наричаше я така всеки път, когато искаше да я подразни. Всъщност, не влагаше особен смисъл в тази дума, по-скоро беше привикнал да се обръща така към жените. Все едно да я нарече госпожица или дори по име.

Най-сетне тя проумя и останалите му думи. Той искаше тя да се държи като пират? Може би не беше чула добре? Тогава си спомни вчерашната му реплика. Той се надяваше тя да е истинска пиратка, за да я вкара в леглото си! И заради това я беше поканил на по питие преди лягане. Може би отново ще я целуне?

Сърцето ѝ се разтуптя от възбуда. Тя не забеляза как я отведе до дивана и постави чашите на малката масичка. Габриел потрепери.

— Студено ли ти е?

Тя беше така разгорещена, че не разбра веднага въпроса му. Бяха се отдалечили от камината, но въобще не ѝ беше студено. Той седеше толкова близо до нея, че коленете им почти се докосваха и тя чувстваше топлината на неговото тяло. Това беше предостатъчно, за да я стопли. Момичето се усмихна:

— Не, не ми е студено — поклати глава.

— Наистина ли?

Беше искрено учуден от отговора ѝ и тя разбра, че това беше грешка, защото сега той знаеше защо трепери. Изчерви се от неудобство и погледна Марджъри. Дали заради късния час, или заради изпитото вино, камериерката спеше дълбоко. От смущение Габриел бързичко пресуши чашата си. И като че ли това помогна. Вече не изпитваше срам, пък и изчервяването е такава глупост!

Внезапно чу собствения си глупав кикот. Но тя никога не се кикотеше така! Стори ѝ се забавно и повторно се засмя.

— Не си привикнала да пиеш портвайн? — осведоми се той.

— Разбира се, че не. Ромът е друго нещо.

— Всъщност не пиеш, нали? — поде той с топла усмивка.

— Да, тоест не — въздъхна момичето. — Не се опитвай да ме объркваш. Употребявам алкохол, но само в умерени количества.

Дрю внимателно докосна с пръсти лицето ѝ.

— Ти омекна, Габи. Забелязах го още вчера вечерта. Но днес... беше чудесно, нали? Мога ли да се надявам, че ще обмислиш предложението ми?

— Кое по-точно?

Той се наклони още по-близо и все пак гласът му едва се чуваше:

— Трябва ли да го повторя?

Като че ли тя можеше да забрави фразата, която не ѝ даваше мира от момента, в който я произнесе. Но това беше съблазън, пред която трябваше да устои.

След минута тя си зададе въпроса защо да устоява на съблазънта. О, за всичко беше виновен портвайна... от него не можеше да мисли свързано... ах, да, тя искаше той да се ожени за нея, а не само да я вкара в леглото си.

— Знаеш ли, аз съвсем не съм пир...

Обърна към него лицето си, за да му обясни и прекалено късно разбра грешката си. Той беше твърде близо. Отстрани изглеждаше все едно тя нарочно докосна с устни неговите, макар че точно сега не мислеше за нищо подобно. Но той веднага се възползва от ситуацията, притискайки устните си в нейните още по-силно. Мислите ѝ отлетяха на мига. Страстта ѝ се разгоря с пълна сила, напомняйки ѝ за силните усещания, които беше изпитала днес в неговите обятия.

Дрю не губи време и силно я прегърна, постави главата ѝ на рамото си, без да прекъсва целувката. Тя го погали по страните. И когато езикът му се плъзна между нежните ѝ устни, тя зарови пръсти в косите му. Трескаво се вкопчи в меките му къдрици, сякаш се страхуваше целувката да не свърши.

Дрю наистина прекъсна целувката, но само за да прокара устни по шията ѝ. Габриел ахна. А когато той обхвана едната ѝ гърда, я разтресе като в треска.

Не трябваше! Трябваше да му каже да спре.

Но още преди да си отвори устата, тя отново ахна, усещайки как зърната ѝ се втвърдиха под неговата длан. Нетърпима, изгаряща страст ги обгърна. Гърдите ѝ пулсираха и някакво странно трептене се съсредоточаваше между краката ѝ.

— Знаех си, че си пиратка — прошепна той, преди езикът му да се пъхне в ухото ѝ. Изгаряйки от треска, тя го прегърна. — Боже, Габи, защо се опитваш да скриеш горещата си натура зад тази студена фасада? Искаш ме толкова силно, колкото и аз теб — не отричай!

Тя почти изстена. Не можеше да мисли в този момент — прекалено силни бяха неизпитваните досега чувства. Само смътно забеляза изгарящото желание в очите му и жадно вдъхна опияняващия му мъжки аромат. С всяка целувка се опиваше все повече, разтапяше се от неговите ласки и безпомощно стенеше от наслаждение. Как е възможно да изпитва толкова различни чувства едновременно?

Всичките ѝ добри намерения, всичките ѝ надежди отлетяха под изкусните ласки на Дрю. Нямаше воля да го спре. Но и не искаше. Не можеше да протестира дори и от приличие.

Затова може би изпита такова облекчение, когато чу гласа на Бойд:

— Ей, вие там, веднага престанете! Или, братко, намеренията ти към дамата са почтени?

Дрю леко се отмести и още веднъж я целуна, преди да се обърне към брат си с думите:

— Не си пъхай носа в чуждите работи, дяволите да те вземат!

— А ти по-добре си дръж ръцете прибрани! — ревна Бойд още по-силно. — Момичето е дошло, за да си намери съпруг. Или ти изведнъж си решил да се ожениш?

Габриел не знаеше къде да се дене от срам. Тя веднага изтрезня. Много искаше да чуе отговора на Дрю, но след това реши, че не иска. Ако Дрю отговореше отрицателно, ще трябва да зачеркне името му от списъка си, а като не знаеше отговора, все още можеше да продължи да се надява.

Ето защо тя рязко стана, преди Дрю да отговори. Още сънена, Марджъри също се изправи. Виковете на Бойд я бяха събудили.

— Изглежда вие, младежите, никога не спите — промърмори тя, прозявайки се.

— Да, Марджъри, естествено, че си права — отдавна трябваше да сме си легнали — съгласи се Габриел. — Сега портвайна ще ми помогне да заспя. Лека нощ, джентълмени.

Тя забърза след Марджъри и още преди да стигне стълбата успя да дочуе разговора между братята.

— Напи момичето, за да го съблазниш? Не мислиш ли, че постъпваш подло?!

— Шегуваш ли се? Според мен, ти самият доста често ползваш такива методи, така че не бъди дяволски лицемерен!

— Да, но когато става въпрос за опитни жени. Не за девственици, които трябва да се омъжат.

— Нима това хубавичко лице те накара да забравиш коя е тя? Дъщерята на един пират е толкова девствена, колкото сме аз или ти!

ГЛАВА 18

— Госпожице Брукс, мога ли да бъда честен с вас?

Габриел всъщност не обръщаше особено внимание на Уилбър Карлайл, който я въртеше в танц на подиума в балната зала на лейди Дънстън. Това беше третият ѝ бал откакто беше пристигнала в Лондон и роклята, с която беше облечена тази вечер за малко да не пристигне навреме.

Беше бледовиолетова на цвят. Марджъри дори успя да изнамери едно старо колие, останало от майката на Габриел отпреди години, с надеждата, че ще я разведри. Беше миниатюрна картина на английското крайбрежие, изобразяваща малко рибарско селце, много приличащо на онова, в което майка ѝ бе отрасла и Габриел винаги си бе мислила, че това е картина на същото това селце. Закачена беше на наниз от перли и около нея имаше рамка от мънички рози, които на цвят бяха почти същите като цвета на роклята ѝ. Ако беше в по-добро настроение сигурно щеше да се възхити на това как колието чудесно допълваше роклята ѝ. За малко да се откаже да излезе тази нощ, точно както направи предишните две. Престори се, че не се чувства добре и то дотолкова, че дори не излезе от стаята си. Беше си истинска лъжа, но Джорджина не настоя много, особено след като Габриел намекна, че става въпрос за месечното ѝ неразположение. А всъщност, въпреки че физически нищо ѝ нямаше, сърцето ѝ беше наранено и тя наистина не се чувстваше добре емоционално. Остана си в стаята, за да избегне Дрю. Това, че научи какво наистина мисли той за нея миналата седмица, я нарани изключително много. Би могла да се опита да промени мнението му, но не мислеше, че ще ѝ повярва. Омразата към пиратите явно се коренеше дълбоко в семейството му. А за това тя нищо не можеше да направи. Те бяха моряци, които имаха легален бизнес и беше естествено да мразят мъжете, които крадяха товарите им.

Но даваше ли му право това да мери и нея със същия аршин и да ѝ лепне етикета на пропаднала жена, само защото знаеше какъв е баща

й? От друга страна, тя беше ли се опитала да го убеди в обратното? Особено след като пи с него, позволи му да я целува и дори не се възпротиви на ласките му. Сви се при спомена за собственото си безсрамно поведение. В опита си да го опознае по-добре, тя всъщност беше затвърдила лошото му мнение за нея и вината си беше само нейна.

Господи, искаше й се да не беше толкова нервна и да не беше изпила чашата с портвайн на екс онази нощ в салона. Питието я удари право в главата. Изобщо не трябваше да му позволява такива волности и не би го направила, ако можеше да разсъждава ясно. Е, искаше да вярва, че не би го сторила, но о, боже, целувките му, докосванията, всичко беше толкова хубаво, че не искаше никога да свършва. Явно това не означаваше нищо за него. Ако бе научила нещо през онази нощ, то бе, че е била абсолютна глупачка да си мисли, че мерзавец като него би могъл да е подходящ за съпруг.

И колкото повече време минаваше, толкова по-потисната се чувстваше тя, докато в края на седмицата вече не можеше да крие чувствата си и предпочете да се затвори в стаята си. Дрю повече не я доближи, дори не я поглеждаше. Всъщност изглеждаше, че припомняйки си произхода й, онази нощ той съжаляваше, че въобще й е обърнал някакво внимание. Той продължи да ги придружава двете със сестра му на всички организирани събития, но още от момента, в който пристигнеха, веднага ги изоставяше и отиваше в другия край на залата.

Тя дори го видя да обръща по-специално внимание на няколко други млади жени и то не само веднъж, а два пъти, на две различни партита. Дори не се опитваше да се прикрива. Сякаш го правеше нарочно, та тя да го забележи.

Лошото бе, че и сестра му също го забеляза. За нещастие тя също така видя и ефекта, който това оказваше на Габриел и я дръпна настрана да й каже:

— Наистина е непростимо от моя страна да не те предупредя за Дрю досега. Понякога забравям колко е красив и колко лесно може да разбие женските сърца, без дори да се опитва.

— Всичко е наред. Моето не е разбил — отвърна Габриел, насилвайки се да се усмихне.

— Това е добре, значи още не съм закъсняла. Сигурна съм, че те харесва, но не искам да си въобразиш, че от това може да излезе нещо, защото няма да стане. Въпреки че цялото семейство много би се зарадвало, ако се задоми, той ясно е дал да се разбере, че няма никакво намерение да се жени.

Джорджина имаше най-добри намерения, но не казваше на Габриел нищо ново. Вярно, че планът бе да откаже Дрю от заклетия ергенлък, но сега това не й изглеждаше много обещаващо. Той си беше изградил някои грешни представи за нея и тъй като се виждаха само в каретата на отиване или на връщане, не й се беше отдал шанс да остане насаме с него и да обсъдят нещата.

Но вече й беше писнало да се крие и да страда от факта, че единственият мъж, когото наистина харесваше беше и единственият, когото не можеше да има. Така да бъде! Дойде в Лондон да си намери съпруг и точно това щеше да направи, а Дрю Андерсън можеше да върви по дяволите.

Дрю не ги придружи на бала тази нощ. Вместо него се появи Бойд, но той очевидно бе загубил интерес към нея. Защото я беше видял да се целува с брат му, може би? Нямаше значение. Той така или иначе никога не е бил в списъка й.

При това положение се радваше, че беше решила в последния момент да отиде на бала. След като Дрю нямаше да е там, тя би могла да опознае по-добре сър Уилбър Карлайл. И сега, когато се предполагаше, че прави точно това, щеше да е по-добре да се заслуша какво й говори.

Той не я изчака да отговори положително и вече казваше:

— Исках да ви уверя в почтените си намерения. Не искам да си мислите, че както повечето мъже наоколо съм в Лондон, само за да се забавлявам по време на сезона. Напротив. Бих искал това да си остане между нас, но съм тук вече трета година, за да си намеря съпруга.

— Предполагам, това означава, че досега не сте имали късмет — попита го тя учтиво.

— Наистина, никакъв. Не че не съм проявил необходимото усърдие, но по една или друга причина все се оказваше, че съм закъснял, или не бях достатъчно заинтригуван от дамата.

„Три години?“, помисли си тя. Колко обезсърчаващо. Или пък той просто не искаше да се ожени. Тя реши също да е честна с него.

— Наистина ли искате да се ожените, Уилбър?

Той въздъхна.

— Да, така е. Натискът, който ми оказват, е огромен и тази година е още по-голям отпреди. Виждате ли, баща ми ми заяви, че ако не се прибера с булка тази година, по-добре да не се връщам изобщо у дома.

— Мили боже, наистина ли?

— Ами той не е в цветущо здраве — обясни той. — Просто иска да ме види задомен преди... Е, много добре го разбирам. Аз съм му единствен син, все пак.

Тя започна да се чувства малко неудобно от посоката на откровения им разговор. Все още не бе готова да вземе решение, независимо от факта, че сезонът беше към края си. Ако ѝ предложеше, преди да е готова да му даде отговор, нямаше представа какво да му каже.

— Уилбър, защо ми казвате всичко това?

— Просто искам да ме имате предвид и да ви уверя, че намеренията ми са напълно почтени. Трябва да ви призная, че наистина се бях отчаял, преди да пристигнете. Вече е почти края на сезона, а перспективите ми... как да кажа... не бяха обнадеждаващи. И тогава вие се появихте като глътка свеж въздух. Дръзко ли ще е, ако ви кажа, че веднага се влюбих във вас.

Крайно време беше да стане малко по-романтичен. Не, не биваше да е толкова дребнава. Той беше много добра партия и единствения, когото още не беше зачеркнала от списъка си. Всички останали бяха или твърде благопристойни, твърде големи сноби или прекалено превзети за вкуса ѝ. А Уилбър изглеждаше добър човек.

Беше също и доста остроумен, поне когато не му се налагаше да прави такива сериозни признания, както тази вечер, или когато станеше въпрос за благодетеля ѝ. Първия път, когато се срещнаха, още преди името Малъри да бъде споменато, той се държа много по-свободно и очарователно и беше доста по-романтичен. Тя би трябвало да се радва, че още не е сгоден, независимо от причините и да се смята за късметлийка, че ѝ обръща внимание. Определено щеше да бъде добър избор. Беше много привлекателен, въпреки че бе доста блед. Всъщност, кожата му беше толкова бяла, че чак ѝ беше странно. Тя въздъхна вътрешно. Не ѝ беше за първи път да обръща внимание на

това, откакто пристигна в Лондон. Освен всички останали недостатъци, които забеляза в повечето мъже, с които се запозна, твърде много от тях имаха много блед тен, и то в края на лятото. Е, те не бяха виновни, че това ѝ се струва странно, а и както Марджъри каза, слънцето можеше много лесно да поправи този недостатък. Просто тя беше свикнала мъжете да имат по-тъмен загар, придобит при всекидневния им престой на открито. Не можеше да отрече, че не всички обичат да прекарват времето си навън, колкото нея. Никой не би могъл да придобие по-хубав тен от един морски капитан...

Забеляза Дрю в момента, в който той влезе в стаята. Божичко, дори и след като го бе зачеркнала от списъка си — след като той въобще не беше достоен да го оглави — все още беше като хипнотизирана, само като го погледне. И отново започваше да усеща онова странно трептене в стомаха си. Какво в него, мътните да го вземат, я караше да се чувства така? И искаше ли да се откаже от него, само защото той си беше извадил погрешно заключение за нея, след като един най-обикновен разговор би могъл да изгладни недоразуменията помежду им? Но щеше ли да може да го убеди? Баща ѝ наистина беше пират. И близостта ѝ с такъв тип хора ѝ беше разкрила аспекти от живота, за които едно младо момиче би било недопустимо да научи, преди да се омъжи. Тоест, единственото нещо, за което Дрю бъркаше, бе предположението, че не е девствена. За него бе логично да приеме, че е така.

Мили боже, тя се самоубеждаваше да го включи отново в списъка си. Би ли посмяла? Не ѝ се искаше да се разочарова отново. Последния път много я заболя. Но ако той не я нарани отново? Ако се извини и признае колко глупаво е било от негова страна да си мисли за нея най-лошото?

Танцът беше свършил и Уилбър я водеше обратно при Джорджина.

— Изглежда никога не мога да открадна малко повече време насаме с вас — каза той, намигвайки ѝ дяволито. — Надявам се по-късно да ме придружите на кратка разходка в градината, за да продължим нашия разговор.

Разсеяна от факта, че вижда Дрю, Габриел само кимна едва. Той вече беше забелязал сестра си в тълпата и се бе насочил право към тях.

Габи мислеше, че още не я е видял, но тогава очите им се срещнаха и той се блъсна в хората, които стояха на пътя му.

Тя се намръщи като видя това. Непохватен? Той — морския капитан? Можеше и да се случи, когато пристъпи на суша за първи път след дълго плаване, но моряците по принцип се славеха със завидното си умение да пазят равновесие. Не можеше и да бъде другояче, след като непрекъснато трябваше да се придвижват по хлъзгавата палуба на кораба.

Докато приближаваше Джорджина, тя забеляза, че нейната благодетелка разговаря с лейди Дънстън — домакинята им — и си спомни предупреждението ѝ, че тя е една от най-големите клюкарки в Лондон. Присъствието на тази дама трябваше да отклони вниманието ѝ от Дрю. Необходимо беше да се съсредоточи и много да внимава какво говори, за да не се изложи и да каже нещо неподходящо. Според Джорджина, високопоставени дами като лейди Дънстън можеха да създадат или да унищожат репутацията на някоя дебютантка без грам усилие.

— Ах, ето я и нея — каза лейди Дънстън, усмихвайки се на Габриел и после леко се намръщи на придружителя ѝ. — А вие, млади момко, наистина трябва да спрете да обсебвате цялото време на госпожица Брукс... или може би ще ме зарадвате с новини за предстояща сватба, която сигурна съм, ще достави удоволствие на баща ви?

На Габриел ѝ стана жал за човека. Значи малката му изповед не беше чак такава тайна в края на краищата. Очевидно положението му беше известно. И въпреки това, тяхната домакиня не спираше да му го напомня. Габриел не беше ставала свидетел досега на толкова безочливо сватосване. Независимо какво щеше да ѝ отговори Уилбър, това щеше да даде още храна на клюките по негов адрес.

В този момент се чу друг глас зад гърба ѝ, леко привлечен и определено подигравателен.

— Не бих разчитал на това уважаема, освен ако баща му няма нищо против да приеме пирати в семейството си.

Лейди Дънстън ахна като чу това. Уилбър пребледня. Джорджина остана безмълвна за момент. След като беше предупредила брат си толкова пъти да не използва тази дума на публично място по

отношение на Габриел, ѝ беше трудно да повярва, че той отново го бе направил.

Габриел беше бясна и свирепият поглед, който отправи на Дрю, не оставяше никакво съмнение в това. Той беше пиян, но дори в такова състояние беше толкова красив. Това, което я шокира дори повече от думите му, бе силният огън на желанието, който съзря в тъмните му като нощта очи, когато впери поглед в нея.

ГЛАВА 19

Габриел се втурна надолу по стълбите, след като чу името на посетителя, който я чакаше в салона. Иначе не би приела никого. Все още беше в нещо като шок след снощи. Не можеше да повярва, че Дрю постъпи така с нея. Съвсем нарочно се опита да унищожи шансовете ѝ за приличен брак.

Слава богу, не успя! Даже започна да се оправдава, че не говори сериозно, когато Джорджина, също толкова шокирана, колкото и Габриел, започна да го порицава публично. Естествено, че това ще каже. Какво друго би могъл да направи в онзи момент? Габриел обаче не му повярва дори и за секунда. Беше убедена, че нарочно се опитва да провали шансовете ѝ за женитба. Фактът, че се беше напил до козирката, и това беше повече от очевидно, беше единствената причина лейди Дънстън да повярва, че той само се е пошегувал и тя просто му нареди да си тръгне. Слава богу, той направи точно това.

Уилбър също си тръгна. Той използва момента и се измъкна, преди да му се наложи да отговори на неприятните въпроси на лейди Дънстън. Или поне така се стори на Габриел по-късно. Тя самата също искаше да си тръгне веднага.

— Не му позволявай да те разстрои — каза Джорджина, потупвайки я по ръката. — Брат ми наистина невинаги внимава какви ги говори, особено ако се е напил. А той винаги се напива последните няколко ноци, преди да отплава. Лейди Дънстън много добре знае кой е съпруга ми и няма да рискува да разгневи никой от братята Малъри, като разпространи тази, както тя си мисли, безвкусна шега. Много добре знае, че няма да се възприеме така и затова няма да каже нищо.

Габриел не чу нищо друго, освен „последните няколко ноци, преди да отплава“. Дрю си тръгваше. И тя нямаше дори да разбере, ако сестра му не го беше споменала. Тя беше сигурна, че той няма да ѝ каже, а и защо ли да си прави труда? Тя не означаваше нищо за него.

И все пак беше съкрушена. Първо се опитваше да унищожи бъдещето ѝ, а след това си тръгваше, преди още скандалът да се е

разразил. Би трябвало да му е бясна. Искаше да му се ядоса. Това щеше определено да е за предпочитане пред болката и разочарованието, които изпита.

— А, ето те, мила моя!

Габриел се обърна и видя Джеймс Малъри да излиза от кабинета си. Вече не се напрягаше така в негово присъствие. След вечерта, когато ходиха на театър и когато бе станала свидетел на словесния двубой между него и братята на Джорджина, който остана без последствия, тя спря да се страхува толкова от него. А и изражението му не беше предпазливо този път. Той изглеждаше загрижен.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита Джеймс, слагайки бащински ръка на рамото ѝ.

Тя си помисли, че той сигурно има предвид няколкото дни, през които се бе скрила в стаята си, преструвайки се на болна и затова отвърна:

— Вече съм добре.

— И нямаш желание да застреляш някого?

Тя се засмя на начина, по който го каза, разбирайки за какво всъщност говори.

— Значи сте чул какво стана снощи?

— Чух. И изобщо не съм изненадан от тези варвари, които отгоре на всичко трябва да наричам част от семейството, но Джордж е доста ядосана. Странно, защо тя очаква братята ѝ да се държат като джентълмени. Ти не се безпокой, ще се погрижа да няма никакви последствия от глупостта на Дрю. Можеш да разчиташ на това. И щом трябва, ще преглътна горчивия хап и ще ви придружавам на всички сбирки до края на сезона.

Тя беше изненадана и трогната от решението му да ѝ помогне. Знаеше колко много мрази тези социални събития.

— Няма нужда да го правите.

— Ще го направя. Приеми го така — ако не беше баща ти, сега нямаше да стоя тук пред теб и децата ми нямаше да ги има, и Джордж нямаше да е най-щастливата жена на света.

Той изрече всичко това с толкова топла усмивка, че тя не се съдържа и му се усмихна в отговор. Чак сега разбираше колко сериозно той се отнася към дълга, който имаше към баща ѝ.

— Е, щом поставяте нещата по този начин...

— Именно. Сега бягай! Доколкото разбрах, един от ухажорите ти те чака в салона.

Тя понечи да обясни, че посетителят ѝ не е неин ухажор, но Джеймс вече се бе обърнал и се качваше по стълбите, а младежът я чакаше вече от доста време. Джеймс успя да я разведри, а гостът ѝ щеше да отвлече мислите ѝ от снощните събития напълно, беше сигурна в това.

— Ейвъри, колко се радвам, че ви виждам отново!

Тя протегна ръка, докато го приближаваше, но той не я забеляза, защото не можеше да отмести поглед от лицето ѝ.

— Мили боже, не мога да ви позная, госпожице Брукс! Помня, че видът ви обещавахе да се превърнете в голяма красавица, но това, което виждам сега, надхвърля стократно очакванията ми.

Тя се изчерви от комплимента му, но всъщност изражението му я притесни повече. Той наистина изглеждаше учуден и възхитен.

— И вие самият изглеждате много добре, Ейвъри. Но как ме открихте?

Сега той силно се изчерви.

— Страхувам се, че ви нося лоши новини.

Тя веднага си помисли за баща си, но не, това не бе възможно. Тя се беше опитала да разбере какво се е случило с Ейвъри, след като напусна пиратския остров. Баща ѝ я беше уверил, че са го откупили и се е върнал в Англия скоро след това да си потърси „по-малко вълнуваща“ работа. Така че, Ейвъри не би могъл да знае нищо за Нейтън. Пък и той не отговори на въпроса ѝ. Как я беше открил и откъде всъщност знаеше, че е в Англия, след като не се движеха в едни и същи кръгове?

Сигурно я е мярнал някъде из града, предположи тя. На два пъти тя ходи да язди в парка и веднъж присъства на дневен концерт. Даже ходи да пазарува на Бонд Стрийт с Марджъри няколко пъти. Освен това отиде и да предупреди Ричард за смъртната заплаха от Малъри. А те се бяха установили в по-бедната част на града. Явно Ейвъри я е видял на някое от тези места и я е проследил до настоящия ѝ адрес.

— Какви лоши новини?

— Името ти е в устата на всички в Лондон тази сутрин. Така разбрах, че си в града, защо си тук и дори къде си отседнала. Половината висше общество очевидно е против, че една пиратка се

опитва да се присламчи към тях, като се омъжи за благородник, докато другата половина се залива от смях, защото не вярва, че е възможно да се случи. О, боже, ти не знаеше ли?

Тя беше толкова шокирана, че сигурно беше пребледняла, но веднага се сети.

— Лейди Дънстън — произнесе тя беззвучно. — Увериха ме, че няма да обърне внимание на това снощи, но тя очевидно е решила, че клюката е достатъчно пикантна, та да рискува дори и да понесе гнева на семейство Малъри.

— Не знам за нея — каза Ейвъри. — Никога не съм чувал за тази дама. Уилбър Карлайл е този, който разправя наляво и надясно, че не си тази, за която се представяш.

Тя за малко да се изсмее. Щеше обаче да прозвучи като истеричка и затова се овладя. Уилбър?! Невъобразимо добрият, отчаяно желаещ да се ожени Уилбър? Защо би го направил? Защо не я бе попитал, преди да предизвика скандала? Защото беше решил, че го е измамила, ето защо.

Тя със сигурност щеше да му разкаже за баща си, ако връзката им се бе задълбочила. Разбира се, нямаше съвсем открито да признае, че баща ѝ е пират, но със сигурност щеше да му каже, че се занимава с търговия. Много семейства от висшите прослойки щяха да го сметнат за черната овца в семейството, но пък колко от тях самите нямаха такива членове в семействата си. А и социалното положение на майка ѝ беше безукорно.

Тя така бе потънала в мислите си, че не чу потропването на външната врата, но шумното боричкане в коридора бе достатъчно да я извади от унеса ѝ. Тя хвърли поглед на Ейвъри и каза.

— Извинете ме за момент.

— Разбира се.

Веднага щом пристъпи в коридора, тя ахна при вида на Охър, вкопчен в иконома на Малъри на пода. Разбира се, борбата беше неравна. Охър почти не се напрегна. Той беше мускулест мъжага в разцвета на силите си, докато Арти, макар и корав стар морски вълк — не бе толкова здрав.

Тя за малко да се засмее, но вместо това каза:

— Това не е най-добрия начин да поискаш да ме видиш.

— Добър си е, когато ти затръшват вратата в лицето — възрази Охър, обръщайки поглед към нея.

Той още си лежеше на пода с ръка, обхванала здраво главата на иконома, който също не беше станал и все още стискаше здраво дългата плитка на Охър. Мъжете бяха облечени почти в един и същи стил. Протрити ботуши, отрязани панталони и широки ризи. Тя така и не свикна с факта, че иконома на семейство Малъри изглеждаше и звучеше като току-що слязъл от пиратски кораб. Двамата мъже спряха да се боричкат в момента, в който чуха гласа ѝ. Сега Арти каза на Охър:

— Мислиш, че ни съм чул кап'тана дъ казва, че ни си добре дошъл тук? Знам си проклетите задължения, ти, досадник такъв, и туй значи, че не мож' да влезеш.

Охър изсумтя презрително.

— Нямах нищо против да изчакам отвън, моряче, ако се беше съгласил да кажеш на Габи, че искам да говоря с нея, вместо да ми повтаряш да се разкарам.

— Беше заета. Казах ти.

— А аз ти казах, че е спешно.

Габриел изцъка неодобрително.

— Вдигни го Охър! Какво е толкова спешно?

Охър се изправи на крака и отстъпи от Арти, в случай, че икономът реши отново да раздава юмруци като стане. Обръщайки поглед към Габриел, той каза:

— Трябва да поговорим насаме. — Изглеждаше много сериозен и думите му издаваха същото. Дори не я изчака да зададе нов въпрос, а я поведе към вратата, само че Арти изскочи отпред и им прегради пътя.

— Дори не си и помисляй, приятел — предупреди го иконома. — Ня'а да я водиш навън ил' шъ извикам кап'тана и шъ ти съ прииска да си мъртъв.

— О — изръмжа Охър, — писна ми от теб!

Габриел го спря, като сложи нежно ръка на рамото му и каза на Арти.

— Всичко е наред! Той ми е много добър приятел и е един от най-доверените хора на баща ми. С него ще съм в безопасност.

Охър изобщо не изчака позволенията на иконома. Той я поведе през вратата към каретата, която чакаше пред къщата. Тя не очакваше

да се отдалечат повече от края на улицата, където биха могли да поговорят на спокойствие, но не се опита да го спре.

— Чул си вече за скандала? — предположи тя.

— Какъв скандал? — попита той.

— Няма значение. Можем да обсъдим това по-късно.

— Хубаво, защото трябва да вземем няколко много важни решения. Пиер държи баща ти в плен и цената, която иска, за да го освободи, си ти.

ГЛАВА 20

Габриел беше като вцепенена по време на цялото пътуване с каретата. Твърде много неща се бяха случили през последните няколко дни.

Охър я заведе в квартирата, която двамата с Ричард бяха наели близо до пристанището. Там, освен Ричард, ги чакаше и Биксли, ирландец с морковеночервена коса и най-добър приятел на Охър. Тя не очакваше да го види, но пък от друга страна не биваше да се изненадва. Все някой трябваше да донесе лошите новини за баща ѝ.

Биксли обожаваше да ходи на лов за съкровища и беше абсолютно убеден, че в края на дъгата ги чака едно пълно със злато гърне. И тъй като и Нейтън беше увлечен по това, Биксли определено се чувстваше като у дома си на „Кърсти Джуъл“.

Ричард я прегърна. Изглеждаше си пак старият Ричард, облечен в обичайните си пиратски дрехи. Широката му бяла риза беше разкопчана почти до долу.

Той се вгледа внимателно в нея и нападна Охър.

— Тя защо изглежда все едно вече е в траур? Какво, по дяволите, си ѝ казал?

— *Cherie*, нещата не са толкова зле, колкото изглеждат — увери я Ричард. — Ние не сме сигурни дали Пиер иска теб всъщност и използва картите само като извинение. Това е само предположение.

— Картите? — попита Габриел. — За какво говорите?

Ричард изгледа намръщено Охър.

— Значи не си ѝ казал? За какво говорихте през целия път до тук? За проклетото време?

С типичното си невъзмутимо изражение Охър пренебрегна острите думи на Ричард и каза спокойно:

— Реших, че ще е по-добре да чуе всичко от Биксли. Пък и се надявам приятелят ми да си припомни още нещо, което евентуално е пропуснал да ни каже първия път.

— Нищо не съм пропуснал — измърмори Бъксли. — Пътят до тук беше достатъчно дълъг, за да си припомня всичко с най-малки подробности.

— Е, добре, кажи ми какво стана, Биксли! — каза Габриел.

— Беше това копеле Латис.

Габриел се намръщи.

— Първият помощник-капитан на баща ми?

— Аха — отвърна Биксли, — закара ни право в леговището на Пиер, докато баща ти спеше в каютата си. Нямахме никакъв шанс да устоим на атаката. Повечето от нас се събудиха вече оковани онази нощ.

— Пиер има собствено скривалище? — попита тя.

— Отцепил се е от другите, Габи — намеси се и Охър. — Открил е някакво изоставено укрепление и от години се е опитвал да го обнови. В момента, в който мястото било готово, веднага се е отцепил от съюза.

— И предполагам, че там държи баща ми сега?

— Да.

— Знаете ли къде е леговището му?

— Аз, не — отговори Охър, — но Биксли знае.

— Те се погрижиха да запомня къде е, защото ще трябва да те заведа там — каза Биксли. — На ден-два източно е от Сейнт Китс е, зависи откъде духа вятъра.

— Да не би Латис да си е мислил, че плува към безопасно пристанище? Той не е знаел, че Пиер се е отцепил, нали?

Биксли изсумтя.

— Знаел е, и още как! Оказа се предател, момиче. Кой би си помислил, че ще има куража да го направи, а?

Тя също не можеше да повярва. Латис беше, или по-точно до скоро беше първият помощник-капитан на баща ѝ. Той бе решителен и уверен в себе си човек, но само що се отнасяше до морските дела. Когато беше на кварталдека, не се замисляше два пъти, преди да изстреля заповедите си, обаче опреше ли до нещо друго, му трябваше цяла вечност, за да вземе решение и дори тогава беше много лесно да го разубедиш.

— Защо би постъпил така? — попита тя. — От страх?

— От алчност — ирландецът буквално изплю думите. — Пиер му е обещал да му даде „Кърсти Джуъл“. Но ще има да се чуди. Пиер никога не спазва обещанията си. Едва ли просто така ще се откаже от такъв чудесен кораб като този на баща ти.

— Добре, какво точно иска Пиер?

— Каза, че иска картите на баща ти. Нейтън, разбира се, побесня. Каза му точно какво да направи с... е, както казах, беше бесен. Нямаше никакво намерение да се раздели с колекцията си, която е събирал цял живот. Обаче категоричният му отказ нямаше да ни измъкне оттам, затова аз предложих на Пиер да му донеса картите. Знам къде са скрити. Но той не се съгласи и каза, че ти трябва да му ги занесеш.

— Да, някои от картите са у мен — припомни му тя. Нейтън ѝ ги беше дал преди доста време, но повечето бяха съвсем ненужни, защото той вече ги беше използвал и не бе открил нищо.

— Да, но малко хора знаят за това. Аз със сигурност нищо не съм му казал, също и баща ти. Латис може и да е казал нещо, но аз не съм сигурен, че той знаеше. Не, поне за мен беше очевидно, че кап'тан Пиер иска теб, а не картите.

Този път това ужасно предположение стигна до съзнанието ѝ и тя потрепери от отвращение. Капитан Пиер, злият, плашещ я до смърт мъж, когото тя се надяваше да не види никога повече. Не, Биксли сигурно се беше заблудил. Картите на Нейтън бяха доста ценни в края на краищата. А и Пиер нали си имаше приятелка?

— Ами Ред? Не е ли с Пиер вече? — попита тя Биксли.

— А, с него си е. И тя беше там, когато обясняваше какво иска. Като чу за теб, се вбеси. Даже хвърли една кама по него. Проклет да съм, ако не я извади от деколтето си. Какво дяволско място да криеш оръжие, а?

Охър се покашля, за да покаже на Биксли, че се отклонява от въпроса. Ирландецът само се ухили най-безсрамно.

— Предполагам, не е успяла да го убие, щом си тук?

— Не, не го уцели. И Пиер, този мръсник само се изсмя насреща ѝ.

— Все още не мога да повярвам. Та те с баща ми бяха партньори в бизнеса?

— Съвсем не, *cherie* — бързо я поправи Ричард. — Нейтън, също както и останалите от съюза, едвам понасяше Пиер. Те бяха много

доволни, когато той се отцепи. Всички бяхме.

— Но той се отнася добре с баща ми, нали? Заради предишното им партньорство?

Веднага си пролича, че Биксли не иска да отговори на този въпрос. Той направи пауза и се зае да пресушава чашата си, дори хвърли на Охър умолителен поглед да смени темата.

— Кажи ми! — настоя тя.

Биксли въздъхна.

— Това укрепление, където се е устроил има тъмница, момиченце. И баща ти и всичките ни хора са затворени там. Аз самият също изкарах няколко дни там. — Като видя колко е пребледняла, се опита да я успокои. — Не беше чак толкова зле. Спал съм и на доста по-лоши места.

Като си помисли, че държат баща ѝ в тъмница вече от седмици, и че ще минат още няколко, докато успее да стигне до него, тя пребледня още повече.

— Какъв е планът ви? — попита тя Охър.

— Естествено, няма да те оставим в ръцете му — увери я той. — Но най-вероятно няма да можем да се приближим достатъчно до леговището на Пиер, освен ако не види, че си с нас.

— Мястото е оградено с високи стени отвсякъде и го охраняват много строго — обясни Биксли.

— Не ме интересува какво ще ми струва. Искам баща си далеч оттам възможно най-скоро — отвърна Габриел разгорещено. — Тръгваме веднага.

— Можем да се качим на кораб за Сейнт Китс, но след това как ще стигнем до крепостта на Пиер? — намеси се Ричард. — Тя е на необитаем остров и е далеч от търговските маршрути на корабите. Това, което ни трябва, е собствен кораб и екипаж. Независимо от плана, който ще измислим, без собствен кораб ще сме много ограничени във възможностите си.

— Ами, тогава да си намерим кораб! — каза тя решително.

— О, ще намерим — увери я Охър. — Ще го купим, ще го наемем, ако трябва ще го откраднем, но като стигнем Сейнт Китс, ще имаме кораб.

— Нали Биксли каза, че островът на Пиер е източно от Сейнт Китс? — припомни му тя. — Няма ли да спестим ден или два, ако

плаваме директно към острова, вместо да го подминем, за да търсим кораб и после пак да се връщаме?

— Тя е права — каза Ричард. — А пътническите кораби спират на много места и това още повече ще ни забави.

Охър кимна.

— Предполагам, че шансовете ни да намерим добър кораб тук в Лондон са доста по-добри. Пристанището в Сейнт Китс е много по-малко. Но не съм чул някой да продава кораб тук, а редовно ходя на доковете.

Габриел се поколеба за момент. После лукава усмивка накъдри устните ѝ.

— Сещам се за един. Не се продава, но утре сутринта ще се отправи в открито море.

ГЛАВА 21

След като разказа за идеята си на членовете на бащиния си екипаж, тя осъзна, че да приеме ролята на пират, бе доста неприятно. Преди три години не би помислила да открадне каквото и да било, още по-малко нещо с размерите на кораб. Но притеснението за баща ѝ и омразата към Дрю Андерсън родиха тази идея в главата ѝ. Още не можеше да повярва, че така безотговорно бе унищожил репутацията ѝ и шанса ѝ за добър брак! Е, тя не само щеше да открадне неговия кораб и да се превърне в пирата, в който я бе обвинил, че е. Щеше да направи така, че той да зависи от нейната милост.

Чисто и просто му го дължеше. А и как иначе би могла да му отмъсти, след като той си тръгваше скоро. Да я въввлече в скандала и после ей така спокойно да отплава?! Сега нямаше да му се размине.

Планът ѝ бе превъзходен. Можеше да реши едновременно въпроса със спасяването на баща си и да си отмъсти на мъжа, който я съсипа.

Обаче се сети, че четири човека не биха могли да управляват един кораб.

— Ще ни трябват още мъже — отбеляза тя.

— Ще го уредя — отговори Охър.

— Къде ще намериш мъже за толкова кратко време, които при това да са готови да откраднат кораб?

Той се засмя:

— Тоя град си има и друга страна, за която една дама от висшето общество няма как да знае. Не го мисли — ще намеря нужните хора.

Ричард обаче реши, че тя е размислила.

— Убедена ли си, че искаш да го направиш? — попита той.

— Да — отвърна му тя с усмивка. — Не всеки ден може да станеш пират.

Той се засмя. Разбира се, че му бе смешно — та нали отдавна си беше пират. Но той не се отказа.

— Не е нужно да идваш с нас — и каза после: — Бихме могли да намерим някоя, която прилича на теб. Стига Пиер да мисли, че си ти...

— Не — прекъсна го тя. — Ако поради някаква причина поиска да говори с мен, преди да ви допусне до леговището си, трябва да съм там. Не смятам да си играя с живота на баща ми. Моето присъствие ще ни даде повече възможности, докато измислим как да го измъкнем.

— Той е наш капитан — каза Ричард и лицето му доби сериозен вид. — Определено доказва лоялността си към него, като заповяда да откраднем кораба на американеца.

— Не съм заповядала — поправи го Габриел. — Просто подхвърлих идеята.

Усмихна ѝ се шеговито.

— Зная и това е най-доброто решение. Може дори да върнем кораба на човека, когато си свършим работата. Не ми се ще Малъри да приеме присърце кражбата на кораба на зет си и да реши да ни последва. Сигурна ли си, че не искаш да го помолиш за помощ, вместо това?

Подвоуми се, преди да отговори. И двамата Малъри бяха изключително мили и щедри към нея. Ако зависеше от нея, дългът на Джеймс към баща ѝ бе изплатен. Не бе негова вината, че тя се провали в търсенето на съпруг. Дрю бе виновен за това.

— Не. Джеймс Малъри направи достатъчно за мен. Нямам намерение да го моля за още помощ.

— Имах предвид Андерсън.

— В никакъв случай — намръщи се тя. — Така или иначе ще откаже. Той не ме харесва, а аз го презирам.

Каза го толкова бързо, че Ричард я погледна изумено.

— И как стана така?

— Предполагам, заради ненавистта му към пиратите. Всъщност, той направи всеобщо достойние факта, че Нейтън е пират.

Ричард си пое рязко дъх. Макар и да не признаваше, че е англичанин, по изражението му Габриел бе сигурна, че е така, защото явно разбираше сложността на ситуацията.

Охър обаче настоя да му обяснят.

— Това ли е скандалът, който спомена? Тоя човек ти е скапал шансовете за добър брак тука?

— Именно. И без много да му мисли щеше да отплува.

— Но защо? — възкликна Ричард.

— Защото мрази пиратите и реши, че аз съм една от тях. Дори не ме попита, просто предположи и ме замеси в скандал. Затова ще бъде огромно удоволствие да го видя заобиколен от пирати на собствения му кораб!

— Нали осъзнаваш, че така само ще затвърдиш мнението му...

— Точно така — срязва го тя. — Докато приключи с него, ще се моли да е грешал, но никога няма да научи истината, и как се е заблудил.

Габриел се върна у Малъри, но през цялото време си стоя в стаята. Беше убедена, че ако срещнеше Дрю, преди да открадне кораба му, щеше да му издере очите и корабът нямаше да отплава. Затова бе по-добре да си стои в стаята.

Марджъри не можа да повярва, когато Габриел ѝ разказа за случилото се.

— Не се бой за баща си. Мъжете, които подбра да ни придружат, са добри и ще го измъкнат от тая каша.

— Да, знам. Ще трябва да се върнем на Карибите и да обмислим действията си.

— Ще ти помогна, ако има нужда — увери я Марджъри. — Жалко, че трябва да пропуснеш края на сезона. Всичко вървеше така добре.

— Всъщност... не можах да ти кажа снощи, но Дрю Андерсън се постара да пропусна края на сезона, както и който и да било сезон тук. Появи се на бала снощи доста пийнал и обяви пред Уилбър и лейди Дънстън, че Нейтън е пират.

— Защо му е притрябвало да го прави?! — изстена Марджъри.

— Предполагам, че пияната му глава е решила да предпази невинните ергени от кръвожадната ми личност, но кой знае. Както и да е. Уилбър разпространи навсякъде информацията сутринта. Предвид, че беше на път да ми направи предложение, сигурно е бил много разочарован от откритието, че вече не отговарям на стандартите му.

— Мили боже, съсипали са те! — проплака Марджъри.

— О, да, със сигурност — благодарение на Дрю. — Габриел усети буца в гърлото си. Очите я заболяха от напирещите сълзи. Обърна се, преди Марджъри да забележи. Искаше отново да се чувства

ядосана — ядът бе спасението ѝ в момента. Но Марджъри я познаваше добре. Не ѝ трябваше да вижда сълзите, за да знае, че са там.

Приятелката ѝ я прегърна през кръста.

— Не го мисли, момичето ми. Ще ти намерим съпруг другаде.

На свечеряване тя и Марджъри излязоха скришом от къщата. Габриел остави бележка на Джорджина, в която обясняваше, че баща ѝ е в беда и заминава, за да му помогне. Дамата вероятно нямаше да ѝ повярва, предвид скандала, но пък и Габриел нямаше да е наоколо да дава обяснения. Докато слизаха надолу по задните стълби, госпожица Карла подсвирна изпод покривката върху клетката ѝ, за да им покаже, че не спи, но, слава богу, никой не слезе да провери какво става.

Бяха опаковали само най-нужните си вещи, които можаха да съберат в обикновените пътни чанти. Бе споменала в бележката си до Джорджина, че най-вероятно ще възложи на адвоката си да прати останалото на Сейнт Китс. Охър ги чакаше в каретата, която щеше да ги откара до доковете. Под фалшиво име ѝ бе запазил за пътуването две каюти — една за нея и Марджъри и една за тримата ѝ „слуги“, които щяха да я придружават. Наемането на каюта за приятелите ѝ, означаваше трима човека по-малко да се катерят през парапета и да се крият в очакване.

Планът, който осъществяваха изискваше смелост. Ако не бе толкова бясна на Дрю, сигурно щеше да се откаже и да ги разочарова. Само ѝ се искаше да не се чувства толкова виновна за начина, по който си заминава.

Бе много грубо от нейна страна да се отплати на семейство Малъри по такъв начин след всичко, което направиха за нея. Обаче знаеше, че Джеймс би настоял да ѝ помогне, а тя не можеше да го допусне. Той вече бе направил достатъчно.

Погледна назад към градската къща и осъзна, че семейство Малъри щяха да ѝ липсват. Мили боже, така вярваше, че ще срещне мъжа на мечтите си в Лондон. И тя наистина го срещна. Колко жалко, че той се оказа такъв подлец и превърна мечтите ѝ в кошмар.

ГЛАВА 22

Габриел, нервна и развълнувана, кръстосваше малката каюта. Не можеше да повярва, че реши да открадне кораб, да не говорим, че корабът принадлежеше на Дрю Андерсън. Тя, разбира се, щеше да го върне, просто го взимаше назаем... Повтаряше си го отново и отново, за да облекчи постоянно измъчващото я чувство за вина. Но уверенията не ѝ помагаха особено.

Предната нощ се качи на борда, след като се убеди, че капитанът не е на кораба. Тя не очакваше, че „Тритон“ е толкова прекрасен кораб — тримачтова бригантина, много по-голяма от двумачтовия търговски кораб на баща ѝ. Дрю и голяма част от екипажа празнуваха последната нощ, преди отплаването, което облекчи задачата на хората наети от Охър. Един по един, те се промъкнаха на борда и се скриха в трюма.

Тази нощ тя почти не спа и на зазоряване се предаде на постоянната тревога. Най-малкият шум я караше да подскача и успя да си изгризе ноктите почти до дъно.

В пълна тишина корабът напусна пристанището и влезе в канала. Въпреки че още нищо не се бе случило, девойката се тресеше от напрежение. Подобно нещо изпита преди три години, когато пирати нападнаха кораба им. Тогава очакваше оръдейни изстрели, предвещаващи схватката. Тази сутрин никой нямаше да използва оръдия, но очакваше викове и дори пистолетни изстрели, когато корабът смени капитана си.

Рязкото почукване по вратата едва не ѝ продъни ушите. Под недоволните крясъци на мис Карла, момичето, задъхвайки се, стана и събуди мирно спящата на койката Марджъри.

На прага стоеше Ричард.

— Корабът е наш — обяви той. — Можете да излезете.

— Но аз не чух никакви изстрели! — учуди се Марджъри. — Или успех всичко да проспях?

— Не, изстрели нямаше — усмихна се Габриел, — въпреки че ги очаквах. Интересно, Ричард, как успяхте да свършите работата толкова

мирно?

Ричард, широко усмихвайки се, влезе в каютата и затвори вратата.

— Ами, добри сме! Честно казано, не ни е за пръв път да правим нещо подобно. Веднъж превзехме кораб направо на пристанището, въпреки че тогава беше облог. Просто приятелска шега, веднага го върнахме. Но тогава разбрахме, колко е лесно да превземеш кораб, ако свариш екипажа неподготвен.

— Можехте да ми обясните вчера — намуси се тя.

— Е, успехът невинаги е гарантиран. Но моментът на изненадата наклони везните в наша полза... капитане.

Девојката презрително изсумтя. Въпреки че се договориха основните решения да ги взема Габриел, тя се обяви за капитан, само за да поеме върху себе си отговорността за отвлечането на кораба, ако ги хванат. Разбира се, нямаше намерение да управлява кораба, въпреки че беше станала опитен моряк и много пъти беше виждала какво прави баща ѝ на капитанския мостик. Но Охър беше по-подходящ за тази задача.

— Значи всичко мина гладко?

— Не съвсем. Най-сложно се оказа да хванем капитана. Можеше да ни предупредиш, че той е тъкмо онзи гигант, с когото се сблъскахме на пристанището в деня на пристигането. Четирима едва го надвихме! Адски добре си служи с юмруците!

— Надявам се, че не сте го наранили? — прекалено бързо и загрижено попита тя, но после веднага се поправи: — На мен, естествено, ми е все едно, но не бих искала някой да пострада.

— С него всичко е наред, обаче се наложи да нокаутираме помощника му. Той забеляза как вкарваме моряците в трюма и поиска да обясним какво става. Не му отне много време да отгатне сам и се нахвърли върху нас. Адски прилича на капитана, същински великан. Но и той е заключен в каютата си.

Габриел кимна и усмихвайки се, напусна каютата. Тя вече беше решила какво ще прави с Дрю сега, когато ѝ беше паднал в ръцете. Нека си мисли, че тя е истинска пиратка! Идеята много ѝ допадна. Вярно, че Дрю вече я мислеше за такава, но в случай, че са му останали някакви съмнения, тя щеше да ги разсее. Просто идеално отмъщение! Той толкова мразеше пиратите, че се опита да ѝ провали

живота. Затова ще разпали в него толкова силно желание, че да се побърка по нея и после ще му даде да разбере, че никога няма да я има.

Тя реши да разбере къде Охър е настанил бившия капитан. Самият Охър беше в капитанската каюта, там беше и Дрю, завързан за стола и със запушена уста. Жалко само, че очите му не бяха завързани, защото ако погледите можеха да убиват, тя щеше вече да е мъртва. Всъщност, нищо чудно! Дори и да не беше враждата помежду им, той презираше хората, отнели кораба му.

Тя се приближи до масата, където, приведен над картите, седеше Охър и се опита да игнорира погледа на черните очи, следящи всяко нейно движение.

— Защо не го пратихте в трюма? — тихо, но напълно отчетливо попита тя, съзнавайки, че капитанът няма как да не чуе въпроса. Трябваше да е глух, за да не чуе.

Охър, вдигайки глава, весело ѝ поясни:

— Помислих, че ще искаш малко да позлорадстваш, имайки предвид това, което той ти причини.

Прекрасно! Тя не можеше да получи по-добър отговор даже да се бяха наговорили предварително. Няколко дни в трюма бяха част от плана ѝ за отмъщение.

— Освен това — продължи Охър, — трюмът е пълен с членовете на екипажа му, а да държиш капитана при екипажа е неразумно.

— Но защо?

— Той ще започне да ги подстрекава към бягство. Ако ги разделим, капитанът, разбира се, ще крои планове, но сам няма да може да ги осъществи.

Габриел кимна. Той сигурно бе прав и не трябваше да му задава подобни въпроси — истинският капитан би трябвало да знае тези неща. А тя искаше Дрю наистина да я счита за капитан.

— Наистина ли беше необходимо да му запушвате устата? — изтърси тя.

— Това ми се стори добра идея, още повече, че той бълваше страшни проклетия.

Девојката извъртя очи. Можеше да си представи на какво е способен! А тя напразно се разприказва, не биваше да е толкова откровена. Затова си придаде делови вид и властно помоли Охър да излезе, за да обсъдят къде да преместят Дрю. През това време един

моряк внесе куфарите ѝ. Предварително бе решено, че Габриел ще се настани в капитанската каюта, тъй като тя беше най-голяма и подходяща за провеждане на събрания. Но това беше преди да решат да оставят там истинския капитан.

На „Тритон“ имаше достатъчно каюти и можеха да го преместят в онази, която дотогава заемаше тя. Но това беше сложна задача. Ако гигант като Дрю, изправяйки се на крака, реши да излее върху тях яростта си, някой можеше да пострада и при това нямаше да е той. А тя не искаше това. Най-добрият начин да се избегнат неприятностите беше просто да оставят Дрю, където си беше. Габриел спокойно можеше да нареди нещата ѝ да бъдат преместени в съседната каюта. Но от друга страна, защо да ѝ се налага да идва тук винаги, когато ѝ се прииска да подразни врага? Много по-просто беше да ѝ е постоянно под ръка.

Затова каза на Охър:

— Мисля, че просто ще оставим капитана тук.

Охър не се учуди. Всъщност, той никога не се учудваше.

— Сигурна ли си? — кратко попита той.

— Да. Ти, разбира се, се пошегува, но си прав. Смятам да си разчистя сметките с него за всичко, което ми причини. Така че, по-добре да го държа в моята каюта, където, без съмнение, ще бъде изцяло в моя власт.

Ричард със сигурност би се опитал да изкопчи подробности, но Охър не бе такъв. Той просто кимна и се отправи към капитанския мостик, а Габи се върна в каютата. Тя си придаде безстрастно изражение и застана пред Дрю. Нека да я пожелае! В това щеше да се състои отмъщението ѝ. Но това няма да стане, ако той разбере колко го презира и ненавижда! Нека си мисли, че съсипаната ѝ репутация не я безпокои особено. Е, малко искреност нямаше да навреди. Искаше той да знае, че е имала повече от една причина да превземе кораба му. Трябваше също да го увери, че „Тритон“ е взет на заем и ще му бъде върнат... когато всичко приключи. Оставаше само да се надява, че ще бъде скоро. „Тритон“ беше бърз кораб и тя вярваше, че пътуването няма да отнеме дълго време.

Най-накрая очите им се срещнаха. Не му се наложи да поглежда нагоре, дори и седнал, изключителния му ръст беше впечатляващ. И все още я гледаше свирепо и тези черни очи я разстройваха.

Тя пак започна да нервничи.

— Ако извадя това нещо от устата ти, ще се държиш ли прилично? — подхвърли тя.

Той не издаде нито звук, не направи нито едно движение. Само продължи злобно да я гледа. Решавайки да му помогне, тя отбеляза:

— Едно кимване е достатъчно.

И кимване не получи. Сигурно бе прекалено бесен, за да реагира. Погледът му разклащаше увереността ѝ, затова тя му обърна гръб, пое си дълбоко въздух и обясни:

— Решихме да вземем на заем кораба ти. Но само за малко. Получих известие, че баща ми е взет за заложник и го държат на остров на два дни път източно от Сейнт Китс. Много се разстроих, разбирайки, че са го затворили в тъмница. Казаха ми, че корабът ти ще отплава сутринта и затова реших да стигна до острова възможно най-бързо. Даже няма да се отклоним много от предварителния ти курс и при благоприятен вятър, лесно ще наваксам отклонението. — Тя отново се обърна към него. — Е, сега ще се държиш ли прилично?

Пак никакъв знак, изразът на лицето му не се промени. Проклетият негодник я подлудяваше с яростния си поглед. Ами, така да бъде! Какво повече да му каже? Но тя се постави на негово място и разбра: каквото и да кажеше, нямаше да го убеди в добрите си намерения. Отнеха му кораба и изобщо не му пукаше, че това е само временно. А и едва ли бе повярвал. Трябваше да разбере дали е така, а единствения начин да го направи, бе да махне кърпата от устата му.

Взела решение, тя мина зад него, за да развърже възела на врата му и веднага видя, че кичур коса се е заплел и бе силно опънат. Сигурно го болеше, но нямаше как да развърже възела, без да опъне още повече косата му. Докато се мъчеше с възела, пръстите ѝ докоснаха непокорния кичур, копринен като на дете. Колко странно, та в него нямаше нищо детинско!

Кърпата остана в ръката ѝ, а тя затаи дъх в очакване на поток от ругатни. Мълчание. И не се обърна дори да я погледне. Габи пхна кърпата в джоба си и застана пред него.

— Нещо за пиене. Да отмия вкуса на парцал от устата си — кратко нареди той.

Напълно разумно, явно има намерение да се държи учтиво. Тя се огледа, но не видя нито вода, нито вино.

— В шкафа на бюрото — посочи той.

В шкафа имаше гарафа с вино, поставена за стабилност в дървена поставка. Освен това видя пистолет и без колебание го пхна в джоба си, преди да се върне при Дрю. Странно, че той почти показва мястото, където си държеше оръжието. Може просто да е забравил, че е там.

Тя извади тапата и наклони гарафата към устата му. Колко чувствени бяха устните му — пълни, красиво очертани... запленяващи... Когато за последен път гледаше тези устни, той се канеше да я целуне. И я целуна така, че ѝ се зави свят. Божичко, по-добре да не знаеше какви са на вкус...

Тя му позволи само две глътки, преди да откъсне очи от устните му.

— Благодаря — измърмори той, когато тя остави гарафата, — но щях да бъда много по-благодарен, ако ми върнеш кораба.

Виж ти, колко спокойно се държеше! Девојката се разсмя.

— Наистина ли? Интересно, дали ще се учудиш, ако ти кажа, че бих била безкрайно благодарна, ако не се беше постарал да ме опозориш на последния бал у лейди Дънстън, обявявайки с какво се занимава баща ми... но желанието ми не се изпълни, затова и аз няма да изпълня твоето.

— Да те опозоря? Мъжът, с когото беше онази вечер те ухажваше! И беше редно да знае за баща ти. Или се опитваше да го омотаеш в мрежите си и да го накараш да се ожени за теб, без да му кажеш каква си в действителност?!

— Копеле! Нарочно го направи!

Без да отговаря, той на свой ред настоятелно попита:

— Значи за това е всичко? Попадна в неловка ситуация и накара някого да открадне кораб?

— Неловка ситуация?

Така ѝ се прииска да му удари плесница, че побърза да се отдръпне, преди да последва порива си. Нищо не вървеше така, както беше замислено. Тя не трябваше да споменава за това, което ѝ бе причинил! На него явно му беше все едно. Но скоро щеше разбере какво е направил! Господ ѝ е свидетел, че ще разбере!

Тя си пое дълбоко дъх и се покашля, за да се успокои.

— Това не е важно и можеш да не се безпокоиш за кораба си. Уверявам те, че ще си го получиш обратно.

— Но не сега? Не се ли боиш, че ще те сметна за пиратка?

— Шегуваш ли се? — подсмихна се Габриел. — Ти от самото начало беше убеден, че съм пиратка. Не се ли радваш, че предположенията ти се потвърдиха?

— В такъв случай на кого от тези негодници принадлежиш? — ехидно подхвърли той. Габриел моментално разбра каква роля ѝ е определил. Не много приятна. Явно не я приема на сериозно за капитан.

— Премина всякакви граници, Дрю — процеди тя. — Тези хора ми се подчиняват. Аз съм капитанът им.

— Да бе, как не! Но сега ще трябва да се подчиняват на мен, ако искат да те получат обратно — разсмя се той и неочаквано я сграбчи, толкова неочаквано, че тя не успя да реагира. Оказвайки се на коленете му, в прегръдките му, тя изгуби и ума и дума. Но пък Дрю ликуваше. — Е, как се чувстваш сега, когато си сменихме ролите?

— Не много приятно — издиша тя, опитвайки се с всички сили да се отскубне.

ГЛАВА 23

Как не го бе предвидила? Дали защото бе такъв красавец? Или защото не можеше да откъсне поглед от лицето му дори за миг и да забележи, че е разхлабил въжетата? Сега, когато той бе взел нещата под свой контрол, не се съмняваше, че щеше да си върне кораба и да ги предаде на властите. И вместо да освободи баща си, ще се озове в затвора. Беше се провалила с гръм и трясък в задачата си и то само защото красивото лице на този проклет американец я хипнотизира точно както първия път.

Беше бясна на себе си, но си го изкара на него.

— Няма да бъде твоята, хитрецо! — процеди през зъби тя, опитвайки да се измъкне от скута му.

— Да се обзаложим ли?

Явно се забавляваше. Не му костваше никакво усилие да я задържи и това я подразни още повече. Опита се изненадващо да го събори.

— Добър опит, но столът е закован за пода — засмя се той.

Трябваше да се досети, та нали всичко в тази каюта бе заковано.

— Точно там ще се озовеш и ти, ако не ме пуснеш — изсъска тя.

— Не искам да ти го изтъквам, жено, но аз разполагам с превъзходство в случая. Всъщност, да се поправа — нямам нищо против да го изтъкна!

— Това е само временно и ти го знаеш! Само един писък е достатъчен и дузина пистолети ще бъдат насочени към теб!

— Не. Ще бъдат насочени към теб — отвърна той. — Представляваш прекрасен щит. Само че, ако не спреш да се гърчиш така, ще ти се наложи да се тревожиш и за още нещо.

Чу предупреждението в тона му, но не разбра намека. Успя да се завърти настрани, но и това не помогна — беше много силен и я държеше здраво, а тя започна да се уморява. Изведнъж вече я целуваше. Не разбра нито как, нито защо — в един момент гледаше устните ѝ, а в следващия... Ръцете, с които я бе хванал през гърдите и

блокираше ръцете ѝ, се отпуснаха. Притисна я към себе си, но вече не я стискаше така здраво. Успя да освободи едната си ръка.

Едва се удържа да не го прегърне. За бога, трябваше да се пребори със себе си и да му устои. Целувката му бе чувствена, каквато я помнеше. Наслаждаваше ѝ се и не желаше той да спира. Искаше ѝ се да продължи само още малко — вкусът на устните му, топлина между тях... Как, по дяволите, успяваше да я превърне в такава безсрамница толкова бързо! Също както преди — неведнъж, а два пъти — сега... забрави за презрението и остана само завладяващата страст, която той събуждаше в нея. Възбудата се разливаше в тялото ѝ тя почти ѝ се поддаде. Само че от нея зависеше животът на баща ѝ и тя бе длъжна да преодолее желанията си.

Бръкна в джоба си и хвана здраво пистолета. Осъзна, че той не би я пуснал, ако насочи оръжието към него. Можеше да се окаже, че пистолетът не е зареден и той да го знае. Стигаше му толкова забавление. Ако пък е зареден, той не би повярвал, че ще го застреля.

Естествено, че не би го застреляла. Преструваше се на пират, а не на убиец. Сърцето ѝ се сви, когато извади оръжието от джоба си и го цапардоса с него по главата. Ръцете му се плъзнаха по нея и се отпуснаха до тялото му. Главата му клюмна назад. Тя скочи от скута му, а сърцето ѝ биеше бясно. Не искаше да го удря толкова силно, че да изпадне в безсъзнание или по-лошо. Беше ужасена от мисълта, че може да го е убила, когато единственото, което искаше бе да го сплаши и той да я пусне...

Слава богу, само го бе зашеметила. Преди той да успее да се съвземе и да я нападне, тя изтича от каютата, хвана първия моряк, който ѝ попадна и го задърпа обратно. Напъха пистолета в ръцете му и каза:

— Ще го завържа отново. При най-слабия опит да ме спре, го простреляйте!

Мъжът кимна в отговор. Беше му дала оръжието, защото знаеше, че Дрю не би повярвал, че ще го застреля или пък беше твърде ядосан. Ако се бе забавила още малко, щеше да разбере какво чувства той, защото като се върна в каютата, той вече развързваше въжетата на краката си.

Видя го как седна бавно обратно на стола. Нервите ѝ бяха опънати докрай и не намери сили да го погледне в очите. Не знаеше

дали гледа нея или мъжа с оръжието.

— Не мога да повярвам, че ме удари!

В гласа му долови само изненада, но не отговори. Единственото, което я интересуваше в момента, бе да го завърже. Намери второ въже и също го омота около него. За момент през ума ѝ мина идеята да нахлупи чувал върху главата му, но реши, че това не би го спряло. Би успокоило единствено нея, тъй като нямаше да вижда хипнотизиращите му очи, но устоя на изкушението.

Доволна, че този път въжетата ще го задържат, тя погледна към главата му с надеждата, че кожата не е разранена. Но за съжаление, видя кръв да се процежда през косата зад ухото му. Освободи моряка, пъкна пистолета обратно в джоба си и отиде да потърси вода и кърпи.

Прииска ѝ се да прати някой друг да се погрижи за него. Знаеше, че Дрю е бесен. Гневът му бе очевиден. Докато омотаваше въжетата около китките му, видя как стиска пръстите си, сякаш в ума му се въртеше мисълта да я удуши.

— Сега, когато лакеят ти си отиде, ще ме удостоиш ли с отговор? — попита той.

Отново не отговори. Внимателно почисти кръвта и постави студена кърпа върху отока и чу стона, който се откъсна от него, когато притисна кърпата към раната. В мига, в който тя се отдръпна, той тръсна глава и кърпата падна. Въздъхна и застана пред него, готова да се опълчи срещу яда му, заради провалилото се бягство.

Скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Да, твърдоглавецо, ударих те. Или това, или трябваше да те убия. Считай се за късметлия.

— Мамка му — промърмори той тихо. — С какво ме удари?

— С пистолета ти. Намерих го в шкафа.

— Страхотно. Просто невероятно — изръмжа той. — Това да ми е за урок, друг път да не целувам усойница.

Тя се изчерви. Заболя я от думите му, макар да подозираше, че това не бе целта му. Опитваше се отново да охлаби въжетата си. Този мъж бе просто непоносим.

— Спри веднага — каза остро тя.

Погледна я с присвити очи, а тя процеди през зъби:

— Налага ли се да търся още въжета?

— Прави, каквото е необходимо, скъпа.

— Може би трябва да те ударя отново. Това определено помогна... да се укротиш за малко.

— Много смешно. Обаче съм убеден, че ако опиташ да ме приближиш, въжетата като по чудо ще се развържат — толкова много искам да те усетя в ръцете си.

Сигурна бе, че иска да я стисне за врата. Макар да знаеше, че е здраво завързан, не се доближи до него.

— Много лошо, че си толкова вироглав пленник — оплака се тя.

— А ти какво очакваше?

Изгледа го гневно и продължи:

— Смятах да те оставя в каютата ти, но предвид, че ще я използваме, мисля, че е по-добре да те заключим някъде. Чудя се, на кораба дали има вериги? Ще свършат чудесна работа, не мислиш ли?

— Мисля, че няма да ти хареса това, което си мисля в момента — отсече той.

Габи забеляза, че Дрю спря да се опитва да отвърже въжетата. Сигурно на кораба имаше вериги, които можеше да използва. Да, окови, от които не би могъл да се измъкне, помисли си тя.

Гледаше я кръвнишки, защото знаеше, че вариантите му за изход намаляват. Видът му беше пораженчески, което за нея бе по-приятно, отколкото увереността му, че може да я направи своя заложница отново.

— Каж ми — изгърмя заповеднически гласът му, — защо, по дяволите, не се опита да ме убедиш, че действаш по някакви служебни дела и корабът ти трябва?

— По какви дела?

— Че гониш осъдени, че нещата са на живот и смърт, каквото и да е. Убеден съм, че би могла да измислиш някаква правдоподобна лъжа.

— След като знаеш, че нямам нищо общо с властите?

— Можеше да не се разкриваш. Можеше някой от екипажа да го направи.

Не се сдържа и се усмихна.

— Ти би ли им повярвал?

— Със сигурност. Аз съм американец. Как да не повярвам при положение, че вие англичаните ни подтикнахте към война с подобна тактика?

— Прав си. Това си е официална конфискация.

— Много смешно.

— Просто се опитвам да бъда любезна.

— Защо? За да ме държиш настрана, докато ме метнеш през борда? Поне ще бъда ли изнасилен преди това?

При тези му думи тя си пое дълбоко дъх. Мисълта да се възползва от него, докато бе завързан... Имаше нужда да поседне и то по-скоро, защото коленете ѝ омекнаха. Приседна на стола зад бюрото. Въздъхна тежко и се опита да се избави от еротичните мисли, които я връхлетяха. Погледна бюрото, защото реши, че бе опасно да гледа Дрю.

Опита се да овладее фантазиите си. Трябваше да го накара той да я пожелае, а не обратното!

— Бях започнала да мисля, че говориш сериозно — каза накрая тя, — преди последните ти думи. Никой няма да те хвърля през борда, Дрю.

— Дори за да спасите кожата си?

Погледна го отново и попита:

— Защото знаеш кои сме?

— Да.

Тя тръсна глава.

— Извинявай, но нищо не би могло да оправдае убийството ти. Явно си направил грешни изводи за мен. Ние не сме пиратите, които ти си представяш.

— Какви други пирати има? — попита той подигравателно.

— Ние сме различни — ухили се тя. — Всъщност, сме повече търсачи на съкровища, отколкото пирати.

— Това няма значение за мен. Стореното от вас е престъпление и уверявам те, че ще направя всичко по силите си да бъдете наказани за това. Сам се нагърбвам със задачата да бъдете подведени под отговорност. Сега ясно ли ти е защо е добре да ме пуснете веднага?

— Съжалявам да го чуя — каза тя и добави: — Помислих, че ще проявиш разбиране, когато ти призная, че ще си получиш кораба обратно. Реших, че дори ще си доволен, когато всичко приключи без особени последици.

— Без особени последици? — попита той учуден. — Какво според теб е фактът, че за малко не ми разби главата?

— Нищо подобно не съм направила — възпротиви се тя.

— Точно така се чувствам, миличка. Искаш ли да дойдеш да се увериш?

Габриел се засмя на явната закачка.

— Как не — каза тя. — Освен това, имаш само малка рана и цицина. Едва се забелязва, след като я почистих.

— Докоснала си ме? — попита той учудено.

— Само за да се погрижа за раната. Не усети ли?

— Лъжеш! Какво друго стори, докато бях в безсъзнание?

— Тоест докато се опитваше да развържеш новите въжета? Нищо! Нямах намерение...

— Но ти се искаше, нали? — прекъсна я той с явно задоволство.

— Хайде, мила, признай си! Искаш да ме изнасилиш и направи така, че да не мога да се съпротивлявам. Не че имам подобни намерения. Тъй че, какво те спира?

— Престани да...

— Седни в скута ми и ще те заведа на седмото небе.

Скочи на крака, но вече бе твърде късно. Думите може и да бяха груби, но фантазията ѝ се бе развихрила вече. Наистина можеше да го докосва. А той дори ѝ бе разрешил. Беше толкова приятен на вкус, толкова свеж. Можеше даже да направи онова, което той бе предложил...

— Достатъчно! — викна тя, но не знаеше дали заповядва на него или на себе си, затова добави намръщено: — Или ще използвам пистолета отново.

Дрю я изгледа с престорена обида.

— Така ли се отнасяш с ранените мъже?

Отправи се към вратата, без да отговаря. Налагаше се да стои далече от него, поне докато се отърве от представата за това как възсяда скута му.

ГЛАВА 24

— Какво според теб са правили пиратите в Англия? — попита Джорджина Джеймс.

Тя всячески се опитваше да покаже на съпруга си, че не е чак толкова разстроена, но не ѝ се удаваше много, още повече, че видът ѝ беше напълно отчаян. Тъкмо бяха изслушали разказа на един моряк от екипажа на Дрю. Той успял незабелязано да скочи през борда на „Тритон“, докато корабът още бил в канала и се отправил директно към Бъркли Скуеър, за да съобщи, че корабът на Дрю е превзет от пирати. От подслушания разговор беглецът разбрал, че ще се отправят към малък остров на изток от Сейнт Китс.

— Какво значение има? Пирати, крадци или каквото там са, все пак са успели да превземат кораба на брат ти. Проклет да съм, това никога нямаше да се случи на „Мейдън Ан“.

Джорджина се направи, че не го чува. „Мейдън Ан“ беше корабът на Джеймс, с който той дълги години се подвизаваше като пирата джентълмен и даже бе превзел няколко кораба, принадлежащи на Андерсън, а в добавка открадна и сърцето ѝ, когато тя се нае за негов прислужник.

Съдейки по тона му, беше сърдит и нищо чудно. Джеймс не можеше да я гледа разстроена и по принцип жадуваше да убие всеки, причинил ѝ болка. Но сега беше безсилен и това го вбесяваше още повече. Въпреки че по вида му трудно можеше да се забележи нещо. Не беше в характера му да изпада в шумни изблици на гняв. О не, в това отношение Джеймс Малъри беше уникален. Ако се канеше да разкъса някого на парченца, то врагът трудно можеше да заподозре нещо предварително.

— Добре поне, че Бойд е тук — въздъхна тя. — Той със сигурност ще иска да тръгне след „Тритон“.

— Абсолютно вярно, но ще ти олекне ли от това? — многозначително подчерта Джеймс.

Той я познаваше прекалено добре! Естествено, че нямаше да ѝ олекне. Бойд не управляваше кораба си, който отгоре на всичко не беше приспособен за схватки с пирати. Всъщност, „Тритон“ също не беше тежковъоръжен.

— Купих кораб — продължи Джеймс. — Исках да те изненадам следващия път, когато в хубавата ти главица влезе мисълта да пресечем океана.

Въпреки тревогата си, Джорджина се усмихна. Той наистина не можеше да си намери място, откакто се разбра, че ще трябва да пътува за Америка не като капитан на собствен кораб, а като обикновен пътник. Вероятно затова бе направил всичко възможно това да не се повтаря повече.

— Значи се каниш лично да ги последваш?

— Разбира се.

— Превъзходен план — каза тя и веднага се почувства по-добре.

— Предположих, че ще ти хареса.

— И аз идвам с теб.

— Виж сега, Джордж...

— Не си и помисляй да ме оставиш в къщи да се поболея от тревога. — Той мълчаливо се втренчи в жена си, очаквайки тя да изтъкне множество други причини, които лесно можеше да опровергае. Но тя мъдро смени темата, като извади от джоба си бележка и му я подаде. Намери бележката, след като тази сутрин влезе в стаята на Габриел да я попита как се чувства, но за свое изумление установи, че момичето е изчезнало. Това доста я шокира, но последвалото посещение на моряка от екипажа на Дрю и съобщението, че корабът на брат ѝ е отвлечен от пирати, я накараха временно да забрави за изчезналата си гостенка.

Джеймс прочете набързо бележката и се намръщи:

— Да не мислиш, че Габриел е отвлякла кораба на Дрю?

— Господи, не — ахна Джорджина, — това и през ум не ми е минавало. Просто бях поразена, че не ни е казала нищо за баща си, и вместо да поиска помощ е заминала, оставяйки тази бележка. Та вие с баща ѝ сте били приятели, защо не се е обърнала към теб?

— Може би е помислила, че и без това прекалено ни е досадила. Но... не намираш ли това съвпадение за прекалено странно? Кога е заминала?

— Тази сутрин... Не, чакай... Най-вероятно миналата вечер, когато вечеряхме у Тони. Габи се извини с оправданието, че не се чувства добре и си остана в къщи.

— Но се оказва, че е била достатъчно добре, за да се измъкне тайно от къщи, така ли? Явно неразположението ѝ е било само предлог!

— Ооо, я стига, не може сериозно да предполагаш, че тя е способна да командва кораб? Дрю ми е брат. Ние с нея се сприятелихме, така че в краен случай, би помолила именно него да ѝ помогне. Вероятно точно така е станало, и сега тя или е пътничка, или е пленница, като Дрю. Тя нямаше причини... да му желае... зло...

— Виждам, че си спомни какво направи той на бала онази вечер — с въздишка довърши вместо нея Джеймс. — Тъкмо това, което беше нужно, за да унищожи всичките шансове на горкото момиче за приличен брак.

— Глупости! — възрази тя. — Сигурна съм, че няма да има никакви клюки относно това. От бала минаха вече два дни и ние щяхме да знаем...

— О, не, знаеш, че човек научава последен лошите новини щом се отнасят пряко до него — прекъсна я той, — и понеже именно ти я представи в обществото, това до голяма степен те касае. Освен това, вчера не сме излизали, само вечерта отидохме у Тони.

— Ясно — унило промърмори тя. — Честно казано, когато за пръв път прочетох бележката, си помислих, че е уловка и тя просто е решила да се скрие, докато премине бурята. Тъкмо исках да те помоля да я намериш, за да задушим проклетия скандал в зародиш.

Джеймс повдигна златистата си вежда.

— И как щяхме да го направим, след като клюката вече е обиколила града? Рядък случай — този път слухът не е лъжлив, всичко е чистата истина.

— Можем да кажем, че Дрю е отхвърлен любовник, желаещ да си отмъсти. Много е просто — измъкна се тя.

— Искаш да кажеш, че тя е отрязала Дрю и той е решил да съсипе репутацията ѝ?

— Но нали моят брат е виновен за всичко! Затова, ако репутацията ѝ е съсипана, ще се чувствам толкова виновна.

— Престани! Откъде знаеш, може би са го провокирали?

— Ти вземаш страната на Дрю? — ахна Джорджина, гледайки невярващо мъжа си.

— Затваряй си устата, Джордж! Никога не бих го направил. Но няма наистина не си забелязала искрите, които прехвърчаха между тези двамцата?

— Разбира се, че забелязах. Отначало изглеждаше, че се мразят, но бързо им мина. И даже толкова се притесних, че предупредих Габи. Обясних ѝ, че за Дрю жените са само забавление.

— А него предупреди ли го да стои настрана?

— Разбира се, че не — изсумтя тя, — нали знаеш какъв е той. Още по-непоколебим, отколкото беше ти, в решимостта си никога да не се жени. Той прекрасно знаеше, че тя не е за него.

— В това, мила моя, е целият проблем. Тя е много хубавичка и ако се е влюбила в Дрю, това за него би било непреодолимо изкушение.

— Е, за всеки случай пратих на Реджи бележка, за да разбере дали наистина из града се носят слухове. Тя е в течение на най-новите клюки, така че със сигурност ще знае. Но ако се вярва на Арти, Габриел е заминала едва вчера, с един от онези типове, които я придружаваха в Лондон. И е имала само един посетител, когото той е сметнал за някой от ухажорите ѝ. Но ако, както ти каза, обектът на скандала винаги научава всичко последен, значи и тя нищо не е разбрала, нали?

— Не бих разчитал на това. Прекалено много проклети съвпадения има и ако именно тя е превзела кораба, това обяснява нежеланието ѝ да моли Дрю за помощ.

— Ако тя е превзела кораба?

— Няма значение, скъпа, дали тя е пиратка, пленена е от пирати, или просто се крие — аз още днес ще събера екипаж. Така че, не се притеснявай за брат си. Този, който е замислил всичко това, няма да живее още дълго, можеш да разчиташ на това.

ГЛАВА 25

Габриел дълго време не влезе в капитанската каюта. Ами ако никой не охранява Дрю и той вече е успял да се освободи? Затова тя нареди на Биксли да отиде и да провери. Но кого залъгваше? Желанието час по-скоро да посети пленника нямаше нищо общо с опасенията, че е избягал в нейно отсъствие.

Капитанът си беше там, където го бе оставила. Като се държеше на разстояние, заобиколи стола, за да се убеди в здравината на въжетата и едва след това освободи Биксли. Дрю мълчеше, наблюдавайки я зорко с черните си очи. Той, разбира се, още кипеше от гняв и тя не се съмняваше, че ако имаше възможност, без да се замисли би ги предал на властите. Е, естествено, трябваше първо да я хване, а как щеше да стане това? Не знаеше на кой остров живее, а да се връща в Англия вече нямаше смисъл. Заради него. Заради подлата му постъпка. Вярно, че винаги съществувахе възможност той да е толкова бесен от загубата на кораба си, че сам да се втурне да я преследва, въпреки уверенията ѝ, че непременно ще му върне собствеността. Освен това, може би се опасяваше, че тя ще нареди да го убият. И затова я гледаше така свирепо.

Сега си спомни, че Дрю спомена нещо за хвърляне зад борда... Тъкмо преди да я попита, дали няма да го изнасили първо. Тя отново се изчерви. Добре, че стоеше зад него и той не виждаше лицето ѝ.

— Наистина ли си помисли, че ще избягам, при положение, че след последния опит кожата ми е протрита до кръв?

Габриел се намръщи и вдигна ръкава на ризата му, за да провери. Китките му бяха силно зачервени, но имаше и няколко охлузвания, от които се процеждаше кръв. Защо не беше забелязала нищо, когато го завързваше втория път? И защо първия ѝ порив беше да го развърже и да намери мехлем за охлузванията? Стисна устни, като се ядосваше на себе си заради желанието да облекчи страданията му, заобиколи стола и застана пред него. Вече беше оставила каютата си на Марджъри. Приятелката ѝ страдеше от морска болест, както винаги през първите

два дни след отплаването. Затова Габриел набързо ѝ предложи своята каюта... прекалено бързо. Това беше предлог да бъде по-близо до Дрю. Оставаше само да му каже, че от днес ще делят каютата и с удоволствие очакваше да види изумлението му.

Но Дрю заговори пръв:

— Сестра ми и Джеймс те приеха с отворени обятия, а ето как им се отплащаш.

— Но на мен и през ум не ми е минавало да превземам техния кораб. Аз превзех твоя — чистосърдечно отбеляза тя.

— Значи не смяташ, че ще го приемат лично? Неприятно ми е, че ти го казвам, скъпа, но Джеймс е адски злопамятен. Малъри не са от онези, чийто път можеш да пресечеш и да ти се размине безнаказано, а точно този Малъри е най-бесния и отмъстителния от всичките.

— Извинявай, но аз бях свидетел на неприязънта, която той изпитва към братята на жена си. Опитай с нещо друго следващия път!

— Не е в това въпроса. Просто сестра ми ме обича и много ще се разстрои като разбере всичко. А той се опитва да я защити от всички. Всъщност, направо откача, ако някой нарани чувствата ѝ.

— Сестра ти няма да разбере нищо, докато не те пуснем — безгрижно подхвърли тя, въпреки че в душата ѝ се породило неприятното чувство, че той може да се окаже прав за Джеймс Малъри. Дори след като живя в дома му няколко седмици, Габриел не успя да превъзмогне страха, който той постоянно будеше в нея.

— Никога не знаеш какво ще го оскърби. Аз със сигурност не бих искал той да тръгне да ме преследва.

— Ами ти? Няма ли да ме преследваш? Не беше ли ти този, който обеща да ни вкара всичките зад решетките?

— Разбира се, но ако трябваше да избирам по-малкото зло, бих предпочел да се разправяш с мен, а не с Джеймс — промърмори той с такъв вид, че Габи се засмя. Очевидно той се подразни, че тя не се изплаши от мрачните му предсказания и не нареди незабавно да го освободят. Реши, че няма да е зле да нанесе още един удар...

— Между другото — небрежно заяви тя, — имам неприятна новина за теб.

— Защо ли не се учудвам? — саркастично изсумтя той.

Габриел не му обърна внимание и продължи:

— Каютата, в която мислех да те преместя, вече е заета.

— Е, и?

— Може би щях да те развържа, но тъй като се налага да останеш тук...

— Не можеш вечно да ме държиш завързан — възнегодува той, прекъсвайки я. — Или имаш намерение да ме храниш с лъжичка?

Габриел поклати глава:

— Не разчитай на това! Реших да те прикова с вериги направо тук... по-точно, ако успеем да намерим вериги и окови. И знай, че докато разговаряме, теб те наглеждат.

— Ще ме приковеш с вериги към леглото си? И наричаш това неприятна новина?

Тя разбираше, че той само се опитва да я дразни... но тонът му беше толкова интригуващ и... съблазняващ. Ако се опитваше да я сконфузи, то беше успял. От самото начало той без усилия я караше да се изчервява така, че бузите ѝ пламтяха от рискованите му и неприлични шегички. В нормалното общество те, разбира се, биха били скандални, но той я смяташе за пиратка. Може би е решил, че тя е свикнала с подобни разговори и бе добре, ако мислеше така. Значи тя достатъчно убедително си играеше ролята.

Наближаваше пладне. Преди да се върне в каютата, тя нареди да донесат обяда, но се надяваше първо да пристигнат веригите, за да може капитанът да държи самостоятелно лъжицата. Е, тя трябваше да започне да се държи като жестока пиратка, така че не беше зле да хапне под носа му и да го остави гладен. А ако той се опита да я смути с креватните си шегички, тя ще трябва да седи нащрек и да игнорира подобен род подмятания, които извикваха във въображението ѝ изкушаващи картини, за каквито не биваше даже да помисля. Всъщност, имаше един начин да сложи край на намеците му — като го увери, че си има любовник. Това щеше да помогне за успеха на плана ѝ, тъй като за хората е присъщо да копнеят за това, което не могат да имат.

Едва бе успяла да измисли как най-успешно да заблуди Дрю, когато вратата се отвори и влезе Ричард, понесъл в ръка дълга верига, единия край, на която беше праметнат през врата му. Към другия ѝ край бяха прикрепени окови.

— Това ли имахте предвид, капитане? В трюма имаше две. Използвах блестящите си способности да убеждавам, за да накарам

някой от екипажа му да ми я хвърли. Казах, че е за англичанин — ухили се той. — Американците до такава степен не понасят англичаните, че даже не попитаха за кого точно ми трябва веригите.

— Войната свърши отдавна — напомни му тя.

— Няма значение, важното е, че намерих вериги. Бих предложил в другите да оковем помощника, но едва ли някой ще опита да се доближи до онзи гигант, за да му ги сложи. Този поне е завързан — отбеляза Ричард, сочейки към Дрю, който зорко го наблюдаваше. Момичето веднага разбра, че Ричард е идеалният кандидат за ролята на мнимия ѝ любовник.

Тя се приближи до него, погали го нежно по бузата и гърлено измърка:

— Благодаря за веригите, *cherie*.

След което дръзко го целуна по устните, надявайки се, че отстрани целувката ще изглежда страдна. Но би трябвало първо да обсъди импровизирания си план с Ричард. Сварен неподготвен, той така се стъписа, че я отблъсна рязко от себе си, а не по-малко стъписаната Габриел се плъсна на пода.

Ричард толкова усърдно триеше с ръка устата си, че не забеляза неловкото ѝ положение.

— По дяволите, Габи! Каква муха ти е влязла в главата? — възмутено извика той. — И какво си мислиш, че правиш?

— Седя на пода, да те вземат дяволите!

Ричард изохка, втренчи се в нея, пак изохка и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Прости ми!

Тя отблъсна ръката му, стана и изтупа полата си. Дрю наблюдаваше сцената и се заливаше от смях. Той очевидно нямаше нужда да пита за какво е всичко това. Много бързо разбра, виждайки, че Ричард въобще не отговори на целувката ѝ.

— Да опитаме още веднъж, скъпа? — попита Ричард.

— За нищо на света! — изфуча тя. — И не съм ти скъпа, глупак такъв!

Той изсумтя, а Дрю се разсмя още по-силно. Ужасно ѝ се прииска да измери и двамата с нещо тежко, но почти всичко в каютата беше прикрепено за пода. Никакви дрънкулки, нямаше дори и преспание, макар че в ъгъла имаше няколко големи сандъка, без да

броим нейния, най-вероятно капитанът не бе успял да си разопакова нещата.

Тя посочи с пръст вратата и каза:

— Изчезвай, преди да добавя главата ти към онези, които имам намерение да разбия днес!

Но виждайки, че Ричард отнася веригите, успя да го хване за ръката.

— Но първо се опитай да се реваншираш пред мен, като оковеш капитана във веригите и се постарай проклетите окови да са здрави.

Ричард трепна обидено:

— Аз ли трябва да се реванширам пред теб? — в отговор тя само злобно присви очи.

ГЛАВА 26

Охър и Ричард се присъединиха към Габриел за вечеря в каютата. Охър погледна няколко пъти към капитана и накрая изказа гласно съмненията си.

— Нима наистина ще го оставиш тук така?

— Имаш предвид така окован? Засега, да. Това ще го предпази от ново нараняване.

— Кога се нарани?

Не биваше да подхваща тази тема, но след като го направи, реши, че е най-добре да каже истината, вместо да си измисля някакви банални истории. Така щеше да обясни и защо държи той да остане окован.

— Успя да се измъкне — каза тя и побърза да добави, — но аз го завързах отново. Нищо особено.

— Мога да го окова на палубата — предложи Охър.

— Изтъркай палубата! — изпищя мис Клара.

Всички се засмяха на папагала. Винаги казваше някоя от фразите, които знаеше, ако чуеше позната дума. Габриел реши, че трябва да покрие птицата и после се върна на масата. Видя как Дрю се бе втренил в клетката. Може би преди не бе чувал птицата да говори.

Колкото до предложението на Охър — тази вечер валеше, но така или иначе Габриел не можеше да остави Дрю горе.

— Предпочитам да не го местим — каза тя на приятелите си.

— Тогава може да се настаниш в нашата каюта — предложи Ричард. — Може ние да спим тук.

Тя се замисли за момент, редно бе да постъпи точно така, макар да бе малко късно да мисли за това кое бе редно и кое не, след като реши да се прави на пират. Освен това тази стая — владението на капитана, и нейното присъствие в нея, общо взето бяха единственото, което поддържаше фарса ѝ. Мъжете я наричаха „капитан“, но Дрю трябваше да види, че те идваха за заповеди при нея, както честичко

бяха правили днес. Пък и как щеше да си отмъсти на капитана, ако нямаше постоянен достъп до него? Поклати глава и каза:

— Добре съм си тук.

За щастие, те не оспориха думите ѝ, макар да бе убедена, че биха го направили, ако Дрю не бе наблизо.

Останаха след вечеря, а Ричард се стараеше да я разсмива. Още се чувстваше виновен, че бе провалил заплануваното от нея по-рано днес, пък и тя не бе намерила време да му обясни, че идеята ѝ така или иначе бе налудничава.

Капитанът седя цяла вечер в ъгъла си и само ги наблюдаваше. Вероятно попиваше всяка казана дума. Бе махнала въжетата му и сега единственото, което го задържаше, бяха оковите около глезените му. Отвързването на въжетата бе доста изнервящо начинание. Беше ги охлабила и остави на него да ги махне от себе си. Не искаше да е в обсега му, когато ръцете му се окажеха свободни.

Той така и не седна обратно на стола. Изправи се и протегна дългите си крака, което веднага привлече вниманието ѝ и за нейно раздражение, за малко да го зяпне влюбено.

После седна на пода и подпря гърба си в стената, а краката му останаха свити в коленете и леко разкрячени.

Беше разумно никой да не се приближава много до него. Макар да не бе толкова огромен и страховит като своя гигантски приятел Тимъти Сойър, Дрю бе доста висок и мускулест мъж, с който бе по-добре да си нямаш вземане-даване.

Беше свалил ботушите си, вероятно за да опита да изхлузи оковите от глезените си. Обаче знаеше, че Габриел го наблюдаваше цялата вечер и все още не бе опитал да се освободи. Това я притесни още повече и тя го накара да навие нагоре крачолите на панталоните си.

Всъщност, в момента точно се бе втренчил в нея. Явно нямаше да се предаде. Тя стисна зъби ядосано. Дрю беше ужасен заложник — войнствен, не ѝ сътрудничеса и непрекъснато я обиждаше. Реши обаче да не затяга оковите. В крайна сметка бяха направени именно, за да не могат да бъдат свалени така лесно, пък и неговите крака бяха по-мускулести от на повечето хора.

Тя осъзна твърде късно, след като приятелите ѝ си тръгнаха, че ще ѝ се наложи да се лиши от някои обикновени удобства, докато

делеше стаята със своя заложник. Е, нямаше да ѝ е за първи път да спи облечена. На пиратския остров не се бе разделила с дрехите си дори за миг, така че нямаше да е проблем и сега да...

Вцепени се при мисълта, която нахлу в съзнанието ѝ. Защо пък не? В крайна сметка какъв по-добър вариант за отмъщение от това да му покаже малко от разголената си плът и така да го докара до ръба на търпението му. Само трябваше да събере кураж и най-лесния начин за това бе да се преструва. Не искаше той да реши, че тя го прави нарочно.

Затова бързо, преди да е променила решението, тя развърза полите си, остави ги да паднат на пода и дръпна блузата през главата си. Вълна на задоволство премина през нея, когато чу сподавения му стон.

— По дяволите, жено, какво си мислиш, че правиш? — почти извика той.

Останала само по долна риза и кюлоти, които очертаваха прекрасната ѝ фигура, тя завъртя глава, погледна го през рамо и каза кокетно:

— О, съжалявам, забравих, че си там.

После се обърна с лице към него, като го остави да се наслади на извивките на гърдите ѝ, които се подаваха през дълбокото деколте на ризата. Чу отчетливия му стон, когато погледът му се плъзна по гърдите ѝ. Едва се сдържа да не се засмее доволно и скочи в леглото му. Беше засегнала едновременно и чувствата му и достойнството му, като се бе престорила, че е забравила за присъствието му. Обаче той се постара да ѝ покаже, че много бърка, ако мислеше, че е нанесла решаващия удар за днес.

Веднага щом загаси фенера до леглото му и положи глава на възглавницата, той каза:

— Нали знаеш, че оковите са ръждиви?

Габриел отвори очи и се втренчи в тъмнината към тавана. „Цяла нощ мълча, а сега, като загасих светлината, реши да бърбори?“ — помисли тя с раздражение. Може би бе редно да му каже, преди да си легне, че идеята той да се намира в това положение на пода не бе нейна и че ако той бе поискал, щеше да му осигури хамак.

И все пак, нима наистина искаше да му покаже добрата си страна? Преди, когато той бе начело в списъка ѝ с кандидати за брак,

тя се бе постарала да му разкрие истинската си същност, за да спре той да си измисля разни неща за нея. Сега обаче, бе твърде късно за това. Сега искаше точно обратното.

— Решена си да видиш как кръвта ми се трови, нали? — каза той отново.

Тя стисна зъби, чудейки се дали просто да не го игнорира. Или щеше да схване намека, или щеше да реши, че е заспала вече.

— А, разбирам — гласът му достигна до нея. — Планът все пак е бил да ме хвърлите през борда и да ме убиете, нали?

Тя седна в леглото, но бе твърде тъмно, за да го види.

— Не биваше да сваляш ботушите — отбеляза тя.

— Да не мислиш, че има значение — белезниците са толкова ръждясали, че щяха да проядат кожата им?

Тя легна пак и удари главата си два пъти във възглавницата.

— Идеята наистина беше лоша — каза остро тя. — Ако бяхме в по-топли води, аз лично щях да изляза и да спя на палубата.

Не ѝ отговори. Дори за известно време замълча и тя се опита да заспи. И тогава гласът му пак долетя в тъмното:

— Ще ми трябва нощно гърне, жено, освен ако не предпочиташ да си свърша работата на пода.

Очите ѝ се ококориха и лицето ѝ пламна. Изхвъркна от леглото, намери клечка и запали фенера, който преди това бе загасила. Той си седеше там, където го бе оставила, когато си легна. Вероятно се дразнеше, че тя ще спи в леглото му, докато той седи окован на пода. Намери гърнето, сложи го на пода и го ритна към него. После премести един от неговите сандъци и започна да рови в него.

— Какво правиш?

Не обърна внимание на раздразнението му. Без съмнение не му харесваше, че тя се ровеше в нещата му.

— Търся нещо, което можеш да пъкнеш между оковите и краката си — отвърна тя. — Сигурна съм, че аз нямам нищо подходящо, освен ако не реша да скъсам някоя от дрехите си, което не възнамерявам да правя.

— Значи си ме чула?

— Определено.

— И не искаш да получи отравяне на кръвта?

Габриел въздъхна и му метна два чорапа, които бе успяла да намери.

— Аз бих ги сгънала на две и бих ги пъкнала под метала, вместо да ги обувам. Сега, ако не възразяваш, имам нужда от тишина и спокойствие, за да поспя.

— Ако искаше тишина и спокойствие, да се беше преместила в друга каюта.

— Все още съществува варианта да те изкарам на палубата — предупреди го тя.

Дрю не промълви и дума повече.

ГЛАВА 27

Дяволската жена можеше да му даде поне дюшек и одеяло!

Дрю се тресеше от ярост. Сега трябваше някак си да се настани на твърдия под в каютата! Нощта беше дъждовна и подът беше студен и влажен. Обикновено шумът от дъжда го успокояваше. Дори обичаше да стои на палубата по време на буря. Буйстващата природа събуждаше у него невиджана енергия. Но днес нямаше такава възможност.

Не можеше да заспи. Опитваше се да забрави. Всъщност, не за първи път му се случваше да спи на твърдия под и то без дюшек. Но как можеше да заспи, когато на няколко метра от него спеше такава прелестна жена?

Именно това беше и една от причините, поради които не го ловеше сън. А другата причина, която го държеше буден, бяха бурните емоции, които бушуваха в него. Не си спомняше откога не е бил толкова бесен. Но пък и никога досега корабът му не беше пленяван!

Не можеше да повярва, че Габи е способна на това. Толкова ли му беше ядосана, та не е пожелала да бъде пътник на „Тритон“, а трябваше да го краде! Той плаваше по обичайния си търговски маршрут и можеше да я вземе със себе си... Но... не беше толкова просто. Именно заради нея той реши да отплава няколко дни по-рано от заплануваното. Искаше да бъде колкото може по-далеч от нея, за да устои на съблазънта. Съблазън, която ставаше все по-непреодолима. Откакто момичето престана да воюва с него, в главата му се въртеше единствено мисълта, колко добре ще изглежда тя в леглото му. Малко по малко, желанието му така нарасна, че той захвърли всякаква предпазливост и се опита да я примаме в стаята си. Какъв глупак! Това само усили копнежа му по нея още повече. А тя не само, че не дойде при него, но и продължи да си търси съпруг и с това допълнително наля масло в огъня, който го изгаряше. Това го извади от равновесие и той се напи безпаметно в нощта на бала и след това се появи на приема на лейди Дънстън, където подло се опита да лиши Габриел от всякаква възможност да се омъжи. А пък като видя с нея Уилбър — единствения

ухажор, към когото Габи беше благосклонна... Не беше никак изненадващо, че я опозори пред всички. Сега му беше трудно да си спомни какво точно е казал, но сестра му страшно се разсърди и здраво му се накара.

Дрю въздъхна тежко. Постигна това, което искаше и Габи показа истинската си същност. Дяволската жена наистина беше пиратка. Но не всичко беше загубено. Той щеше да привлече Габи на своя страна, защото силно ѝ въздействаше. Беше го забелязал от самото начало. В крайна сметка, можеше да я убеди да му осигури повече удобства. Само гневът му пречеше. Самата мисъл да я ухажва му беше противна. Но защо? Защото го надхитри? Или защото открадна кораба му, удари го по главата със собствения му пистолет и го прикова с вериги в собствената му каюта? Или защото, независимо от всичко случило се, продължаваше да я желае, както преди?... Бедата беше в това, че отново вкуси устните ѝ. Какъв дявол му влезе в главата да направи това? Беше толкова близо до свободата и възможността да си върне кораба, а пиратите да затвори в трюма... вместо това, той нямаше търпение да отпие от сочните ѝ устни! Просто не устоя на изкушението да я целуне, когато изящната ѝ уста беше толкова близо, гъвкавото ѝ тяло се отъркваше в коленете му, а мирисът ѝ пълнеше ноздрите му.

Само при мисълта за тази целувка, мъжествеността му се втвърди. Проклето момиче...

— Пробих дупка в стената на каютата, в която бях затворен — тихо прошепна първия му помощник. — Ако не възразявате, капитане.

Дрю рязко се отблъсна от стената. Не вярваше на ушите си! И едва не се разсмя от радост. Толкова дълбоко се беше замислил, че въобще не беше чул как Тимъти Сойър се бе прокраднал в каютата, без да разбуди пиратката, спяща в другия край. Беше толкова тъмно, че не виждаше първия си помощник. Заради дъжда дори лъч светлина не проникваше в каютата, а Габи отново беше изгасила лампата, преди да се върне в леглото си. Неговото легло! Дяволите да го вземат, това ужасно го беше вбесило! Да спи в леглото му... и при това сама, без него!

— Съвсем не — също толкова тихо отговори Дрю. — Защо се забави толкова?

— Трябваше да се убедя, че никой не ме наблюдава.

— Освободи ли екипажа?

— Реших да освободя първо вас.

— Знам, Тим, че винаги мога да разчитам на теб.

— Това е най-малкото, което можех да направя, след днешното позорно представяне — промърмори първия помощник.

— Съмнявам се, че някой друг на този кораб е способен да пробие стена на каюта — отбеляза Дрю.

Той широко се усмихна, макар че Тимъти не можеше да го види. Този човек, който служеше при него от няколко години, беше спокоен и дружелюбен и по принцип не беше способен да причини зло никому. Той беше невероятно силен, но притежаваше изключително добродушен характер... ако не го раздразниш. Случеше ли се обаче, наставаше истински ад. Не се случваше често, но днес Тимъти беше пленен, а това той ненавиждаше. Както през онази нощ в Бриджпорт, когато се бяха напили и започнаха свада, опустошиха кръчмата и накрая заслужено изкараха нощта в ареста. Когато изтрезня, Тимъти се превърна в мечка, която е заключена в прекалено тясна клетка. Искаше да откърти решетките на килията, и дяволите да го вземат, даже успя да ги извие. Дрю трябваше да заплати и за изкривената решетка.

— Първо ще развържем въжетата — повтори Тимъти.

— Няма въжета. Веднъж успях да се освободя и сега съм прикован с вериги.

— Е, това е лошо. У пиратката има ли нещо, с което да махна веригите? Или ключ, за да ги отключа?

— Няма ключ, но в един от нейните хора има... — Дрю не довърши. Той седеше с лице към вратата и видя, че под нея се промъква светлина.

— Внимателно — прошепна. — Като че ли имаме компания.

Нямаше време да се приготвят. Още докато говореше, вратата се отвори. На вратата стоеше пиратът красавец — същия, когото сутринта Габи се опита да целуне. За съжаление не беше сам. Високият китаец, приятеля на Габи, и още двама моряци стояха зад него. Изглежда някой от тях е разбрал какво става или е видял дупката в стената и се е досетил да доведе подкрепление.

Моментът беше изключително напрегнат. Четиримата пирати бяха въоръжени и четирите пистолета целеха гърдите на Тимъти.

Дрю се опасяваше, че това бе един от редките моменти, когато първият му помощник се беше провалил. Чувстваше напрежението и гнева му. Не за първи път великанът се опитваше да направи чудо, като се сражава с многократно превишаващ го по брой противник.

Може би бе прекалено ядосан, за да забележи дяволските пистолети и неизбежната смърт, която щеше да го застигне.

Събуждайки се, Габриел скочи от леглото като набързо наметна одеялото върху себе си и застана между двете групи мъже. Самата тя трепереше от ярост.

— Предостатъчно ми беше вълнението за днешния ден, джентълмени! — изръмжа тя. — Надявам се да разберете, че по това време сънят е много по-привлекателен от кръвопролитие!

Дрю въздъхна шумно. Испита благодарност за навременната ѝ намеса и това хич не му хареса! Трябваше да ѝ се признае обаче, че бързо съобразява и веднага беше разбрала — Тимъти нямаше да я нарани, дори и за да хване пиратите. Той можеше спокойно да потроши главата на всеки мъж, но с пръст нямаше да докосне жена. Габриел не само се събуди навреме, но и бързо успя правилно да прецени ситуацията.

— Проклети пирати — промърмори Тимъти и Дрю облекчено въздъхна. Опасността беше отминала.

— Дойде ми до гуша от вас, господин Сойър! — отбеляза Габи. — Наистина ли толкова малко държите на собствения си живот, че си просите да ви застрелят?

— Така ли правя? — засрамено попита Тимъти. — Извинявам се.

Момичето се намръщи с отвращение от създалата се ситуация и заповяда на хората си:

— Изведете го обратно...

— Къде, *cherie*? — удиви се Ричард. — Той е пробил дупка в стената на каютата!

— Пробил е стената на каютата? — недоверчиво попита Габи и въздъхвайки се обърна към Тимъти. — Вие, сър, създавате неприятности непрекъснато. Какво да правя с вас?!

Разтърсен до дъното на душата си, Дрю чу как Тимъти разкажно измърмори:

— Извинете, госпожице, вече ще се държа прилично!

Дрю изстена. Достатъчен беше упрекът на една хубавичка жена, за да пречупи съпротивата и на най-силния мъж!

Но Габи не беше приключила с него:

— Искам думата ви, сър!

Този път Тимъти само се взря в нея. Може би реши, че не е нужно да дава дума на една пиратка.

Ала тя беше прекалено раздразнена, за да даде време на Тимъти за размисъл.

— Предполагам, че ми отказвате — обяви тя след продължителна пауза и измарширува към леглото. От малката масичка взе пистолета на Дрю.

Веднъж тази жена успя да го направи на глупак, като се опита да докаже, че няма нищо общо с пиратите, така че той и понятие си нямаше на какво е способна. Ами ако хладнокръвно застреля Тимъти, за да се избави от неприятностите?

Затова той прошепна на приятеля си:

— Отговаряй, дяволите да те вземат!

Тя го чу, но нищо не каза. Изражението на лицето ѝ си оставаше непроницаемо.

— Стигнахме до задънена улица и поради това днес никой няма да спи, така ли? Няма ли в крайна сметка да ми дадете дума, че днес ще се държите спокойно, за да може всички да поспим?

— А, с това съм съгласен.

Габриел се замисли за момент. Честно казано, не беше на себе си от ярост, за да се съгласи на половинчати обещания. Но пък трябваше да ѝ се признае, че изглеждаше твърде съблазнително в това дяволско одеяло, с разпуснати черни коси, разпръснати по нежните ѝ рамене.

Най-сетне тя размисли и кимна. Тогава Дрю си спомни думите на приятеля ѝ красавец. В трюма имаше два чифта вериги. Едните бяха за Дрю, а другите бяха предназначени за Тимъти.

Дяволите да я вземат! Не ѝ беше достатъчно да окове един мъж. Не, искаше да окове и двамата!

ГЛАВА 28

Макар че Тимъти Сойър доброволно се върна в каютата си, Габриел ни най-малко не му вярваше. Той беше такъв здравеняк — истинска горила, способна на всичко и тя не искаше повече да рискува с него.

Ето защо тя, Ричард и Биксли приковаха Тимъти с вериги към най-здравата стена. Гигантът прие присъдата си безропотно. Може би, защото Габриел му разказваше през цялото време истории за пиратските приключения на баща си, отговаряйки на всеки негов въпрос.

Преди да излезе от каютата, тя му каза:

— Благодаря, че удържахте на думата си и не ни създадохте допълнителни неприятности.

Тимъти просто повдигна рамене.

Е, и този път се размина на косъм. Корабът все още беше в нейна власт. Но опасността не си беше отишла. Трябваше да са крайно внимателни. Тя се забави прекалено дълго при Сойър, надявайки се, че Дрю ще е заспал или поне, че ще си мълчи.

Уви! Той я чакаше да се пъкне в леглото. И даже ѝ позволи да се настани по-удобно, да оправи възглавницата и одеялото си. И когато тя блажено въздъхна — леглото се оказа много удобно — той проговори:

— Седях и мислех какви са на вкус гърдите ти.

Помисли, че ѝ се е причуло. Мъж не можеше да каже нещо подобно, още повече с такъв спокоен тон. Само любовник може да говори така, а те със сигурност не бяха любовници!

— Може би са солени от морския въздух? — продължи той. — Или като розови листенца, навлажнени от твоя парфюм? Мда, усетих мирис на рози. Или са по-сладки от амброзия?

Чувствайки, че гори от срам, Габриел изфуча:

— Сега ще ти запуша устата!

— Нямам търпение да се доближиш.

Най-после тя разбра какви са намеренията му. Искаше да я подмами, за да се опита отново да се освободи? Не, няма да стане!

Тя му обърна демонстративно гръб, но в тъмното той така или иначе нищо не можеше да види. Може би бе по-добре да не отговаря? Рано или късно щеше да му омръзне да я дразни и ще се успокои.

— Да се върнем на въпроса за твоите гърди — лениво предложи той.

— По-добре недей.

Ето ти решителност! Нали нямаше да му отговаря! В пълно отчаяние от себе си, момичето напъха главата си под одеялото и притисна с длани ушите си. Сега вече нищо нямаше да чуе.

— Знам, че са пухкави. Прекрасно си спомням как ми пълнеха шепите. Но нямам търпение да ги пробвам на вкус. Трябваше да ги опитам днес, когато се извиваше в скута ми. А сега трябва да се задоволя, само да говоря за тях. Ще ти хареса ли, ако ги целуна?

— Сигурно си мислиш за гърдите на хилядите ти любими, които те очакват във всяко пристанище. Моите са малки, почти плоски, така че можеш спокойно да ги забравиш — отрязва го Габриел.

— Лъжкиня — измърмори той. — Помня всичко с подробности за тялото ти, скъпа Габи. Как се сливаха устните ни, колко беше страстна в обятията ми, как се притискахме един в друг... Но не мога да проумея — ти винаги ли си толкова безсрамна, или само аз съумях да пробудя в теб такива чувства?

— Не е твоя работа, капитане!

— Вече стана моя работа, скъпа. И непременно ще науча отговора на този въпрос. Може би не днес или утре, но някой ден, когато те намеря отново, а аз ще те намеря, ще се любим. Обещавам ти! Тогава ще разбере и вкуса на гърдите ти. И не само. Ще опозная всеки сантиметър от твоето тяло, бъди сигурна!

Сърбеше я езика да му каже какво мисли за него. Че се утешава с несбъднати мечти. Но някаква част от нея — една много малка част, се надяваше тази мечта да се сбъдне. Та нали той обеща... Боже господи, как ѝ действаше само! Сърцето ѝ и без това биеше учестено, въздух не ѝ достигаше, а зърната на гърдите ѝ се втвърдиха, както през нощта, когато той се опита да я съблазни в салона на сестра си. Помнеше всички чувства, които изпита тогава и отново се разтрепери.

— Искаш ли да чуеш какво ще направя с теб като за начало?

— Не! — почти изкрещя момичето.

Той се усмихна пак и без да ѝ обръща внимание, продължи:

— Ще те целувам, докато не пожелаеш да ми отвърнеш със същото. Ще отговаряш на целувките ми, ще се притискаш към тялото ми и здраво ще ме прегръщаш. За да усещаш силата на моето желание, а езиците ни ще се опознаят много преди нас самите. Ще загубиш ума си от желание още докато свалям дрехите ти една след друга. Бавно, много бавно... Ти ще се задъхваш и стенеш, и ще ме умоляваш да те взема. И знаеш ли защо няма да бързам?

„Игнорирай го. Не отговаряй.“

Господи, колко дяволски задушно е в тази каюта! И нощницата ѝ стана толкова тясна, че с труд се удържаше да не я захвърли.

— Ще се наслаждавам на всеки момент, докато наблюдавам как се разголва тялото ти... — продължаваше той с дрезгав глас. — И ти също, защото ще те целувам и галя, докато не забравиш за целия свят. Шията, ушите и раменете ти ще почувстват ласките на моите устни. Гърдите ти ще почувстват ласките на моя език. Краката и глезените ти, и особено бедрата ти, ще почувстват ласките на моите ръце. А най-интимното място между краката ти, където ще бъдеш влажна и ще жадуваш за мен...

— Престани! Моля те!

— Ти вече ме желаеш? — тихо, с низки чувствени нотки в гласа си, попита той. — Знаеш, че е така. Ела при мен, Габи. Нека всичко това се случи сега. Няма защо да чакаме.

Тя до болка прехапа устни, за да не му отговори.

— Толкова много те желая, че съм способен да изтръгна веригите от стената с голи ръце.

Нищо друго не можеше да унищожи толкова бързо паяжината на съблазънта, както мисълта за Дрю, който се освобождава и си връща кораба. Но не! Ще има да чака!

Габи скочи от леглото като влачеше със себе си одеялото. Той чу стъпките ѝ. Тя дори не се опитваше да стъпва по-тихо. Вървеше в друга посока.

— Къде отиваш? — я попита той.

— Ще донеса кофа с вода, за да те разхладя — изръмжа насреща му, докато отваряше вратата.

— Дяволите да те вземат, момиче, върни се веднага!

Тя не мислеше да го послуша. Нека си мисли, че ще изсипе върху него кофата с вода заради чувственото мъчение, на което я подложи. Намери кофа с вода и наплиска лицето си. Издири на палубата местенце, където не духаше много силно и се сви на кълбо, за да поспи малко. Не беше много удобно, но беше по-добре от това, което изпита преди няколко минути в капитанската каюта. Не знаеше как да се справи с неудобството, което ѝ причиняваше Дрю. Ето защо всяко друго неудобство беше за предпочитане пред мекото легло в близост до този човек.

Охър внимателно побутна Габриел с върха на ботуша си и тя се подаде изпод одеялото. Бавно отвори очи и видя протегнатата ръка на стария си приятел. Той искаше да ѝ помогне да стане, но недоспалата Габриел не можа да съобрази това веднага.

— Безсънна нощ? — поинтересува се той.

Напълно логичен въпрос, особено пък след като я видя спяща на палубата. Но не можеше да му каже истината. Как да му обясни, че законният капитан на кораба я бе изгонил от каютата с неприличните си приказки?

Ето защо тя само измърмори:

— Капитанът е прекалено... всъщност каютата... в каютата беше прекалено задушно и реших да изляза на чист въздух. Докато се разхождах по палубата се уморих, седнах и как съм заспала — самата аз не знам.

— Сигурна ли си, че не искаш да си разменим каютите? — попита я той.

— С удоволствие! — изстреля Габриел припряно и пламна от неудобство. Какъв позор! Поне от приличие да се беше позамислила малко, преди да отговори.

Но Охър въобще не обърна внимание на прибързания ѝ отговор. Всъщност, той си беше такъв — дори и да разбираше какво става с нея, нямаше да го покаже с нищо. Винаги си оставаше невъзмутим. В това отношение можеше да надмине и самия Джеймс Малъри.

На нея ѝ беше все едно. Важното беше повече никога да не се подлага на подобни изпитания. Боже, колко глупава е била, въобразявайки си, че ще може да спи спокойно в една каюта с този американец! Та той бе прекалено красив. Даже в тъмното, когато

въобще не можеше да го види, беше греховно съблазнителен, а да не говорим за дрезгаво чувствения му глас!

Нейният план окончателно пропадна. За да му отмъсти, тя трябваше да владее положението. Но той — даже прикован, успя да я надвие — като възпламени чувствата ѝ до лудост. Тя трябваше да направи това с него! Но как, като в негово присъствие дори не можеше да мисли свързано?!

Разбира се, опита се да я съблазни абсолютно преднамерено — за да си върне обратно кораба.

Като се опитваше да не мисли за негодника, тя попита Охър:

— А ти самият, успя ли да поспиш след цялата суматоха със Сойър?

— Няколко часа. Повече не ми и трябва. А сега ще застана зад руля... или искаш да ти го отстъпя?

Охър не се шегуваше. Баща ѝ с удоволствие я учеше да управлява кораба по времето, когато плаваше с него. Е, ръцете ѝ не бяха достатъчно силни, за да стои зад кормилото с часове, особено при лошо време. Но днес утрото беше слънчево и ясно, духаше слаб ветрец. Затова тя кимна с глава и тръгна след него към капитанския мостик. Охър се увери, че всичко е наред и я остави сама. Тя едва се удържа да не го извика обратно, за да не остава насаме с мислите си.

Ето защо тайничко се зарадва, когато след няколко минути към нея се присъедини Ричард.

— Целомъдреният живот ме отегчава — обяви той, като застана с гръб към нея, така че тя не можеше да види лицето му. Неочакваната забележка я изненада. Габриел не знаеше какво да отговори, а и понятие си нямаше защо той заговори за целомъдрие. И предпочете да си замълчи с надеждата, че не е чула добре. Нищо подобно!

— Ти си виновна — продължи той. — Ако вчера не се беше опитала да ме целунеш, въобще нямаше да си спомня за нея.

Господи, той говореше за Джорджина Малъри! А тя беше уверена, че на това е сложено край завинаги! И то след като го предупреди на какво е способен Джеймс. Е, Джеймс нямаше да изпълни закана си да убие Ричард, ако повече не се доближаваше до съпругата му. А и Ричард я увери, че нито една жена не струва повече от живота му.

— Но ти се съгласи да стоиш колкото може по-далеч от нея! — извика момичето.

— Временно. Но не завинаги.

Габриел с досада вдигна очи към небето, но Ричард не забеляза, тъй като в този момент гледаше към морето.

Тогава Габриел се опита да извика на помощ здравия му разум:

— Тя е необикновена жена.

— И аз така мисля — съгласи се той.

— Нейната необикновеност се изразява в страстната любов към съпруга ѝ. Повечето жени не са такива. Те се омъжват по най-различни причини и много рядко по любов.

— А при теб как стои този въпрос? И ти ли искаш да се омъжиш по любов?

— Разбира се.

Той бавно се обърна към нея.

— Американецът унищожил шанса ти да намериш истинската любов в Лондон. Трябва да слеза долу и да го направя на кайма, докато е във вериги. Някой трябва да му потърси сметка за стореното!

— Не — отговори тя твърде прибързано. — Не го закачай...

— А, ето какво било! — промърмори той. — Значи вчерашната сцена с целувката беше заради капитана. Много добре разбирам, *cherie*.

— И какво точно разбираш?

Вместо да отговори, той започна да размишлява на глас:

— Ако бях успял да остана с лейди Малъри поне веднъж насаме, едва ли сега щеше да обсебва мислите ми. Щеше да остане просто приятен спомен. Лек флирт... в леглото понякога стават чудеса. Трябва да поразмислиш над това.

От изумление Габриел не успя да затвори устата си и макар че знаеше какво има предвид той, все пак измърмори:

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че знаеш, Габи. Ти желаеш капитана. Това беше очевидно още при първата ви среща на пристанището. А и Охър спомена, че миналата нощ си спала на палубата. Не можа да понесеш да си с него в една каюта? На твое място и аз нямаше да мога, особено ако жената, която желая, се намира толкова близо.

Момичето раздражено въздъхна:

— Наистина, намирам го за привлекателен — всяка жена би ти казала същото. Но това не означава, че ще се хвърля в обятията му. За разлика от мъжете, на нас жените първо ни е необходим венчален пръстен.

Той повдигна учудено вежди, заради надутия тон, с който Габриел изрече това.

— Наистина ли? Никога не съм те мислил за чак такава моралистка...

— Защо, дяволите да те вземат, се върнах в Англия, ако не е за да се омъжа? — изфуча тя. — Имах толкова малък избор от кандидати на острова! А и в Лондон също!

— И защо не се възползва от тях?

— Кълна се, Ричард, този разговор е напълно безсмислен. Това, което предлагаш, е свършено неприемливо...

— Това, което предлагам, е напълно нормално — прекъсна я той. — Ти си водила прекалено уединен живот, далеч от клюките и скандалите на големия и порочен град. Но скандалът застига само тази жена, която е била непредпазлива. Не можеш да си представиш колко умни жени са се възползвали от тази възможност, дори и омъжени!

— Съдиш за това по собствения си опит, предполагам?

Ричард се усмихна и многозначително повдигна вежди.

— Разбира се.

След което се обърна и отново се загледа в морето. Габриел реши, че той най-вероятно се шегува. Ако повярваше, че говори сериозно, щеше да се окаже, че обмисля възмутителното му предложение, а точно сега не можеше да си позволи да поеме по такъв опасен път.

— Послушай съвета ми, Ричард — спокойно каза тя. — Забрави тази дама. Дори и да не беше щастлива в брака си, мъжът ѝ пак щеше да те разкъса на хиляди парченца. Малъри не се шегува. Хладнокръвно ще те убие, ако се доближиш отново до Джорджина. Ето защо ще бъде по-добре да забравиш съпругата му.

Като че ли до нея достигна печална въздишка.

— Лесно е да се каже. Трудно е да се направи. Опитай сама и ще видиш — отговори ѝ той.

В мислите си тя се съгласи с неговите думи. Дори и след като напусна каютата, не преставаше да мисли за капитана. Чудно, че

въобще успя да заспи.

И макар че с Ричард се оказаха в едно и също положение, имаше и няколко разлики. Тя желаше Дрю толкова силно, колкото и Ричард — неговата сестра, но тя дълбоко презираше този човек. Как можеше да желае човек, когото презира — недоумяваше в мислите си тя.

— Поривите и желанията на телата ни нямат нищо общо със здравия разум — промърмори тя, като завъртя руля по-рязко от необходимото.

ГЛАВА 29

Новата каюта на Габриел беше много по-малка от капитанската, но това можеше да се очаква. Все пак разполагаше с достатъчно голямо легло, гардероб за дрехите ѝ, малка маса с два стола и дори с бюро. Липсваха големите прозорци като в каютата на Дрю, но пък и нямаше намерение да се застоява тук, тъй че това беше без значение.

Охър бе преместил чантите ѝ по собствена воля, но бе забравил мис Карла, а всъщност вероятно нарочно не я бе взел, тъй като не можеше да понеса птицата. Повечето хора от екипажа на Нейтън не я харесваха. Габриел обаче нямаше намерение да използва птицата като извинение, за да се види с капитана отново.

Подаде глава през вратата и за неин късмет видя Биксли.

— Моля те, донеси мис Карла! — Като видя намръщеното му лице, добави: — О, стига, тя е в клетка. Пръстите ти са в безопасност.

— Аз се опасявам за ушите си — каза той закачливо и побърза да изпълни молбата ѝ.

Направи място на бюрото, за да може Биксли да остави там клетката. Само миг след като я донесе, Габриел разбра как капитанът си бе уплътнявал времето.

Определено знаеше репертоара на мис Карла. Самата тя я бе научила на някои фрази през годините. За нейна изненада, веднага щом поставиха клетката на бюрото, птицата изкрещя отчетливо:

— Страхливка!

Биксли погледна учудено към Габриел и промълви:

— Не бива да я учите на такива лоши думи, мис Габи.

Едва тогава се изчерви. Досети се, че Дрю бе научил птицата, защото си мислеше, че е нейна. Беше избрал тази дума, за да я засегне лично, след като се правеше на пират и явно я предизвикваше, като я беше нарекъл страхливка, защото тя го избягваше целия ден.

— Да, знам — каза тя. — Не е научила тази дума от мен.

— Аха — отвърна той, вървейки към вратата, — значи американецът се е проявил.

Беше по-зле, отколкото предполагаше. Десетина минути по-късно мис Карла каза:

— Време е да се събличаш, момиче.

Мили боже! Цяла една такава реплика само за един ден? Не можеше да бъде и затова реши, че вероятно баща ѝ бе научил птицата на тези думи. Тъй като никога преди това не се бе събличала пред нея, вероятно не бе дала повод на хвъркатото да се изяви. А сега правеше именно това и се приготвяше за лягане.

И все пак фразите, на които баща ѝ учеше мис Карла имаха за цел да унижат съпругата му и да покажат ненавистта му към нея. Например, любимото изречение на птицата бе „Карла е вещица“.

Габриел се изненада, когато Марджъри се появи малко след това.

— Сигурна ли си, че ти е по-добре? Ще се справя още няколко дена, ако имаш нужда.

— Добре съм — убедително каза Марджъри. — Най-ужасното е, че ми отнема толкова много време да свикна с морето.

— Е, не може всички да сме моряци — усмихна се Габриел.

Марджъри въздъхна и отиде до чантите на Габриел.

— Хайде да разопаковаме. Поне в тази каюта има гардероб за дрехите ти. А тук ще ти потрябват именно тези. Особено, ако имаш намерение да се мотаеш по палубата както обикновено и да помагаш в работата, както обичаш да правиш, ще трябва да носиш тези за мое успокоение — каза Марджъри.

„Тези“ бяха едни от срязаните панталони, с които Габриел се сдоби, когато Нейтън започна да ѝ разрешава да плава с него. Прилепваха плътно по тялото ѝ и бяха много удобни, а тя ги носеше заедно с блуза с дълги ръкави, която стигаше почти до коленете ѝ, за да прикрива плътно прилепналите на дупето ѝ панталони.

— За твое успокоение? — погледна я учудено Габриел.

— Ами, да — нацупи се Марджъри, но после си призна, — сънувах кошмари как се препъваш в полите си и политаш през парапета. И не си и помисляй да отричаш, млада госпожице. И двете знаем, че се е случвало и преди.

Габриел се засмя. Приятелката ѝ намекваше как веднъж вятърът подхвана полите на Габи и тя се препъна в тях. Тъй като беше много близо до парапета, се преметна през него и падна във водата. Наложил се да скочат след нея да я извадят, а после трябваше да слуша смеха и

подмятанията на екипажа, защото приличаше на мокра кокошка. Същия ден Ричард ѝ бе дал чифт панталони, а когато се върна у дома, се сдоби с още.

— Цял късмет е, че реших да ги сложа в багажа — добави Марджъри и ѝ метна панталоните.

— Но защо си ги взела — любопитства Габриел, — след като нямаше да пътувам с баща ми?

— Знам и дори се надявах, че няма да потрябват, но истината е, че си представих как обясняваш на капитана на кораба, на който се качихме към Англия, как да го управлява и му показваш именно какво трябва да се прави.

— Никога не бих го направила — засмя се Габриел.

— Не, но можеше да го използваш като извинение, като вземем предвид колко много обичаш моряшкия живот. Дори съм изумена, че се въздържа.

— Умът ми беше зает с толкова много други неща, че дори не забелязах как управлявах кораба.

— Стига, стига! Недей да се притесняваш за това как ще си намериш съпруг — отвърна Марджъри, като позна именно с какво са били заети мислите ѝ тогава. — Ще започнем отново да ти търсим мъж веднага, щом измъкнем баща ти от оня затвор.

— Колко жалко, че трябваше да оставя всичките си хубави рокли — въздъхна Габриел.

— Опаковах някои от тях — каза Марджъри и извади една, за да ѝ я покаже.

— Само че няма да мога да ги облека на това пътуване.

— Защо така си мислиш? Само защото ти се налага да носиш тия панталони за твое удобство и сигурност, не означава, че не можеш да се нагласиш поне за вечеря. Не бива да забравяме, че си лейди.

— Всъщност, за това пътуване съм пиратка — ухили се Габриел.

— Така да бъде — лейди-пират. А, ето я и блузата, която носиш с панталоните. — После Марджъри се намръщи, като погледна към привързаната ѝ с панделка коса и добави: — Ще ти помогна да я оправиш утре сутрин.

— Няма смисъл от сложни прически на кораба — вятърът ще ги развали така или иначе.

— Това е само, защото не искаш да стоиш настрана от палубата — въздъхна Марджъри.

— Изтъркай палубата! — намеси се мис Карла.

— О, млъкни, смахната птицо! — каза Марджъри и се отправи към вратата. — Ще дойда пак рано-рано призори, Габи. Сладки сънища!

Понеже се опасяваше какво още може да изтърси мис Карла, Габриел се разрови в гардероба за някоя долна фуста, която да метне върху клетката на птицата. Като я покриеха, тя обикновено млъкваше. А ако сега можеше да успокои и мислите си, и да поспи малко.

ГЛАВА 30

Тази нощ Габриел сънуваше, че Дрю я целува. Това продължаваше безкрайно и събуди в нея онези реални усещания, които изпитваше, когато наистина я целуваше. Сънят ѝ така ясно се запечата в съзнанието ѝ, че и на сутринта го помнеше. За всичко беше виновна проклетата целувка в каютата му! Тя се събуди почти толкова възбудена, колкото беше и тогава, когато той се опитваше да я съблазни. Е, какво пък, не беше чак толкова зле. Нищо не можеше да е по-лошо от начина, по който я накара да се почувства онази нощ — разгорещена и обезпокоена.

Тя се присъедини към „офицерите си“ за закуска. След бягството ѝ, Дрю изглеждаше мрачен и замислен. Правеше се, че не ги забелязва и беше вперил поглед някъде в пространството зад тях. Но когато тя се показа на прага, не можа да скрие учудването си. Вероятно беше решил, че след вчерашната случка няма да я види повече.

Не можеше да не чуе приятелските закачки между Габриел и хората ѝ. Всички шумно се смееха, защото обичайните шеги на Ричард понякога ставаха малко неприлични и днешният ден не беше изключение. Всичко, разбира се, беше съвсем безобидно, но Дрю нямаше как да го знае. Мъжете не се отнасяха към нея с уважението, подобаващо на капитан на кораб, но тя вече знаеше, че те рано или късно ще се издадат. Невъзможно беше постоянно да се сдържат, още повече, че веселите словесни престрелки бяха напълно обичайни сред екипажа на Нейтън. Освен това, тя се почувства по-добре, след като по настояване на Марджъри obu бричовете си. Може би точно за това Дрю беше толкова учуден. Сигурно никога не е виждал жена в мъжко облекло.

След като приятелите ѝ излязоха, Габи остана на масата. Само изпъна и скръсти краката си, облегна се назад и протегна ръце зад главата си, явно показвайки, че не ѝ е до закуска.

Сега Дрю открито я наблюдаваше. От момента, в който останаха сами, беше вперил в нея пронизващия поглед на черните си очи,

опитвайки се най-вероятно да я извади от релси. Но тя нямаше да се хване на въдицата му! Днешният им разговор непременно щеше да завърши в нейна полза! Нямаше никакво намерение да му позволи да поднови атаките си.

Момичето леко се протегна, за да се очертаят гърдите ѝ по-ясно под ризата. Съвсем леко... тя не искаше да е прекалено явно. И съвсем не заради него днес не превърза здраво гърдите си. Тя не се правеше на мъж и никога не се бе опитвала да крие формите си, когато обличаше „корабните си дрехи“, както ги наричаше. Ризите, които носеше я прикриваха достатъчно и отдолу обличаше само тънка камизола.

И сега тя с невинен вид се осведоми:

— Наистина ли ме смяташ за страхливка, само защото предпочитам както винаги да спя гола и отидох в друга каюта, за да го направя?

При вида на шашнатата му физиономия за малко да избухне в смях, но успя да се вземе в ръце. В крайна сметка това си беше съвсем основателен въпрос, още повече, че тъкмо той научи папагала на тази гадост. Естествено, нямаше смисъл да се впуска в подробности.

— Можеше да спиш гола и тук — каза той след кратко мълчание.

— Да — замислено кимна Габи, — и със сигурност това нямаше да ме притесни. Но аз се опасявах ти да не се притесниш, а за нищо на света не бих искала да те лиша от съня ти. Сигурна съм, че новите ти съквартиранти няма да ти пречат да спиш.

Той презрително изсумтя, но побърза да смени темата:

— Коя е тази Карла, която папагалът нарича вещица? Да не би случайно това да е истинското ти име?

Габриел неволно се засмя. Той все още се опитваше да я ядоса с обидите си. Но този път нямаше да успее!

— Мис Карла се казва папагалът. Но за да не си помислиш, че се обижда сама, ще ти кажа, че така се казваше и майка ми.

— Аха. Колко мило! — саркастично добави той. — Наричаш вещица собствената си майка? Изобщо не се учудвам! За пиратите очевидно е присъщо неуважението към родителите им.

Габриел скръцна със зъби. Не, нямаше да му позволи да ѝ се подиграва.

— Напълно естествено, макар и грешно заключение — аз обичах майка си. Баща ми обаче не я е обичал. Когато семейният им живот

загубил очарованието си, те поели по различни пътища. И папагалът принадлежеше на баща ми дълго, преди да ми го подари. Така че, мис Карла е научила почти целия си речник от него, а не от мен.

— Но как въобще е бил възможен толкова неравен брак? Пират да се ожени за английска аристократка? Или ти си измислила тази лъжа, за да си хванеш мъж-аристократ? Ти изобщо законно дете ли си, или някое пиратско копеле?

— Мен не можеш да ме засегнеш със зловните си нападки — сухо го осведоми тя, — но няма да ти позволя да обиждаш родителите ми.

И понеже последната ѝ забележка му прозвуча заплашително, той попита:

— Или какво?

— Добре ще е да не забравяш, че все още има вероятност да излетиш директно зад борда.

Дрю се подсмихна, напълно уверен, че независимо от резкия ѝ тон, тя се шегува.

— Защо тогава се е оженил за нея?

На Габриел ѝ трябваша няколко минути, за да дойде на себе си. Негодникът отново беше успял да я накара почти да изгуби контрол.

— По онова време търсил съкровище и решил, че тя е най-прекия път към него.

— Сигурно се шегуваш?

— Не, той винаги е възприемал много сериозно търсенето на съкровища.

— Предполагам, че май трябваше да попитам, защо тя се е омъжила за него?

Дали наистина се интересуваше от семейството ѝ, или просто искаше да се позабавлява? Но трябваше да го извади от равновесие и тя го направи с онези незабележими похвати, които другите жени практикуваха доста безсрамно. Бавно премигване с дългите си мигли, чувствен поглед, или поне се надяваше да е такъв, леко протягане, уж леко се е схванала, отнесена усмивка...

— Ами омъжила се е заради една от най-старите причини на света — сви рамене Габи.

— Любов?

— Не. Просто е искала деца.

— А, ето какво било — подсмихна се той. — И колко братя и сестри имаш тогава?

— Николко. Вероятно за това бракът им е бил толкова несполучлив. Майка ми никога не говореше за това, но доколкото разбрах, е била уверена, че ще може да накара баща ми да се осъзнае и да се откаже от морето. И е била напълно доволна от съпругеския си живот, докато не станало ясно, че той никога няма да го направи. И знам със сигурност, че тя намрази мисълта, че той се мотаеше някъде из моретата и никога не бе до нея, когато тя имаше нужда от него.

Явно Дрю се засегна от нещо, защото премина в нападение:

— Сама си е виновна, красавице. Не е трябвало да се омъжва за пират, щом е искала мъжът ѝ да е всяка нощ в леглото ѝ.

Да го вземат мътните! Просто я изумяваше, колко лесно и естествено той произнасяше чувствените, дръзки изрази, които на нея ѝ се удаваха адски трудно. Той ѝ говореше неща, които никога не би казал на дама. Разбира се, през последните години тя беше чувала доста по-лоши неща и беше спряла да им обръща внимание. Или поне много малко изрази бяха в състояние да я накарат да се изчерви... докато не срещна Дрю Андерсън. Неговите думи без усилие предизвикваха руменина по бузите ѝ.

Както сега. Но тя се постара да не се издаде и спокойно обясни:

— И тук грешиш. Майка ми е била уверена, че се омъжва за капитан на търговски кораб. Тя нямаше представа за истинската му дейност до самата си смърт преди няколко години. А сега е твой ред. Понеже толкова неочаквано се заинтересува от нещото, наречено брак, издай ми защо си толкова яростно настроен срещу него.

— Не се ли сецаш, красавице? — ухили се той. — Ти си пиратка и сама знаеш, какво е да плаваш от пристанище към пристанище. Голяма част от моряците непрекъснато са далеч от дома и съпругеското блаженство, където ги чакат жените им. И колко пристанища посещават, за да удавят копнежа си във вино и да превъзмогнат мъката по семейството си? Много от тях изневеряват, а после се измъчват от угризения. Аз никога няма да падна в този капан. Харесва ми мисълта, че в което и пристанище да се отбия, винаги ще се намери жена, готова да разтвори обятията си за мен.

— Ясно. А аз си мислех, че вероятно си обичал и си изгубил любимата си, и затова избягваш брака. Но все забравям, че в сърцето

си ти си оставаш истински Дон Жуан.

— Аз не изпитвам ненавист към брака. За някои мъже това е идеално състояние. Просто отдавна разбрах, че не е за мен. Аз съм щастлив и доволен от живота си. Защо да променям нещо?

Габриел сви рамене и равнодушно промълви:

— Не знам. Всичко е възможно.

— Така е. Ето например майка ми. Тя много добре е знаела какво получава, когато се е омъжвала за баща ми. Знаела е, че той рядко ще бъде у дома. И въпреки че изглеждаше напълно щастлива в обкръжението на децата си, имаше моменти, когато ясно личеше, колко е самотна и колко ѝ липсва баща ми. Бях много млад, когато реших, че никога няма да причиня това на жена.

Габриел тъжно разбра, че той е напълно сериозен. И вярваше във всяка своя дума. Значи в живота му няма място за любов? Наистина ли искаше завинаги да се лиши от истинската любов?

— Можел си да решиш проблема и по друг начин. Просто не е трябвало да ставаш капитан на кораб — изстреля тя.

— Шегуваш ли се, момиче?

— Разбира се, че се шегувам — сухо отвърна тя.

— Морето е в кръвта ми, красавице, — подчерта той и се усмихна разбиращо. — Прекалено бързо смени темата. Да не си ме излъгала? Майка ти наистина ли не е знаела, че мъжът ѝ е пират?!

— Защо това те учудва? Баща ми винаги ни посещаваше сам, без екипажа си, за да не събуди подозрения. В края на краищата те са шумна и разхайтена компания. Освен това, в Англия той се държеше както подобава на истински капитан на търговски кораб.

— Ами ти? Ти как разбра?

— След смъртта на майка ми, тръгнах да търся баща си.

— Значи са минали само няколко години? Няма що, бързо си се приспособила към новия начин на живот — подигра ѝ се той.

Габриел разбра твърде късно, че беше прекалила с откровенията.

— За щастие, схващам бързо — равнодушно отвърна тя, опитвайки се да поправи впечатлението му за нея, след което стана, протегна се сладно и приближавайки се, спря на няколко крачки от него. Дългите крака на Дрю бяха изпънати и скръстени в глезените, ръцете му бяха кръстосани върху широките му гърди. Като видя колко

се беше приближила, той застана нащрек, но тутакси се усмихна хищно:

— Вече си готова да ме изнасилиш, така ли?

По погледа му веднага разбра, че ще каже нещо от сорта и бе успяла да се подготви. Даже успя да му отвърне спокойно и с престорено съжаление:

— Извинявай, но не си ми по вкуса.

Съдейки по краткия му смях, явно не ѝ повярва.

— А кой ти е по вкуса? Ричард?

Тя се ухили.

— Господи, разбира се, че не! Аз само си поиграх с него онзи ден, но го изненадах тогава. Той ми е добър приятел и ние постоянно се шегуваме помежду си.

— Значи онзи смъртно бледен английски сноб?

— Кой? А, Уилбърт ли? Не, ако искаш да знаеш, намирам го прекалено скучен. Освен това, въпреки че си американец и ти изглежда, се чувстваш като у дома си в балните зали. Това не е за мен. Трябва ми мъж, с когото да мога да препускам по брега, да се гмуркаме заедно в кристалночистите води на залива, да се любуваме на кораловите рифове и да търсим съкровища. Искам мъж, който ще иска да се къпем голи на лунна светлина и да ме люби на плажа — обясни тя и се усмихна замечтано, осъзнавайки, че наистина мечтае за всичко това.

Дрю беше потресен. Той жадно попиваше всяка дума от романтичните ѝ фантазии.

Виждайки, че е успяла да победи противника си със собствените му оръжия, девойката рязко попита:

— А сега кажи, имаш ли нужда от нещо, преди да си тръгна и да те оставя в самотното ти пленничество?

— Не си тръгвай! — също толкова рязко отвърна той.

— Извинявай, но ме очаква превъзходна гореща вана.

— Честно казано, и аз с удоволствие бих се изкъпал.

— Е, от мен да мине, ще наредя да ти донесат няколко кофи гореща вода. И ако се държиш добре, ще ги оставя на пода, вместо да ти ги излея на главата — каза тя наставнически, като на малко дете. Съдейки по потрепването на ъгълчето на устата му, това не му хареса.

Небрежно пъхвайки ръце в джобовете си, тя тръгна към вратата. При това прекрасно осъзнаваше, че ризата ѝ ще се надигне и той ще види как тясно прилепва панталонът по дупето ѝ. Той, разбира се, ще сметне, че го е направила неволно!

Дрю приглушено простена и Габриел едва не се засмя, но продължи гордо да крачи към вратата.

ГЛАВА 31

— Ако мис Карла още веднъж ми каже да се съблека, ще научи точно колко студен е океанът зад борда — каза Марджъри намусено, влизайки в капитанската каюта за вечеря.

Тя се появи последна. Ричард, Охър и Биксли само я зяпнаха изумени, но Габриел затаи дъх и за малко да се задави, като се закашля. Дрю си седеше на пода в неговия ъгъл на стаята и само се облегна на стената и затвори очи, усмихвайки се самодоволно.

Тогава Ричард избухна в смях, а Биксли каза с похотлива усмивка:

— Туй е страхотна идея, жено!

Ирландецът най-вероятно не се шегуваше. Той и Марджъри се бяха сблизили напоследък и пийваха по едно питие заедно от време на време, но Габриел подозираше, че са по-близки, отколкото показваха.

Марджъри не позволи да я объркват с неприлични шеги и настоя:

— Бих искала да знам, откъде го е научила това мис Карла? Каза го сто пъти днес, докато влизах и излизах от стаята на Габи. — Тя гледаше сърдито тримата пирати, мислейки си, че един от тях е отговорен.

Габриел обаче не виждаше смисъл да прикрива истинския виновник.

Тя посочи Дрю в другия край на стаята и каза:

— Няма нужда да търсиш по-далеч от ъгъла на тази стая. Той го е направил. Опитва се да ме вкара в леглото си, откакто ме срещна. — Тя му се ухили, за да покаже колко се забавлява и добави ехидно: — Колко жалко, че сега дори и легло не притежава.

За нейна изненада, Дрю се изчерви, сигурно защото и тримата пирати бяха вперили свирепи погледи в него, но всъщност тази, от която трябваше да се страхува, бе Марджъри. Тя дори се приближи към него и го ритна по протегнатия на пода крак.

— Да не ти е хрумнало подобно нещо, янки, иначе здравата ще загазиш. Нашата Габи не е за такива като теб.

Дрю придърпа голото си стъпало и го разтърка, преди да отговори:

— И за какви е?

Габриел затаи дъх. Искаше да попречи на Марджъри, но преди да успее да я прекъсне, тя изстреля:

— За някой, който ще ѝ стане съпруг много скоро, но това няма да си ти, нали?

Марджъри се върна на масата. Дрю измърмори нещо, но никой не го чу и след това бързо забравиха за него.

Биксли взе да разправя истории от миналото, още от времето, когато се бе присъединил към Нейтън.

— Охър гарантира тогава за мен, но Нейтън ми повярва като на стар приятел още от първия ден. Той си е такъв. Винаги търси доброто у хората. Обичам го като баща.

— Ами, обичаш търсенето на съкровища — подигра му се Охър.

— Е, и това също — ухили се Биксли и подкачи приятеля си, — все едно ти не го обичаш! Хайде де, признай си!

— Просто ми харесва да плавам с Нейтън — каза Охър. — Ти не си единствения, който го обича като баща.

— Така си е. Ти така и не откри собствения си баща, нали? А всъщност, това те доведе в тези морета.

Охър зарея поглед из стаята. За момент Габи си помисли, че той се е втренчил в Дрю, но после осъзна, че мислите му са много далеч от тук. Той тихо продума:

— Открих го. По-скоро открих, че е мъртъв.

— Ооо, Охър! — извика Габриел и заобиколи масата да го прегърне. — Толкова съжалявам!

Той я потупа по гърба.

— Недей! Аз така и не се запознах с този човек. А той е имал и друго семейство. Може би някой ден щях да го потърся... А може би не. Аз самият си имам мое семейство сега — завърши той и се усмихна на Габриел, докато тя сядаше обратно на стола си.

Той имаше предвид нея, Нейтън и екипажа на кораба му. Ричард веднага го потвърди, като захвърли салфетката си в лицето му и каза:

— Аз отдавна съм казал, че това семейство е мое.

Биксли също не закъсна да избута Ричард от стола, докато изричаше:

— Лошо, приятел, ние вече плавахме с Нейтън много преди ти да се появиш.

— Хей, момчета, — намеси се Марджъри, — сърцето на Нейтън е достатъчно голямо да побере всички ви.

Габриел изведнъж почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. Колко много нощи бяха прекарвали да се препират както сега и Нейтън също бе нетърпелив да се присъедини към тях. Но сега го нямаше. Лежеше в някаква мрачна и влажна тъмница...

— Не плачи, Габи — внезапно каза Дрю. — Баща ти ще е свободен съвсем скоро.

Всички обърнаха поглед към Дрю, изненадани от думите му и от нежността, с която ги изрече. Мъжът веднага млъкна, вероятно ядосан на себе си, че въобще си е отворил устата. Останалите обаче не спряха да я уверяват в същото, докато не извикаха обратно усмивката на лицето ѝ.

След вечеря, когато напусна каютата, Ричард я последва. Те се спряха и се облегнаха на парапета. Ярката луна надничаше иззад облаците. Обливаше палубата в мека светлина и се отразяваше във великолепната морска шир. Тя обожаваше нощи като тази, когато луната прогонваше мрака в морето. Беше толкова успокояващо, но точно сега това не можеше да ѝ помогне да се пребори със силно развълнуваното си сърце.

Без да поглежда към Ричард, тя сподели част от вълнението си. Той беше най-добрия ѝ приятел и вече се беше досетил за привличането, което тя изпитваше към Дрю. Не виждаше защо да не му каже повече, отколкото би разкрила на останалите.

— Всъщност, аз обмислях дали да се омъжа за него. Можеш ли да повярваш? И много добре знаех какъв заклет ерген е, но бях достатъчно глупава да мисля, че мога да променя решението му и да го накарам да ме поиска за жена. Но единственото, което е искал, е да ме вкара в леглото си за кратко забавление.

— Като те познавам, мога със сигурност да предположа, че не е успял?

Вместо отговор тя изсумтя:

— Дори не мисля, че го искаше сериозно.

— А може ли това да е причината да реши да съсипе шансовете ти за добра женитба?

— Само като си помисля, че е възможно и побеснявам. Нямам никаква представа защо го направи.

— Ами някои мъже, *cherie*, са си такива. Особено, ако го приемат лично, нали разбираш, че не са успели да съблазнят някоя жена — Ричард се взря в лицето ѝ. — Ти искаше ли да успее? — Той не можа да види как се е изчервила на лунната светлина, но беше решил да научи всичко до край и не спря да я разпитва. — Той е много красив мъж. Вероятно е свикнал жените сами да падат в краката му.

— Така е — съгласи се тя. — Но това със сигурност не оправдава...

— Не, не ме разбра — прекъсна я той. — Емоциите нямат нужда от оправдание, когато надделят. Толкова е просто — щом той не може да те има, значи и другите няма да те имат също. Но аз те познавам добре, Габи. Това няма да му се размине просто така, нали?

— Не! Повярвай, преди това пътуване да е приключило, той ще съжалява за това, което ми стори. Заклевам се! Ще го накарам така да се побърка от желание по мен, че да не остане нищо от него, когато му махна за сбогом.

ГЛАВА 32

На сутринта Габриел видя със собствените си очи доказателството за приятелството на Ричард. Явно след вчерашния им разговор, той беше решил да си разчисти сметките с Дрю, и го бе хванал неподготвен. В интерес на истината, синината на скулата на Дрю беше едва забележима и след няколко дни от нея не остана и следа.

Седмицата се влачеше дразнещо бавно и Габриел знаеше защо ѝ се струваше, че времето едва пъпли. Всяка сутрин след закуска тя си позволяваше само няколко минути насаме с Дрю, за да изпита отново и отново върху него силата на чара си. А после цял ден мечтаеше за мига, в който отново ще го види и броеше часовете, оставащи до следващата им среща. Но се принуждаваше да стои по-далече и да се придържа към първоначалния план.

За съжаление, този план не се оказа толкова успешен. И въпреки че очите на Дрю пламваха, като я видеше, той беше прекалено зает със собствените си планове да офейка при първа възможност, за да се поддаде на ненатрапчивата ѝ изкусителност. Той все още си въобразяваше, че ще успее да я привлече с чувствените описания на всичко, което би се радвал да ѝ стори... само ако се приближи по-близо. Честно казано, той действаше като нея. Само че мотивите им бяха различни!

Той се опитваше да я прелъсти с романтични тиради, да я възпламени с груби фрази или с комбинация и от двете. Е, всичко това го беше чувала от пиратите под една или друга форма, иначе никога нямаше да може да устои на този чувствен натиск. Но тя устоя. Почти. Макар че постоянно ѝ се налагаше да напуска на бегом каютата, за да охлади лицето си под прохладния вятър.

Даже присъствието на други хора не можеше да я накара да откъсне поглед от Дрю. Тази сутрин, когато влезе, той усърдно се раздвижваше — навеждаше се, протягаше се, даже се разхождаше, колкото му позволяваше веригата. Един-единствен поглед от тези

тъмни като нощта очи и сърцето ѝ заби тревожно. Даже когато седна да поговори с Охър, си наложи да гледа в чинията, за да не се захласне от играта на мускулите по гърба и задника на Дрю.

Сигурно щеше се наложи да стане по-дръзка. Да се престори, че се поддава на увещанията му. Но действията ѝ бяха ограничени от това, че не можеше да го докосне. Не смееше да се приближи толкова много. А колко по-лесно щеше да бъде, ако можеше да го докосва и да го влуди от желание.

Но после тя се сети, че може и да не се съобрази с тази самоналожена забрана, поне временно. Моментално се вкопчи в тази великолепна идея и веднага тръгна при Ричард за помощ. Той се засмя, като чу плана ѝ и на свой ред извика четирима от екипажа. Петимата сигурно щяха да успеят да се справят с пленника.

Дрю не се съмняваше, че нещо става. В каютата домъкнаха вана и я напълниха с гореща вода. Донесоха хавлия, сапун и още няколко кофи гореща вода, всъщност всичко необходимо за баня. А после мъжете се дръпнаха и се вторачиха в него. В този момент се появи Габриел и с ръце на хълбоците заяви:

— Време е за баня, капитане.

— Ами, давай — коварно се ухили той. — А аз ще се наслаждавам на представлението.

— О, не, не за мен — подсмихна се тя. — Аз се мия често. Ти вонииш.

Дрю чак подскочи от възмущение.

— Как ли пък не! Аз всеки ден се мия с жалката порция студена вода, която ми носят!

— Явно това не е достатъчно. Нали няма да започнеш да отричаш, че мечтаеш за хубава гореща вана!

Той мълчаливо се съгласи с нея, но все пак прецени разстоянието от своя ъгъл до ваната.

— Веригата няма да стигне.

— Тя е толкова ръждива, че не бихме посмели да я мокрим.

— Значи ще свалите оковите? — живна той.

— Не се надявай много. Само докато се къпеш, а и прекрасно знаеш, че не можем да имаме вяра на хитрец като теб. Така че, момчетата ще ти помогнат, докато мигнеш и всичко ще е свършило.

Тя, решена да го заблуди, отново излезе от каютата. Разбирайки, че няма да може да действа с вързани ръце, ще реши, че на някой от моряците му е поръчано да го изкъпе.

Габриел не се върна, докато не чу виковете му. Той седеше във ваната, сам-самичък, с вързани ръце и крака. Влизайки, тя учудено повдигна вежди.

— И как, според теб, трябва да се къпя в това състояние, дявол да го вземе? — възмути се той.

Тя поклати глава:

— Нима моите хора са толкова страхливи, че не смеят да те докоснат?

— Откъде да знам? — измърмори той. — Не съм питал.

Старателно избягвайки да гледа голите му гърди, тя се приближи до ваната. Ако пак започнеше да се възхищава на великолепното му тяло, планът ѝ щеше да се провали.

— Е, добре, това ще отнеме само няколко минути, така че без девически свян, ако обичаш.

— Каниш се да ме изкъпеш? — не можа да повярва той.

— Не виждам никой друг тук — парира го тя, минавайки зад него. Но първо си свали ризата, за да не я намокри, като се увери предварително, че той я вижда. И чу сподавения му стон.

— Габи, не...

— Какво? Сега ти ли ставаш плах? — подсмихна се тя, наслаждавайки се невъобразимо на ситуацията. Имаше възможност да го докосва колкото желае, под предлог, че му помага? Да, тя щеше го побърка! По-точно, собственото му желание щеше го побърка!

Тя насапуниса ръцете си. Не искаше между дланите ѝ и кожата му да има каквото и да е, дори и парцалче!

Бавно и умишлено лениво започна да сапунисва раменете, гърба, мускулите на ръцете, под мишниците, плъзгаше се надолу, достигайки почти до задника му. Той се опитваше да хване пръстите ѝ, но тя ловко се изплъзваше, усмихвайки се вътрешно.

Оставаше да измие косата му.

Тя плисна малко вода на главата му и започна да прави пяна. Дрю застана от удоволствие. Усмихвайки се доволно, тя започна да масажира кожата на главата и слепоочията му. Не ѝ се искаше да спира, но не ѝ оставаше много време. По нейна молба, Ричард щеше да

се върне точно след двадесет минути и нямаше значение дали е свършила с къпането на Дрю или не. А тя така се отдаде на заниманието си, че нямаше представа колко време е минало.

Затова набързо изплакна косата му и преди окончателно да е загубила самообладание, започна да мие гърдите му. При това, дори не заобиколи ваната, за да не го гледа в лицето. Кой знае, ами ако я обвини, че иска да го съблазни с гледката на голите си гърди?

Но ѝ се наложи да се опре в гърба му, за да стигне гърдите му. Дрю започна още по-силно да стене, когато топлите хълмчета се притиснаха в гърба му и се извърна, опитвайки се да достигне устните ѝ. Но не успя.

— Целуни ме, Габи, нали това искаш.

На Габриел ѝ секна дъхът. Господ виждаше, че го иска! Искаше го безумно.

Гледайки устните му, тя прекара ръка през корема, спусна я надолу... И чувайки възклицанието му, се притисна още по-силно към него. Но в този момент на вратата силно се почука, предупреждавайки я, че има около тридесет секунди да се оправи и да дойде на себе си. Тя се избърса набързо, навлече ризата си и почти избяга от каютата. За последен път си позволяваше подобна глупост! И какво значение имаше, че постигна всичко, което искаше, като го разгорещи до лудост, след като искрите на същия огън болезнено изгориха и нея?

Тя го сънуваше често, почти всяка вечер. И не се учудваше, понеже по цели дни мислеше за него. Но нито един от сънищата ѝ не я беше възбуждал както този досега.

Те лежах в тясното легло в неговата каюта.

— Време е да се съблечеш, момиче — промърмори той и тя едва не се засмя, защото това беше сън, а насън можеш да правиш всичко, което си поискаш! Но сън, лишаващ я от разум? Той лежеше върху нея и я целуваше. После свали нощницата ѝ и на нея също ѝ се прииска да гали голата му кожа. Тя усещаше такава жар и такива приятни нови усещания между бедрата си, че не смееше да отвори очи, за да провери дали е истина. Боеше се, че ще се събуди.

А Габриел не искаше да се събужда. Не сега. Първо трябваше да узнае повече за ласките му. Нека той я научи на изкуството на

любовта...

Това е смешно. Не можеш да виждаш насън нещо, за което си нямаш и понятие. Но може би именно страстното ѝ желание правеше ласките му толкова нежни. А и тя беше вкусила сладостта на целувките му. И в съня ѝ бяха точно каквито ги помнеше. Възбуждащи, опияняващи, главозамайващи. А езикът му дръзко проникваше в устата ѝ.

Вероятно беше успяла да забрави нещо от онова, което той бе обещал да направи с нея, защото в съня всичко беше различно. Тя вече беше гола, той не я съблече бавно, без да бърза, както беше обещал. Но я увери, че ще отвърща на целувките му. И тя отвърщаше. Каза, че тя няма да може да се владее и тя не се и опитваше. Кълнеше се, че тя ще се притиска в него толкова силно, че да усети цялата сила на желанието му и о, господи, в съня ѝ всичко беше точно така!

И все пак тя помнеше много от заканите му, защото насън му позволяваше да я целува и докосва навсякъде: по шията, раменете, гърдите. Той обхвана с устни зърното ѝ и сякаш я опари нажежена стомана, а по тялото ѝ пробягаха тръпки. Той се кълнеше, че тя ще се побърка от желание и беше напълно възможно да е точно така. Не още... но щеше, защото той започна да смъква дрехите си... О, не беше важно в какъв ред. Важното бе да направи с нея всичко, което ѝ беше обещал!

Дрю започна да ближе зърната ѝ. Тогава само от думите му бяха се втвърдили и възбудили. Точно както сега. После близна пъпчето ѝ... корема, горещото, влажно място между краката. О, господи, какво удоволствие! Той наистина щеше да я побърка, не, чакай... откъде се взе това! Тя знаеше много за любовта, но не и това.

Габриел бавно се съвземаше, отърсвайки остатъците от съня, но той отново започна да я целува, успокоявайки и окуражавайки я. И тя упорито се уверяваше, че това е сън, само сън. Той е прикован с вериги и няма как да се озове в леглото ѝ.

И тогава я прониза остра болка, която помете всяко подобие на сън и сладки блянове. Тя се втренчи в лицето на Дрю Андерсън, осветено от меката светлина на лампата и разбра, че той го бе направил отново!

И този път наистина я бе съсипал. Непонятно, как беше успял да се освободи, но сега лежеше върху нея, в леглото ѝ. Двамата бяха

голи... и той току-що бе отнел девствеността ѝ!

— Господи, какво направи! — ахна тя, отблъсквайки го. — Как...

— Шшшт, само искам да ти доставя удоволствие — страстно прошепна той и дори през обхваналата я паника нещо трепна в нея.

— Ти победи! — извика тя. — Отне ми всичко! И сега корабът отново е твой, а ти лежиш в леглото ми!

— Не, мила! Обещавам ти, че няма да те оставя така! Помниш ли как ме възбуди тази сутрин? Сега е мой ред да ти го върна, но аз ще завърша това, което започнах и няма да те разочаровам. Позволи ми да ти покажа! Позволи ми да те любя!

Той не злорадстваше, не се радваше, че е излязъл победител. Честно казано, тя не можеше да разбере за какво мисли Дрю, затова тихо възкликна от изненада, когато той започна отново да я целува. Бе се отнесъл с нея внимателно, не желаейки да я буди предварително. Но сега тя беше будна и той отприщи цялата страст, която тя подклаждаше в него през изминалите дни. А тя си мислеше, че не е успяла да разпали кръвта му — явно е грешила.

Тази целувка ѝ помогна да се опомни от шока и с поразителна бързина запали предишния огън. Устните му я изгориха, езикът му властно завладя устата ѝ, широката му длан придържаше главата ѝ и не ѝ позволяваше да се отдръпне, но тя вече не искаше. Ръцете ѝ сякаш по своя воля се вдигнаха и обгърнаха врата му. Той вмъкна ръка между тях и притисна гърдата ѝ. И тя усети как плътта му я изпълва, но той остана неподвижен сякаш в очакване. И самото съзнание, че той е в нея, предизвика вълна от наслада, неуправляем поток от усещания, каквито предизвикваше толкова често преди.

Тя се притисна към него, поемайки го по-дълбоко. Това се оказа толкова прекрасно, че тя го направи отново и отново. И, о, божичко, потокът от усещания я поглъщаше все повече. Взривът на удоволствие надмина всичко, което бе изпитвала досега и продължи, докато Дрю не направи първия тласък... а после, колкото и невероятно да беше, се повтори още веднъж, в момента, в който той яростно се изливаше в нея.

И замря.

Тя самата нямаше сили да помръдне. Беше напълно изтощена и по всяка нейна клетка се разливаше блаженство. По-късно щяха да

дойдат въпросите. Но единственото, на което беше способна в момента, беше кротко да потъне в прегръдките на съня.

ГЛАВА 33

Габриел не знаеше колко дълго я е оставил да спи Дрю. Зад единствения прозорец в каютата беше още тъмно, така че не можеше да се ориентира по небето. Но честно казано, той изобщо не я беше будил, защото седеше зад малката маса, около която при необходимост можеха да седнат четирима, но за двама беше по-удобно.

Той седеше с лице към Габриел и явно я беше наблюдавал известно време. Сега обаче беше забол поглед в протегнатите си напред крака, изглеждаше дълбоко замислен и мрачно се мръщеше на нещо.

Тя почти не помръдна, само леко завъртя главата си, за да види къде е той. И сега беше убедена, че той не подозира, че се е събудила. Е, толкова по-добре. Освен това, тя и понятие си нямаше, как е успял да се освободи. Сигурно са му помогнали. Но кой, след като екипажът му беше надеждно заключен в трюма? Вероятно предателят бе някой от хората, наети от Охър в Лондон. Ами ако някой е познавал Дрю или членовете на екипажа му отпреди и просто е изчаквал, за да им помогне да избягат?! И, ако Дрю е на свобода, значи екипажът му също е свободен, а това означава, че хората й...

Господи, тя не искаше да мисли какво са направили с тях американците! Преди да превземат кораба, тя беше предупредила хората си да не нараняват никого. Но американците нямаха причини да щадят „пиратите“. По-скоро обратното, а и след седмично заточение. Охър? Ричард? Живи ли бяха?

И изведнъж я порази нова мисъл, също толкова тревожна, но в друг смисъл. За това, което се случи в това легло. Тя и сега усещаше миризмата му, която я обгръщаше и й напомняше за безвъзвратното падение. Каква идиотка трябваше да е, за да го вземе за сън?!

Но още след първите ласки и целувки тя прекрасно разбра какво става и не можеше да измисли нищо в свое оправдание. Всъщност, каквато и да беше причината, нямаше никакво извинение, защото тя искаше това да се случи.

Но струваше ли си да мисли за това сега? Важното бе да обърне ситуацията в своя полза. От това зависеше свободата, а може би и живота на баща ѝ, а пък да не говорим, че ако Дрю удържи на думата си, тя самата ще се окаже в затвора. А докато той бе погълнат от собствените си мисли ѝ се откри прекрасна възможност.

Даже не ѝ трябваше план. В един от куфарите беше скрит пистолетът на Дрю. Трябваше само да го намери, преди той да успее да я спре.

Скачайки от леглото, тя се втурна към куфарите, отвори единия и започна да рови.

Дрю не се опита да я спре. Даже не помръдна от мястото си.

— Това ли търсиш? — осведоми се той.

Обръщайки се, тя видя в ръката му пистолет, насочен към тавана. Сигурно беше претърсил стаята, докато е спяла, или по-точно, още преди да дойде в леглото. Явно не е искал да рискува новопридобитата си свобода.

Безкрайно разочарована от факта, че единствения път към свободата е отрязан, тя се изправи и бавно се завъртя с лице към него. И едва тогава осъзна, че стои гола пред него. Погледът му веднага се впи в гърдите ѝ.

Тя не се паникьоса, не умря от срам. Прекалено късно беше за разкаяния! Просто, без да поглежда се протегна зад гърба си, измъкна от гардероба халат и го наметна на раменете си, лишавайки го от гледката, на която толкова се наслаждаваше. Дрю въздъхна, показвайки, че е ранен право в сърцето, но тя не се върза. Изглеждаше прекалено театрално. Затягайки колана, тя изстреля само една дума:

— Как?

Нямаше нужда да пояснява, той прекрасно разбра какво имаше предвид. И сега беше негов ред да се ухили. По дяволите, колко беше доволен от себе си! Негодник! Стомахът ѝ се преобърна.

— Прекрасен въпрос. И аз си блъсках главата над това известно време, но без резултат.

— Тогава как?

— Ще стигна и до там — лениво каза той, очевидно решил да я изкара от релси. — Разбираш ли, на теб не са ти известни някои неща за първия ми помощник. Тимъти не може да понася затворени пространства. Веднъж почти изравнихме със земята един бар и се

наложи да прекараме нощта в затвора. Няма да повярваш, но той огъна решетките, опитвайки се да се измъкне навън. Даже ми е чудно, че търпя толкова дълго.

— Искаш да кажеш, че е разкъсал желязната халка на крака си?

— Не, доколкото знам тя още си е там. Просто вече не е прикрепена към нещо, ограничаващо движенията му. Той е приспал бдителността на хората ти, които бяха решили, че вече няма да имат неприятности и е изтръгнал веригата от стената. И за нула време е избил дъската, закриваща дупката в стената.

— Какво направи с хората ми? — На устните на Дрю отново заигра усмивка.

— А ти как мислиш?

— Ако знаех, нямаше да питам! — озъби се тя.

Дрю изсумтя, сякаш адски се наслаждаваше от промяната на обстоятелствата.

— Хората ти са успешно заключени в онова местенце, което беше отредила на моя екипаж. А пък аз реших да се погрижа за теб.

И той със сигурност беше изпълнил намеренията си.

И двамата млъкнаха, мислейки за случилото се в тази каюта преди по-малко от половин час. Само кръгла глупачка би могла да повярва на сладките му, изкушаващи думи. Но тя толкова искаше да усети ласките му...

Усмивката на Дрю се стопи...

— Предполагам, че това не е месечният ти цикъл... — нерешително започна той.

Тя му отвърна с яростен поглед, защото също беше забелязала кървавите петна по бедрата си, преди да се загърне с халата.

— Предполагам, че не е — отвърна му със същия тон тя.

— Ако дори за секунда бях помислил, че си девствена, това нямаше да се случи.

Тя силно се усъмни в думите му, знаейки какъв негодник е, но не започна да спори. Само попита:

— А защо предварително реши, че не съм?

— Защото си проклета пиратка!

Е, напълно логично. Нали тя самата искаше той да мисли точно така! И все пак тъжно отвърна:

— Има ли значение по какъв начин си ме съсипал? Не виждам особена разлика.

Тя имаше предвид скандала, избухнал в Лондон. Това, което се случи между тях през нощта само усили болката в сърцето ѝ. Но на нея ѝ се стори, че той нищо не разбра. Че в ума му имаше само едно, когато бързо ѝ отвърна:

— Аз ще се реванширам за всичко. Ще изкупя вината си пред теб.

— И как ще стане? Ще ми възстановиш изгубената невинност? Много добре знаеш, че е невъзможно, копеле такова!

— Невъзможно е — съгласи се той. — Затова пък няма да те тикна в затвора, както останалите, когато се доберем до пристанището.

Наистина ли чу нотки на срам в гласа му? Ако е така, тя имаше предимство и нямаше да се поколебае да го използва.

— Едва ли това ще ми помогне, ако не успея да освободя баща си.

Дрю насмешливо вдигна вежда.

— Предпочиташ също да отидеш в затвора?

— Естествено, че не, но без помощ няма да успея да освободя баща си.

— Значи историйката, която съчини, е истинска?

Габриел въздъхна. Нима той си въобразяваше, че ѝ е трябвал повод, за да превземе кораба му? Глупак, пиратите не се нуждаеха от поводи!

— Разбира се, че е истинска и го държат в една проклета крепост. А аз не съм готова да платя откупа, който иска Пиер.

— Не ти стигат парите? Аз мислех, че получи наследство.

— Ако искаше пари, всичко щеше да е много просто, но той иска картите на баща ми и то точно аз да му ги занеса.

— Искаш да кажеш, че си прекалено егоистична, за да замениш някакви си стари карти срещу живота на баща си?!

Габриел високо изпъшка. Съдейки по изражението на лицето му, той вече съжеляваше, че го е казал. Но го каза. Значи това е мнението му за нея! И въпреки че тя самата го презираше, тази откровеност я нарани.

— Аз... аз нямах това предвид — бързо се поправи той.

— Не, прав си. Пиер ще убие баща ми, но мен не, така че в известен смисъл, ще е много егоистично от моя страна, ако не му дам това, което иска.

— А ти въобще имаш ли ги тези карти?

Тя нетърпеливо махна с ръка:

— Картите са само предлог. Той не за пръв път се опитва да се докопа до мен.

— Чакай малко! — сепна се Дрю. — Искаш да кажеш, че откупът си ти?

— Да не съм забравила да го спомена? — язвително подхвърли тя.

Вместо да отговори, той се облегна назад, скръсти ръце на гърдите си и равнодушно отбеляза:

— След като не искаш да се озовеш в подобна ситуация, съм сигурен, че ще намериш изход. Вие, пиратите, сте много изобретателни.

Спомняйки си, че дори и за минутка все пак се беше засрамил, тя не издържа:

— Ти би могъл да ми помогнеш.

— Добър опит, малката — той избухна в смях, — но няма да стане.

— Но зет ти Джеймс би ми помогнал — сухо отвърна тя.

— В такъв случай, трябваше да помолиш него.

— Можеш поне да ми оставиш екипажа — процеди Габриел.

— Забрави! Предупредих те какво ще се случи, задето ми открадна кораба. И само поради една причина ти няма да отидеш в затвора с останалите. Аз, на твое място, не бих го забравял, тъй като мога и да размисля. И въобще не се опитвай да бягаш.

Явно нямаше да отстъпи. А тя нямаше намерение да го моли!

Габи спокойно тръгна към леглото.

— Ще съм ти много благодарна, ако се махнеш и ме оставиш на мира — хладно каза тя.

Дрю отново избухна в смях, но този път в смеха му прозвуча откровено мъжко задоволство. Веднага стана ясно, че следващите му думи няма да й харесат. Как й се искаше да греши!

— Вратата на тази каюта няма ключалка, но сигурен съм няма да се изненадаш, че ще ти платя със същата монета. И така?

Той стана и ѝ посочи вратата.

Габриел с дървена походка измарширува към вратата, но спря осъзнавайки, че тръгва по халат, под който нямаше нищо. И ако това за него беше без значение, то тя нямаше намерение да прекара остатъка от пътуването полугола. Едва ли щеше да ѝ осигури дрехи. Затова тя се върна до гардероба и напъха в куфара някои неща, преди да се отправи към затвора си.

ГЛАВА 34

Дрю ѝ плати със същата монета в буквалния смисъл на думата. Габриел предполагаше, че ще я хвърлят в трюма при екипажа ѝ, но Дрю действаше на принципа „око за око“ и я поведе към онзи ъгъл в каютата си, който тя му беше отредила. На всичко отгоре с огромно удоволствие собственоръчно ѝ сложи оковите на краката. За разлика от веригата на Тимъти, веригата на Дрю все още беше закована за стената. Там се търкаляха и инструментите, с които бяха отворили халките. Така че, оковите скоро бяха готови за употреба.

Но Дрю нямаше нужда от инструменти. Той извади от джоба си катинар, който сигурно беше взел, преди да тръгне да я търси. Това още веднъж доказваше, каква участ ѝ е готвил, преди да влезе в каютата, в която спеше. Дали също така е имал намерение да я обладае, или поне това беше спонтанно?

Тя нямаше намерение да пита. И всячески се стараше да не обръща внимание на пръстите, докосващи крака ѝ, докато той слагаше оковата около глезена ѝ. Но явно днес никак не ѝ вървеше. Всъщност, тя го наблюдаваше със смесица от гняв и наранени чувства. Сякаш железен обръч стягаше гърдите ѝ, но каква ли беше причината за това... Най-вероятно негодувание.

Като приключи, я погледна с усмивка, а тя му отвърна с яростен поглед. Но това явно не го трогна. Той се запъти към леглото, смъкна ботушите и ризата си и се тръшна на него, като почти потъна в мекия дюшек. Цяло чудо беше, че леглото не се счупи под такава тежест. Дрю се обърна по гръб, сложи ръце под главата си и дълбоко, блажено въздъхна. Но само след секунда се оплака:

— По дяволите, цялата възглавница мирише на теб.

— Ами изпери калъфката — озъби се тя.

Той се засмя и се обърна на една страна, с гръб към нея. Скоро тя чу тихо похъркване. Трябваше да вдига шум, да не го остави да спи. Нали той постоянно я будеше, докато беше пленник, подробно обяснявайки ѝ това, което искаше да прави с нея. „Око за око“ и в този

случай? Но дори и да си беше получил кораба обратно, тя не мислеше да се отказва от плана си за отмъщение. Вярно, още не знаеше как да се принуди да прелъсти подлеца... не, негодника... не, дявола, наричащ се Дрю Андерсън.

Тя поклати глава и се огледа.

Той беше оставил завинтената за масата лампа запалена. За да може тя да види триумфа му? Не, най-вероятно е забравил да я изгаси. А може би е свикнал да спи на запалена лампа? Но пък веднага можеше да види, че дюшека и одеялото, които му беше дала Габриел, все още лежат на пода.

До тях беше гърнето, за щастие празно. Също така и останалата след вечерята чиния.

Девојката намръщено изгледа гърнето. Господи, какво щеше да прави с това? Нима никога нямаше да я остави сама? Ако беше така, щеше го накара да съжалява жестоко! Очевидно, за известно време ще трябва да забрави какво е това срам.

Тя искаше да се преоблече, за да си легне прилично облечена, но прецени, че с халата е много по-удобно. Честно казано...

След кратък размисъл тя хвърли и халата. Нека на сутринта да му изскочат очите, ако си направи труда да погледне към ъгъла. Нека се побърква от желание, което тя щеше да задуши в зародиш, защото нямаше да му позволи да се доближи до нея. Колкото по-силно я желае, толкова по-близо ще е тя до отмъщението си. Ами ако той не я пожелае повече... сега, когато отне девствеността ѝ? По дяволите, не беше помислила за това. Но така или иначе, отговорът щеше да бъде ясен едва на сутринта. А дотогава нямаше да е зле да поспи.

Габриел с въздишка легна и се зави с одеялото. Дрю... да го вземат мътните, тя усещаше неговия аромат. Ще трябва да поиска друго одеяло! Утре.

Като се сви на кълбо, тя усети как студената халка одраска крака ѝ. Като въздъхна отново, Габи седна и започна да изучава металната конструкция. Дрю се оплакваше, че с тази халка си е протрил кожата до кръв. Нямаше да е зле и тя да внимава. Всъщност, халката обхващаше неговия крак много по-плътно, понеже явно беше предназначена за мъжки крак. Тя размърда стъпалото си, за да провери как ще се чувства, и не вярвайки на очите си, се втренчи в халката, която лежеше на пода. Колко лесно се беше изхлузила!

Габриел бързо притисна с ръка устата си, за да не се засмее на глас. Без да губи нито секунда, тя наметна халата си и се промъкна към вратата. Но откри, че е здраво заключена!

Девојката непристойно изруга на ум и все така безшумно се върна на мястото си. Дрю промърмори нещо насън, но не се събуди. Габриел хвърли яростен поглед към гърба му и се мушна под одеялото. Даже нахлузи отново халката на крака си. Ще има и други възможности, когато вратата няма да е заключена.

Тя се усмихна. Дано се съмне по-скоро!

ГЛАВА 35

Събуждайки се, Габриел установи, че е сама в каютата. През прозореца се процеждаше сивкава светлина, днес небето беше покрито с тъмни облаци. Изглежда, че се задаваше буря.

Тя набързо облече донесените предната вечер корабни дрехи. За пръв път каютата беше на нейно разположение, преди се налагаше да бъде в компанията на Дрю или на приятелите си. Решавайки да се възползва от случая, Габриел усърдно прерови бюрото, но за свое разочарование не намери там нищо, което дори отдалече да прилича на оръжие. Женска панделка, вероятно сувенир от някоя от „любовниците във всяко пристанище“. Миниатюрен портрет на Джорджина. Множество фактури, отнасящи се или за товара, или за корабните пратки. Но никакво оръжие, нито дори и нож за отваряне на писма.

На масата лежеше корабния дневник, който го нямаше, когато тя заемаше каютата. Тя прегледа дневника, желаейки да прочете днешните записки. Но такива нямаше. Последните записки се отнасяха за сутринта, в която той отплава от Лондон. Всъщност, корабният дневник не е личен и едва ли той записва в него своите мисли и чувства. Капитанът е длъжен да записва там всичко, пряко свързано с корабния живот.

Габриел хвърли поглед към сандъците, но разбирайки, че не знае с колко време разполага се приближи до вратата и завъртя дръжката. Заключено. Защо? Дали знаеше, че оковата се сваля? Оковал я е чисто символично, малко отмъщение от негова страна? Да го вземат дяволите! По този начин нямаше измъкване от каютата.

Предната нощ тя измисли план, основаващ се на предположението, че каютата няма да е постоянно заключена. И сега какво? Да го изчака да заспи, пак да го халоса по главата и да извади ключа от джоба му? Да не си мислеше, че тя не е способна на това? Точно така, ще го халоса по главата! Нощното гърне щеше да й свърши работа, понеже нямаше по-тежък предмет в стаята, ако не броем

фенера, който висеше на една от гредите. Или той наистина не подозираше, че халката на оковите ѝ е прекалено голяма?

Сега тя не знаеше какво да мисли. Но със сигурност знаеше, че не иска да го нарани. И какво да направи тогава?

Собственото ѝ настроение изобщо не ѝ харесваше. Бедата беше там, че тя таеше надежди, свързани с Дрю и затова не можеше да бъде равнодушна към него. Ако не беше така, не би се замислила да го халоса по главата. Но тя постави името му начело на списъка с мъжете, с които би искала да прекара остатъка от дните си. Той съсипа всичко, когато съсипа нея. Но гневът, който Габриел изпитваше, само прикриваше разочарованието ѝ. И това разочарование все още беше живо и кипеше под повърхността на огорчението. Все пак независимо какво ѝ беше причинил, тя искаше да го остави с разбито сърце, а не да го осакати физически.

Осъзнавайки, че в момента нищо не може да постигне, Габриел седна върху купчината одеяла. Този път до носа ѝ достигна изкустителен аромат. Оказа се, че Дрю е оставил за нея чиния, покрита с голяма салфетка, която имаше почти същия цвят като одеялото. Навярно за това не я беше забелязала по-рано. И още преди да успее да опита храната, стана ясно, че готвачът на Дрю се оправя много по-добре в кухнята, отколкото нейният.

Дрю се върна след няколко часа, около пладне, а дотогава Габриел буквално умираше от скука. Но въпреки че успя да прерови сандъците му и да претърси каютата, не намери нищо съществено. И нищо интересно.

Започна да се дразни. И това раздражение просто я изуми, още повече, когато разбра, че от нейна страна това не беше нищо друго, ами най-обикновена ревност. И нищо чудно, след като един от сандъците беше натъпкан с женски неща?! Да, неща, при това съвсем нови. Чадърче, копринена чантичка, ярко ветрило, малко, но красиво колие и други дреболии, между които откри половин дузина дантелени шалове, почти еднакви, от което Габи заключи, че това вероятно са подаръци. За любовниците му?

Ужасно ѝ се прииска да изгори съдържанието на сандъка. Даже се загледа във фенера, който висеше на гредата и ако не беше сигурна, че димът ще плъзне под вратата и ще настане суматоха, сигурно би го направила.

Влезлият Дрю видя, че Габриел седи върху купчината одеяла, като се облягаше на стената, стъпила със свити в коленете крака на пода. Тя се опита да изобрази предизвикателен, страстен поглед, но понеже беше бясна, погледът ѝ по-скоро можеше да се нарече унищожителен.

Затова пък той беше цар на предизвикателствата. От погледа, който ѝ отправи, на Габи ѝ секна дъхът. Наложил ѝ се бързо да се извърне, преди познатият трепет в корема да издаде емоциите ѝ.

— Скучно ми е! — изстреля тя.

Дрю моментално се сети, че си бяха разменили местата и се ухили злорадо.

— Жалко — отвърна той, отивайки към масата, на която бяха разгънати картите. Няколко минути изучава горната, отбеляза някои неща, седна на стола, изпъна крака и сложи ръце на корема си. Но при това съвсем не се канеше да я игнорира. Като се настани удобно, се обърна към нея.

Но девойката веднага отвърна поглед, чувствайки как очите му бавно се плъзгат по тялото ѝ. Важното беше да не го гледа. Тогава нищо няма да я засегне, няма да я възпламени. Поне така се надяваше.

Докато го нямаше, се опита без успех да не мисли за изминалата нощ и онази поразителна наслада, която той ѝ дари. Още по-трудно беше да изхвърли тези мисли от главата си в негово присъствие и да отрече влечението, което изпитваше към него.

— А сега обясни, защо трябва да се нагърбвам със задачата да те забавлявам. Та нали ти не облекчаваше особено моята скука, когато бях на твоето място — напомни ѝ той.

— Не помня да си ми споменавал за това — намръщи се тя със замислено изражение, но веднага повдигна вежди. — Още ли се опитваш да си го върнеш? Ако ще говорим за това, трябва да ти кажа, че аз също така не съм ти отнела и девствеността, затова пък ти доста се постара да ме съсипеш. Опозори ме пред обществото, отне ми невинността. Никой порядъчен мъж няма да ме иска сега!

— Ти си пиратка! — възкликна той, смеейки се. — Никой порядъчен мъж и без това не би се оженил за теб!

На Габриел ѝ секна дъхът от възмущение.

— Как можа да го кажеш? И освен това не е вярно! Ако съпругът ми наистина ме обича, не би обърнал внимание на дейността на баща

ми! Но кой би поискал да се ожени за опозорена жена?!

Той се покашля, изправи се и смутено премигна. Но все пак отбеляза:

— Аз не съм те насиллил. Според мен, ти нямаше нищо против и охотно отвърщаше на ласките ми!

— Аз мислех, че това е сън, копеле проклето! — извика тя.

— Наистина ли? Много дами, които са споделяли леглото ми твърдят, че съм истинска мечта за всяка жена — весело заяви Дрю.

— Нямах това предвид — озъби се тя. — Наистина мислех, че сънувам.

— Наистина?

— Абсолютно.

— По дяволите, бих искал и аз да сънувам такива сънища! — подсмихна се той. — Но сега, след като го спомена... според мен любовните игри са идеалния начин да се преборим със скуката. Не искаш ли да се поразсееш малко, прекарвайки деня в леглото ми?

— Това никога повече няма да се повтори.

Дрю сви рамене:

— Сигурен съм, че сега не се преструваш и говориш напълно сериозно. Но вече опита и сега знаеш какво е — увери я той и с широка усмивка добави, — ще поискаш още.

— Възможно е — призна тя и отново сви рамене. — Само че не с теб.

Устните му леко се присвиха. Точно толкова, че тя да забележи. Сега е времето да смени темата, преди отново да се оплете в тази паяжина.

— Какво направи с Марджъри?

— Предполагам, че говориш за камериерката си?

— Икономката — поправи го тя.

— Все тая — без особен интерес измърмори той. — Позволих ѝ да остане в каютата, която заемаше. С нея всичко е наред. Тя спа мирно през цялата нощ и нищо не чу.

— Мога ли да я видя?

— А аз какво ще получа в замяна? — парира я той, намигвайки ѝ лукаво. — Готов съм на известни компромиси, ако и ти направиш такива.

Девојката сърдито го отрязва:

— Аз искам само едно — работа, за да убия времето. Умея да правя почти всичко на кораба.

Дрю се замисли.

— Палубата отдавна трябва да се излъска.

Мислейки, че предложението е сериозно, Габриел радостно кимна:

— Няма да ми е за първи път.

— Шегуваш ли се?!

— Не — въздъхна тя. — Предполагам обаче, че ти се шегуваш.

— Ама разбира се! Ти няма да напуснеш тази каюта, докато не пристигнем в пристанището. Извинявай, но ти нямам доверие и не мога да те оставя сама на палубата.

— Зад гърба си нямам екипаж, така че, от какво се притесняваш?

— Ти със сигурност ще се опиташ да ги освободиш. И това не подлежи на обсъждане, така че, забрави!

— Но...

— Искаш ли да си спомня за кърпата, която ми бяха набутали в устата, докато бях твой пленник? — рязко я прекъсна той.

Тя разбра намека и млъкна. Засега.

ГЛАВА 36

Дрю нареди да доведат на мостика тримата мерзавци, с които делеше каютата, след като Габи прояви страхливост и се премести другаде. Миналата седмица, докато той спеше, един от тях заби юмрук в челюстта му. Дрю така и не разбра кой от тримата го направи, а и не попита, понеже така или иначе не можеше да отвърне на удара. Но сега ролите бяха разменени.

Ръцете и на тримата бяха завързани зад гърба. Той ги накара да чакат почти цял час, преди да започне разпита.

След като прекара няколко дни с тях в една каюта, бе успял да научи имената им. Биксли се държеше предпазливо, но беше последният, когото Дрю би заподозрял в нападение. Ричард го гледаше насмешливо. Както винаги. Французинът, ако изобщо беше французин, в което Дрю дълбоко се съмняваше, изглеждаше абсолютен негодник и постоянно вземаше на подбив приятелите си, без да щади дори и Габи. По дяволите, това ужасно дразнеше Дрю!

Охър обаче си оставаше загадка. Той изглеждаше близък приятел на Габриел, но беше много потаен и сдържаше емоциите си, независимо какви бяха те.

Дрю тайно смяташе, че именно Охър го е ударил. Ричард беше прекалено безгрижен. Нищо не го вълнуваше. Напомняше му на самия него. Затова пък Охър бе прекалено сериозен. Кой знае какви мисли се въртяха в главата му! Ненаправно казваха, че тихите води... Дрю реши да го опознае по-добре.

— Какво става капитане? — нервно промърмори Биксли, когато Дрю се приближи до тях.

Дрю не отговори веднага. Нека да се поизмъчат в очакване, това беше в негова полза. Освен това му доставяше изключително удоволствие, че сега има власт над тези негодници и затова не бързаше с разпита.

— Успокойте се — каза той накрая. — Имам няколко въпроса. Само трябва да разбера кой от вас знае отговорите.

— Звучи загадъчно — отбеляза Ричард. — Може би просто трябва да свием платната. И аз съм човекът, който ви трябва.

— Платната ми са си наред — възрази Дрю.

— За бурята, която се задава, това не е достатъчно. Усещам, че скоро ще се разрази с пълна сила. Мога да я помириша във въздуха.

— Той си има очи, Бикс. И вижда, че бурята се приближава към нас.

— Но още не е свалил платната. И те ще станат на парцали, ако...

— Да не би да ми казвате как да управлявам кораба си? — прекъсна го Дрю, не вярвайки на ушите си. Искеше хубаво да се поизмъчат, преди да разберат защо ги е извикал, а тези негодници невъзмутимо го поучаваха.

— Ние сме моряци, капитане, също като вас — подсмихна се Ричард. — И ако виждаме, че с кораба нещо не е наред, нямаме намерение да мълчим и да чакаме, докато потънем.

— Ще прибера проклетите платна. Само ми отговорете: кой от вас ми разкраси физиономията, докато спях?

— А, ето откъде се е взела синината? — разсмя се Биксли. — А пък аз се чудех... Мислех, че в тъмното сте се спънал в одеялата и сте паднал.

Но на Дрю изобщо не му беше смешно. Той пристъпи към ирландеца и попита:

— Да започнем от теб, Биксли?

— Да започнем? — промърмори ирландеца, заставайки отново нащрек.

— Защо не? Това се нарича метод на изключването. Сигурен съм, че вече си чувал за него.

— Не съм чувал нищо подобно и нямам намерение да съм първият, дето ще го отнесе. Никого не съм бил.

— Никого? — повтори спокойно Дрю и премести погледа си първо към Охър, после към Ричард. И двамата изглеждаха безучастни. Затова Дрю добави с въздишка: — Така си и мислех. Ще трябва да приложат по-твърди методи.

Ударът в стомаха повали Биксли на земята. Той се просна на палубата, без да прави опити да се изправи. Вероятно се опасяваше от втори удар.

— Това не е необходимо — подхвърли Ричард. — Ако искаш да се биеш, развържи мен. Аз съм този, когото търсиш.

Дрю кимна и нареди на чакащите моряци да отведат Биксли и Охър в трюма. Не го показва, но беше много учуден. Може би между Габи и тъй наречения французин имаше нещо повече, отколкото предполагаше.

— Следващия път се постарай веднага да си развържеш езика — промърмори Биксли, докато двама моряци го изправяха на крака.

— Извинявай, Бикс — прошепна Ричард и се намръщи измъчено.

Дрю съсредоточено изучаваше красивото лице на врага, усещайки нарастващ гняв. Подозренията му пламнаха с нова сила. Защо изведнъж французинът са го засърбели ръцете? Каква беше причината? Дрю не беше направил нищо особено на Габи. Само я целуна няколко пъти, преди да отплава от Англия. Не, че не искаше да направи повече, само че тя не се съгласи.

Ричард се размърда неловко под изучаващия му поглед и накрая рязко подхвърли:

— И какво? Само един проклет удар. Голяма работа!

— Никога не бих предположил, че си ти — призна Дрю, когато останаха сами.

— Ами и аз също, ако искаш да знаеш — ухили се Ричард, — това беше внезапен порив.

— Защо?

Ричард сви рамене:

— Сметнах, че си го заслужил. И не само това, а и един здрав бой.

И понеже Дрю не мислеше така, моментално се вбеси.

— Искаш да ме пребиеш? Да чуем каква е причината.

— Шегуваш ли се момче? След това, което направи? — това изявление свари Дрю неподготвен. Той се намръщи замислено и поклати глава:

— Знам какво направих миналата нощ, но ние говорим за седмицата, когато седях окован и безпомощен и умирах от яд.

— Нали ти казах, това беше внезапен порив.

Дрю, не вярвайки на нито една дума, внезапно попита:

— Защо се преструваш на французин?

Ричард широко се усмихна:

— Защо си мислиш, че се преструвам? Защото акцентът ми понякога се променя? А може би съм французин, но съм израснал в Лондон?

— А може би си просто лъжец?

Ричард сви рамене:

— Какво значение има? Всички ние се преструваме на това, което всъщност не сме.

— Дори и Габи ли?

— Габи е такава, каквато иска да мислиш, че е — загадъчно отговори Ричард.

— И какво означава това? — изсумтя Дрю.

— Ако искаш да разбереш, би трябвало да питаш нея, не мен.

— В такъв случай, да се върнем към теб и онази проклета причина, поради която ме удари.

— Моля за извинение, капитане, повече нямам какво да кажа. Помолиха ме да пазя тайна. Какво ще кажеш да приемеш извиненията ми и да приключим с това?

— А какво ще кажеш да задоволиш любопитството ми, преди да съм те потрошил от бой.

— Можеш да опиташ. Аз не предавам приятелите си.

— Твърдиш, че тя е само приятелка?

— А ти какво си мислеше? Та тя искаше да се омъжи за теб.

Тази съдбовна дума употребена по негов адрес накара Дрю неволно да отстъпи. Самата мисъл за брак предизвикваше нервни тръпки. Невъзможно бе да повярва, че Габи е имала подобни мисли! Сигурно Ричард лъже, без да му мигне окото, за да го обърка.

Но изведнъж го загложди любопитство. Така че, той не издържа:

— Тя лично ли ти го каза?

— И без това издадох прекалено много — неохотно изсумтя Ричард. — Повече няма да чуеш и дума.

— Значи не си ме нападнал от ревност? — настояваше Дрю.

— Да не си оглушал, капитане? — каза пиратът. — Тя ми е най-добрата приятелка. Все ми е тая за кого ще се омъжи... Стига да не е за теб.

— Все пак ревнуваш?

— Не. Просто не ми харесва това, което й стори. Опитах се да ти намеря извинения, но честно казано, аз самият не им вярвам.

Дрю скръцна със зъби. Пиратът така успя да го вбеси, че едва удържа юмруците си. Ричард като нищо можеше да омете по задник палубата... и изведнъж на Дрю му просветна...

— Аз я напих, за да се опитам да я съблазня, но проклетият ми брат ми попречи и така и нищо не се получи. Габи да не си е въобразила, че нещо се е случило, докато не е била на себе си?

Ричард сви рамене.

— Никога не е споменавала за това, така че и представа си нямам.

— А какво точно е споменала?

— Добър опит, капитане, но тази тайна ще отиде с мен в гроба. Така че, можеш да ме пребиеш или да ме пратиш в трюма, защото разговорът ни приключи.

Съдейки по уверения му тон, Ричард явно приемаше за даденост факта, че Дрю и с пръст няма да го докосне. Би трябвало да го разочарова, дори и само за да си изкара яда. А той беше ужасно ядосан. Да положи толкова усилия и почти нищо да не научи!

Но все пак пусна пирата. По-добре да обсъди темата с Габи. Обаче и тя не бе в настроение и сигурно щеше да го ядоса и обърка още повече.

Би трябвало да я хвърли в трюма заедно с екипажа ѝ. Тя си го заслужи, като му открадна кораба. Но и му дари повече наслада, отколкото очакваше, когато предната нощ я намери спяща в каютата. Оттогава не можеше да изхвърли от главата си подробностите от срещата им.

Господи, колко сладко беше всичко! Но случилото се снощи си имаше своите недостатъци: един път би трябвало да е достатъчен, но не беше. Та нали с всяка друга жена един път беше напълно достатъчен. Той се връщаше при своите любовници просто по навик, не защото държеше да ги види. Но с Габи искаше повече, даже пренебрегвайки угризенията на съвестта. Още нещо, което не проумяваше. Кой би помислил, че проклетата пиратка ще се окаже девствена?! Но му стана приятно, че той се оказа първия ѝ мъж. И това усещане също беше ново за него, защото определено не търсеше това в жените и предпочиташе любовниците му да са опитни. Те знаеха правилата на играта и че женитбата с него беше невъзможна. Нима Габи действително го е искала за съпруг?

Дрю се усмихна и поклати глава. Скоро и това щеше да изясни.

ГЛАВА 37

Бурята, която се опитваше да се разрази цял ден, вечерта яростно ги нападна. Габриел се надяваше, че или ще ги подмине, или „Тритон“ ще успее да я избегне. Но за съжаление не се получи нито едното, нито другото.

След първия половин час атака на природната стихия, за първи път ѝ се прииска да е на сушата. Честно казано, още откакто онзи ураган удари острова, тя намрази бурите, независимо къде се намираще. Но сега сериозно се изплаши, че корабът ще потъне.

Наистина „Тритон“ беше здрав кораб, управляван от опитен капитан. Дори дъските на палубата почти не скърцаха, въпреки силното клатене на кораба. Но страхът ѝ беше предизвикан и по друга причина — тя все още беше затворник. Ако корабът наистина потънеше, тя щеше да си остане заключена в каютата, без да има никакъв шанс за спасение. Направо щеше да попадне в черната, бездънна паст на разбушувалите се води, или както пиратите ги наричаха — шкафчето на Дейви Джоунс.

Прекара цяла вечност като се гърчеше неспокойно, увита в одеялото. Наблюдаваше малкото предмети в каютата, които не бяха закрепени за пода, как се движеха напред-назад. В един кошмарен момент, когато корабът бе ударен от силна вълна, кърмата се вдигна почти вертикално нагоре. В този миг на безумен страх, фенерът падна от страничната греда на пода. Стъклото му се разби и той се изтърколи по дъските, като остави диря от разлята газ.

Габриел се втренчи в него, изпитвайки едновременно ужас и облекчение. Ако фенерът беше запален, щеше да предизвика пожар. И макар че тя си мислеше да предизвика пожар, за да се опита да избяга, за това сега и дума не можеше да става. Дрю и екипажът му се сражаваха с бурята и нямаше да забележат огъня, докато не станеше прекалено късно. Но тя притежаваше достатъчно здрав разум, за да изгаси фенера, когато започна бурята. Остави да свети само лампата, здраво прикрепена към бюрото на Дрю.

Жалко, че не можеше да заспи. Идеалният начин да преодолее страха си беше да проспие бурята и да се събуди, когато всичко вече е приключило. Но сега това беше невъзможно: корабът я подмяташе от единия до другия край на каютата. Трябваше здраво да се държи за веригата, за да не се удря в стените. Е, можеше да намери убежище в леглото на Дрю, поне щеше да е по-меко, докато се мята насам-натам, но сега, когато той си беше върнал каютата, Габриел не възнамеряваше да припарва до него.

Дрю едва ли щеше да се появи, докато не утихне бурята. Настъпи нощта, а от пороя навън не можеше да се види нищо през прозореца — само черни облаци. Минаха още няколко часа, но бурята не стихваше. Вратата се отвори и в каютата нахлуха ледения порив на вятъра и пороен дъжд. На прага се появи Дрю. Той трябваше силно да дръпне дръжката, за да затвори вратата. Не губи време отново да я заключва. Обърна се и се подпря на затворената врата. Макар че се бореше със силната стихия от половин ден, той изглеждаше все така енергичен, пълен с живот и толкова бодър, все едно би могъл да се справи с всичко, без да му мигне окото.

Свали мушамата, която не го беше предпазила кой знае колко от морската вода.

— Наред ли е всичко?

Нервите на Габриел не издържаха.

— Не. Уплашена съм до смърт, измръзнах от студ, гладна съм и задникът ми е целия в синини от ударите в пода. Дяволите да го вземат, нищо не ми е наред!

Тя очакваше, че той ще ѝ се присмее, ще я нарече мамина щерка, изнежена. Но бе напълно изненадана, когато той се приближи, коленичи пред нея и я прегърна силно. Даже не помисли да отблъсне близостта, която ѝ предлагаше, макар че дрехата ѝ веднага се намокри.

Дрю се облегна на стената, като я притискаше силно в прегръдката си и без да я изпуска, бръкна в джоба на палтото си, извади салфетка и я отвори. В нея беше завил студен салам, предварително нарязан на парченца. Дрю сложи едно от парченцата в устата ѝ.

— Остатъци от сутрешната закуска — поясни той. — Кухнята на кораба е затворена, така че готвена храна няма да има сигурно до утре. Знаеш, че сега не трябва да се пали огън.

— Знам — кимна Габриел, докато бързо хапваше от парченцата салам.

— Наистина ли имаш синини? — неочаквано я попита.

Въпросът напомни и на двамата за разговора им, когато тя го обвини, че при първата им среща, когато грубо я задържа да не падне, ѝ е направил синина на ръката. При тази мисъл и двамата едновременно се усмигнаха.

— Не, само ме наболява малко — призна Габриел. — До утре ще ми мине. Само ходи по-внимателно из каютата. Не съм много стабилна, иначе щях да събера парчетата стъкло по пода от разбития фенер.

— Трябваше да се сетя да прибера фенера, когато започна бурята.

— Но теб те нямаше. Добре, че съобразих и го изгасих — бързо изстреля момичето, като прекалено късно осъзна, че се е издала. Сега той знаеше, че тя може свободно да се движи из каютата. Но Дрю с нищо не показва, че е разбрал. Продължи да я храни, а след това се нахрани и той.

Не трябваше да седи толкова близо до него, плътно обгърнатата от ръцете му, но в момента не можеше да мръдне за нищо на света. Прекалено хубаво ѝ беше... Отначало ѝ беше студено, но след това топлината на неговото тяло проникна през тънката материя на дрехата ѝ. Всъщност ѝ стана толкова топло, че от тялото ѝ сякаш заизлизаха струйки пара.

Не можеше да пренебрегне близостта му. Не можеше да не мисли за изминалата нощ. До тази нощ не подозираше, че съществува подобна наслада, такава чувственост... а сега греховните мисли не излизаха от главата ѝ. Ненаправно ѝ беше казал, че веднъж опитала, ще ѝ се прииска още. Мътните да го вземат, прав беше!

Жадуваше отново да почувства галещите му ръце по цялото си тяло. А също и чувственото докосване на устните му, опияняващите му целувки... Караше я да трепери, да губи разума си от желание. Забравяше всякакво благоразумие и беше готова на всичко, което ѝ предлагаше...

Ето и сега трепереше силно, като си спомняше колко сладостна беше капитулацията ѝ. Дрю почувства треперенето ѝ.

Тя почти не чуваше гръмкия тътен, но Дрю предположи, че това е причината за нейния страх.

— Боиш се от бурята?

— По-рано никога не съм се страхувала, но преди няколко години на острова връхлетя страшна буря, направо ураган. Много хора загинаха. От сградите останаха само развалини. През живота си не бях виждала нещо подобно и се надявам никога повече да не видя.

— И това се случи на острова?

— Да, половин година след като пристигнах там. Ураганът яростно се втурна в топлите води и Сейнт Китс не беше единствения остров, който порази. По всички острови, по които вилня, остави ужасяващи разрушения.

Дрю още по-силно я притисна към себе си.

— И аз помня нещо такова. Успях да го изпреваря, като отплавах за Америка няколко дни, преди да се разрази. Но чух за този ураган при следващите ми плавания и видях последствията от него. Някои от заселниците така и не можах да се съвземат след опустошенията му.

— Да — кимна момичето, — както в малките селища на нашия остров. Там не остана нито една здрава къща, затова заселниците събраха останалата им покъщнина и се преселиха на други места. Даже в нашия, сравнително голям град минаха месеци, преди да се разчистят всички отломки и се построят нови сгради. През това време забравих какво е сън.

— Опитала си да помагаш? — Дрю бе поразен.

— Да, двете с Марджъри се опитахме да помогнем — усмихна се тя. — Наложил се, иначе месарницата нямаше да отвори никога!

Въпреки неудачния ѝ опит да се пошегува, той не се разсмя. Само внимателно докосна с пръсти страните ѝ и като че ли искаше да ѝ каже, че вече знае, че не е толкова лоша, колкото си е мислел преди. На Габриел ѝ стана неловко: не беше свикнала да е толкова нежен с нея. И веднага си спомни, че се намира в обятията на мъжа, с когото имаше сметки за разчистване.

— Мисля, че вече съм добре — промърмори тя, отдръпвайки се от него. — Май и вятъра отвън поутихна.

— Въобще не е утихнал. Затова пък сега аз не съм добре — възрази той, като силно я притисна към себе си и нежно я целуна.

И цялата зашеметяваща страст, която беше изпитала вчера, мигновено се върна, за да я възпламени отново и да унищожи напълно твърдата ѝ решимост да му устои. Обви с ръце шията му и отвърна на целувката му с цялата жар, на която беше способна, опитвайки вкуса на езика му. Дори леко се обърна, за да притисне гърдите си в неговите. Стонът, който се изтръгна от устните му, звучеше като сладка музика в ушите ѝ.

Дрю внезапно стана и я понесе на ръце към леглото си. Ами ако оковата все още седеше прикрепена към глезена ѝ? Това щеше да ги отрезви веднага. Само че нищо не му попречи и той я сложи на леглото и побърза да разкъса мокрите си дрехи. Самата Габриел не помръдваше: наблюдаваше го напрегнато, с едва сдържано вълнение следеше полета на всяка негова дреха към пода.

За първи път виждаше мускулестата му, добре сложена фигура в цялото ѝ великолепие. Когато го къпеше, се стараяше с всички сили да не го поглежда, за да не се поддаде на желанието. А предния път, когато правиха любов, Габриел усети, че е гол, едва когато я покри с тялото си. Сега беше развълнувана от гледката, която се разкриваше пред очите ѝ. Пред нея стоеше истински млад бог! Всяка част от тялото му — от силните мускулести ръце, широкия торс, постепенно стесняващ се към мощни бедра и дълги крака — беше невероятно красив. От вълнение забрави да диша.

Габриел се разсмя, когато Дрю се хвърли с нея върху леглото, защото това ги накара да подскочат нагоре. Той весело ѝ пригласяше, като започна припряно да разкопчава копченцата на блузката ѝ. Но тя положи длан върху ръката му и срамежливо му напомни:

— Нали ми обеща, че ще ме събличаш бавно?

Той поднесе пръстите ѝ към устните си и ги целуна нежно.

— Помня. Ще се опитам, Габи, но ще ти призная, че в твоё присъствие се чувствам като неопитен младеж. Всеки път, когато се доближа до теб, загубвам самообладание. Жадувам да се насладя на всеки възхитителен момент с теб, но, мили боже, ти ме изпълваш с такава страст, сякаш си ме омагьосала!

Страстта му струеше от всяка целувка. Но той се стараяше, много се стараяше да я разсъблича, колкото може по-бавно. Целуваше разголените ѝ ръце и крака. Накрая, като свали влажната ѝ блузка, започна да целува нежните ѝ гърди, довеждайки я до безпаметност.

— Боже, момиче, колко си прекрасна — през цялото време мърмореше той като гледаше гърдите ѝ. Обърна я по корем и започна да целува гърба ѝ, като бавно галеше бедрата ѝ. Възторжен трепет премина през тялото на момичето. Докосването му беше толкова нежно, а устните му — толкова топли...

— Според мен, ти си по-красив — честно призна Габи и Дрю искрено се разсмя.

Всъщност, това, което те правеха, беше най-прекрасното нещо. Чудото на неговите ласки я изуми. Той се сдържаше, доколкото можеше, но страстта бушуваше под повърхността и изригна навън, когато започна ненаситно да я целува.

Всичко ставаше толкова бързо, че тя нямаше време да мисли за нищо друго, освен за насладата, която ѝ носеха неговите ласки. И тази наслада я погълна, когато той навлезе в нея. Боже мили, колко бързо стана всичко, колко великолепно, а тя все още тръпнеше, притискайки плътта му. Той замря за миг, гмурвайки се още по-дълбоко в нея и изригна в екстаз.

Тя доволно замърка и затвори очи. Не искаше да се движи, не искаше да мисли, не искаше да преценява какво беше сторила... отново.

— Остани тук, ще ти бъде по-удобно — прошепна той, като я целуна по челото, преди да стане. — Отивам да се отърва от проклетата буря заради теб.

Тя го чу в просъница и се усмихна. Значи, щеше да се бори с бурята заради нея? Какъв глупав, мил мъж.

ГЛАВА 38

Габриел се събуди и видя слънчевите лъчи, огряващи пода. Бурята бе преминала. Ако Дрю се бе връщал в каютата, не я бе събудил. Сега бе сама в стаята и побърза да се облече, а после веднага провери вратата. Беше все така заключена.

Въздъхна и отиде да седне на купчината одеяла, но размисли и реши да се премести на леглото му. Оправи го, опъна чаршафите и завивката и седна в средата. Беше много по-удобно, а и защо пък да не се настани там? Вече знаеше, че не може да я спре по никакъв начин, освен като заключи проклетата врата.

Планът ѝ за отмъщение не работеше. Как, по дяволите, да накара Дрю Андерсън да полудее от желание по нея, като му позволяваше да я люби? Трябваше да промени тактиката си. Вместо да го кара да я желае до полуда, трябваше да го накара да се влюби в нея.

Идеята бе малко налудничавата и със сигурност беше трудно постижима. Прелъстяването бе лесно. Беше го постигнала, макар резултатът да не се оказа какъвто бе искала. Но можеше ли един мъж да се влюби, без да иска да създаде семейство? Ами, да, женкар, какъвто си беше, Дрю вероятно бе единственият, който можеше да обича една жена, без изобщо да се замисля за брак. И веднъж изчезнала от живота му, той щеше да продължи да се среща с други жени и с всяка друга щеше да се сеца за нея. Чудесно! Би било прекрасно да го преследва до края на дните му!

Само че, как би могла да го накара да се влюби в нея? Именно това бе целта ѝ в Лондон, но не стана. Разбира се, те не прекараха достатъчно време заедно, за да я опознае. Обаче тук той я държеше в каютата си и не можеше да я избегне. И какво — да му покаже каква е всъщност? Трябваше ли да признае сътворения фарс и лъжата, че е пиратка?

Не, навярно не биваше да стига толкова далеч. Лъжите ѝ я правеха по-смела, а и колко по-сладка щеше да е победата, ако той се влюбеше в нея, уверен, че тя е пират.

Когато по-късно сутринта той се върна в каютата, тя така и не бе решила как да постъпи. Изглеждаше изтощен, тъй като не бе спал близо цяло денонощие и се бе борил с бурята да запази кораба.

Симпатягата, който обикновено им носеше храната, влезе след Дрю и сложи на масата голям поднос. Габриел изскочи от леглото и се отпрати към масата, където имаше две чинии, пълни догоре с разни неща за закуска. Без да чака, седна да се храни.

Погледна към него и видя как се хили насреща ѝ.

— Какво? — попита тя. — Да не мислиш, че саламчетата, с които ме нахрани вчера, ме заситиха?

— Звучи приятно, нали?

— Кое?

— Че съм те хранил.

Разбра, че в главата му се завъртяха похотливи мисли, но не можеше да проумее защо. Посочи към таблата и попита:

— Не си ли гладен?

— Умирам от глад — отвърна той.

Обаче не помръдна и все така се взираше в нея, което я накара да се изчерви. Очевидно искаше да я люби отново. Как можеше да мисли за това, при положение, че бе толкова уморен и гладен?

Реши да се престори, че не е разбрала намека и опита да смени темата:

— Беше ми много приятно да спя в леглото ти снощи — каза тя и отхапа залък пресен, топъл хляб, напоен в сладко. — Май не съм спала така добре от седмици. Определено беше много удобно. Благодаря ти за съобразителността.

Той направо почервеня. Тя, разбира се, говореше за леглото му и той го знаеше, но очевидно си бе помислил за това, което са могли да правят там.

След малко, сякаш между другото, той спомена:

— Отколешен навик ми е да празнувам, че съм оживял след страшна буря и затова поканих няколко човека за вечеря довечера. Тъй като споделяш каютата с мен, предполагам, че ще трябва да се присъединиш към нас. След като се наспя, ще ти бъде донесена рокля.

Тя кимна. Водеха съвсем нормален разговор, а той трябваше да вмъкне това „предполагам“, за да ѝ напомни, че е затворничка, а не гост.

— Защо? — попита тя високомерно. — Няма кого да впечатлявам.

— Повечето жени, които познавам, обичат да се обличат в хубави рокли, та помислих, че и на теб може да ти хареса — сви рамене той.

Не каза нищо повече и след изтощителната нощ легна и заспа почти мигновено. Габриел прекара остатъка от деня, като се стараеше да не обръща внимание на спящия мъж, тъпчеше из каютата, обмисляйки как да го накара да я заобича.

Изведнъж осъзна, че е спряла до леглото му и се взира в него. Похъркваше, но не силно и натрапчиво. Наистина бе изтощен. Габриел можеше да вдигне шум нарочно, но той нямаше да я чуе. Сигурно дори можеше да го докосне, а той нямаше да се събуди и да разбере. Ама че доверие, да се заключи с нея в една стая, когато тя не бе завързана.

Много лесно можеше да се измъкне от стаята. Трябваше само лекичко да го удари с нощното гърне и не би било трудно да извади ключа от джоба му. Когато човекът му остави подноса с храната, Дрю заключи вратата и пусна ключа в джоба си.

Беше елементарно, но Габриел осъзна, че не бе добра идея да се опитва да се измъкне посред бял ден. Освен това, всяка фибра от тялото ѝ се противопоставяше на идеята да удари Дрю по главата. Просто не можеше да го направи. Но това не значеше, че се отказва от бягството. Той сигурно щеше да спи до края на деня. Само ако разполагаше с ключа...

Втренчи се в джоба, където беше скрита свободата ѝ. Дрю лежеше на една страна. Беше съвсем леко завъртян — долният му крак бе изпънат, а другият бе свит в коляното. Джобът с ключа бе отгоре. Ако панталоните му не бяха така прилепнали по него, можеше спокойно да го измъкне с два пръста. Обаче панталоните му бяха прилепнали. Много при това. Впиваха се и очертаваха задните му части. Какъв прекрасен задник имаше Дрю Андерсън.

Тя извъртя очи при тази мисъл и продължи да обикаля каютата.

ГЛАВА 39

Четири човека дойдоха за вечеря в капитанската каюта. Както можеше да се очаква, първият помощник на Дрю бе поканен. Тимъти беше дошъл за вечеря и предната вечер. Габриел се шашна като видя четвъртия човек, който влезе заедно с първия помощник. Ричард! Тя толкова много се зарадва да го види, че не се замисли какво впечатление ще направи на останалите, когато се втурна да го прегърне развълнувана.

Габриел изстреля два въпроса, преди да осъзнае, че Дрю я наблюдава.

— Всички ли са добре? — попита тя.

— Добре са, доколкото това е възможно в претъпканото помещение — отвърна той. — Но нашият домакин любезно ми предостави подходящо облекло за вечеря. — Ричард прокара ръка по чистата си бяла риза и черни бричове.

— Но какво, мътните да го вземат, правиш тук?

— И ти знаеш, колкото и аз, cherie — прошепна той. — Беше ми казано, по-точно наредено, да се държа сякаш не съм затворник.

При тези думи тя погледна към Дрю, който само се усмихна и седна да наблюдава срещата. Ричард се наведе към нея.

— Позволи ми да отбележа колко прекрасно изглеждаш, Габриел. — Той огледа розовата бална рокля със зашеметяващо деколте. — Предполагам, нашият капитан е осигурил и твоето облекло. Искане да се забавлява тази вечер.

Ричард й намигна, при което Габриел се изчерви, но не му каза нищо повече. Дрю явно имаше и друга причина да го покани, освен тази, че тя щеше да е щастлива да го види, и това я притесни.

Храната пристигна скоро след това. Нужни бяха четири човека от екипажа да внесат богатия асортимент от блюда, а един донесе цял куп бутилки вино. Зарадван от свободата, Ричард пиеше повече от необходимото. Габриел почти не се докосна до виното.

Дрю бе осигурил най-доброто, което готвачът му можеше да приготви и храната далеч надхвърляше очакванията ѝ за това, какво може да хапне в открито море. Печеното телешко бе поднесено с избор от два соса, желиран лук и моркови, три различни рула, йоркширски пудинг, печени картофи и дори салата с чеснов сос. Габриел реши, че непременно трябваше да разбере от готвача на Дрю как бе запазил марулите свежи в морето.

Настроението им бе доста приповдигнато с подобни вкуснотии пред тях. Дори започна да прилича на истински празник. Ричард се отпусна и забавляваше групата с обичайните си шеги. Габриел спря да се притеснява, че го бяха довели с някаква скрита цел. Даже Дрю явно се забавляваше.

— Между другото — обърна се Тимъти към Дрю, когато разговорът позатихна, — морякът на вахта е убеден, че е видял сестра ти и зет ти на един от корабите, с които се разминахме малко преди бурята.

Габриел пребледня като го чу, а Дрю от своя страна се изхили.

— Не ми се иска, но трябва да ти кажа „Нали ти казах“... — започна Дрю.

— Убедена съм, че сърцето ти се къса, като го казваш — парира го Габриел, вбесена от задоволството му. — Морякът сигурно се е объркал.

— Я чакай! Той за лейди Малъри ли говори? — намеси се Ричард.

— За бога, Ричард! — срязва го Габи. — Забрави за нея!

Приятелят ѝ трепна, но после сви рамене.

— Опитах, Габи. Наистина. Но просто не мога да забравя за единствената си любов.

Дрю изтрезня и попита настойчиво:

— Този за сестра ми ли говори?

— Ами, да — измърка Габриел в отговор, макар да гледаше капитана предизвикателно. — Тя му завъртя главата. Не ще ѝ да чуе, че съпругът ѝ ще му потроши кокалите, ако се приближи до нея.

— Джеймс ще трябва да се нареди на опашка — изръмжа Дрю и пристъпи към Ричард.

Габриел не очакваше такава реакция и мигновено съжали, че го бе предизвикала. Тя се вмъкна между мъжете, опитвайки да потуши

пожара, който бе предизвикала.

— Я стига — каза тя на Дрю. — Ричард за малко не си отнесе плесница от Джорджина последния път, когато говориха, така че нищо неблагоприятно не се е случило между тях и няма да се случи. Тя никога няма да допусне друг мъж до себе си, просто защото обожава съпруга си. Би трябвало да го знаеш.

Въздухът трептеше от напрежението. Явно Дрю бе взел на сериозно защитата на сестра си. Всяко мускулче по тялото му подсказваше, че е готов да разкъса Ричард с голи ръце. За щастие, чу думите на Габриел и особено последното казано от нея и започна да се успокоява.

— Можех да мина и без това напомняне — каза той и се върна на стола си.

Ричард бе пил твърде много и не си мереше приказките.

— Трябваше да го оставиш да се пробва, Габи — каза той. — Ръцете го сърбят от деня, в който си помисли, че ти и аз... — споменът го разсмя и не довърши.

— Не заради това исках да ти откъсна главата — отвърна Дрю прекалено спокойно, предвид темата.

— А, да, разбира се. То е, защото не можеше да се сетиш защо Габи не може да се върне в Англия.

— Ричард, достатъчно! — срязва го Габриел.

Но Дрю не се отказа:

— И защо не може да се върне?

— С тоя слух, дето се носи там, че е пиратка? Ха, познай, капитане. Убеден съм, че ще се сетиш.

Габриел се облегна и затвори очи. Започна да се досеща защо Ричард бе поканен на вечерята. Дрю се е домогвал до информация, убеден, че крият нещо от него. Вместо това, бе засегнал единствената тема, която можеше да поднови гнева ѝ с пълна сила.

ГЛАВА 40

Тимъти се опита да отклони разговора към някоя по-безопасна тема, но само той и Ричард се стараеха. Напрежението в стаята можеше да се разреже с нож заради начина, по който Дрю се бе втренчил в Габриел, а тя от своя страна в чинията си. Гостите се разотидоха скоро след това, а Ричард се шегуваше, че няма търпение да се върне към пленничеството, където атмосферата не е така напрегната. Нейният гняв бе предизвикал тази забележка. След скандала, който се бе разиграл, тя нямаше как да прикрие чувствата си от мъжа, който бе станал причина за всичко.

Останаха сами и той седна на стола си с чаша в ръка. Все така се вираше в нея. Нима я чакаше да избухне? Още малко и наистина щеше да го направи.

Но той само повдигна светлокестенявата си вежда и каза неспринудено:

— Не е ли странно, че само аз не се досетих?

— Какво да се досетиш?

— Е, може да не е толкова странно — продължи той, сякаш не бе задал въпрос и сякаш тя не го гледаше. — Имам предвид — виж само каква компания си събрала. А и колко често ги посещаваше в онази част на града?

Тя се намръщи.

— Не знаеш къде бяха отседнали приятелите ми и освен това...

— О, знам — прекъсна я той. — Проследих те един следобед. Не за друго, но ми беше много скучно тогава и... е... може би бях малко любопитен. Да си призная, бях изненадан с каква лекота ти и прислужницата ти се справихте с ония грубияни, които се опитаха да ви закачат тогава. Мислех, че ще трябва да се намеся, но не се наложи и предполагам, че и аз бих се разкарал на тяхно място, ако пред мен стояха две побеснели жени и ме биеха с чантите си по главата. Помислих, че вероятно си привикнала към подобно поведение.

В ума ѝ изплува бегъл спомен за инцидента, за който той говореше. В този ден бе отишла на кея да предупреди Ричард, че Малъри ще му откъсне главата, само ако му се мерне пред очите отново. Тя бе толкова бясна на приятеля си, че с удоволствие си го изкара на онзи, който ѝ се изпречи и я забави да отиде и да каже на Ричард точно колко му бе ядосана, заради явната заплаха, която бе надвиснала над него.

Но какво общо имаше това, по дяволите, със спора, който водеше с Дрю? Или може би се опитваше да се измъкне от даването на обяснения, или поне да го забави? Беше възможно да го е направил без каквато и да било причина — само за забавление.

И тогава със същия непринуден тон той каза:

— Знаеш ли, скъпа, ако не си бях вгълпил всички онези неща за тебе, нямаше и да те целуна в онзи ден, когато отидохме в парка.

Това беше толкова далече от онова, за което спореха в момента, че тя изобщо не можеше да проумее защо ѝ го спомена. И тогава се усети, че те всъщност нямаха „тема“ на спор, така че той през цялото време е говорел за нещо съвсем различно. Така ли беше?

Малко объркана, тя попита:

— Защо?

— Защото, ако предполагам, че си девствена, ти щеше да бъдеш недостижима за мен. И затова си вгълпих, че не си, защото исках да опитам вкуса ти. Да си призная, направо ме влудяваше. Предполагам сега, след като си опитала от насладата, можеш да разбереш как съм се чувствал? — Погледът, който тя му хвърли, го накара да свие рамене. — Не? Ами, по онова време много исках да имаш принципите на пират, защото това бе единственият начин да те имам.

— И заради твоите егоистични желания, най-добре беше да унищожиш доброто ми име в родната ми страна — изкрещя тя.

Той се наклони напред толкова рязко, че удари чашата в масата.

Тя изимитира думите, които бе изрекъл в нощта на бала:

— Не бих разчитал на това, уважаема, освен ако баща му няма нищо против да приеме пирати в семейството си.

Той се засмя.

— Аз само се шегувах. Пък и ти каза, че това съвсем леко те е смутило.

— Разбира се, че ме смути и никой там не го прие като шега, глупако. Думите ти моментално се превърнаха в клюка. Сега всички в Лондон си мислят, че съм пиратка. По твоя вина!

— Но ти си пиратка.

— Не, не съм!

Нямаше намерение така бързо да признае собствените си лъжи, но той я бе изкарал от кожата ѝ, понеже все още не се разкайваше ни най-малко за стореното.

Когато той проговори след малко, в гласа му се долавяха нотки на самозащита, а и видът му бе такъв:

— Как, по дяволите, наричаш кражбата на моя кораб, ако не пиратство?

— Отмъщение — отсече тя. — Ти се постара да не мога да се омъжа в Англия, а аз ти отмъстих, като ти откраднах кораба.

— Значи всичко онова за спасяването на баща ти е било лъжа?

— Не, то си беше да улучиш с един куршум два заека. — Тя се усмихна самодоволно. — Идеалното решение на два проблема.

— Един проблем. Ти сама каза, че предпочиташ островите. Там е трябвало да си търсиш съпруг, не в Англия.

Тя въздъхна тежко. Нима се опитваше да се отърве от вината с подобно извинение?

— Баща ми пожела да си намеря съпруг в Англия. Неговите надежди, както и моите, ще бъдат разбити, когато разбере, че това вече не може да се случи.

— Целил се е доста високо за пират.

Очите ѝ се ококориха.

— Ти нима си мислиш, че това те оправдава? Остави баща ми настрана за момент и си помисли какво направи ти с твоята шега. Доброто име на майка ми нямаше дори петънце. Както и моето, между впрочем, но истината е, че никога не е имало скандал, свързан с нейното семейство. Обаче ти, опетнявайки моето име, повлече и нея в калта.

Нима това бе червенина от разкаяние, която най-накрая плъзна по страните му? Очевидно не, защото той само каза:

— Тогава не е трябвало да се омъжва за пират.

Това бе последната капка и чашата на търпението и нервите ѝ преля. Тя стана, наведе се през масата и изкрещя в лицето му:

— Тя не е знаела, проклето копеле такава! Положил е неимоверни усилия тя да не разбере. Нали вече ти казах! Постарал се е никой в Англия да не знае и ти сигурно ще попиташ „Защо?“. За да защити доброто ѝ име! Но ти без дори за миг да се замислиш, прати всичките му усилия по дяволите, нали така? На майтап. Не, почакай! Как го нарече ти?! Шега?

Той се сепна и каза с въздишка:

— Ако трябва да съм честен, не това бе целта ми, затова предполагам, ще трябва да ти поднеса извинението си.

— Предполагаш? — ядно отвърна тя. — Е, тогава аз предполагам, няма да се изненадаш, че извинението ти не се приема. Нищо не можеш да направиш, за да поправиш стореното, освен... да ми помогнеш да спася баща си. Тогава, може би, което е малко вероятно, може да ти простя.

— Дадено — каза той, без да се замисля. — Но няма да има никакво „може би“. Когато го освободя, ще сме квит.

ГЛАВА 41

Тази нощ Габриел спа неспокойно върху одеялата си. Не каза нищо повече на Дрю, притеснена, че може да промени решението си. Не очакваше особен резултат от ултиматума, който му постави — или да спаси баща ѝ, или тя няма да му прости. Дори не знаеше защо го заплаши така. Надменното му поведение я караше да мисли, че само си губи времето. Обаче Дрю я изненада приятно, като прие условията ѝ.

Постепенно се съвзе от шока и осъзна, че той вероятно се чувства виновен за това, което ѝ бе причинил, но бе възможно и да не осъзнава опасността, в която се забърква. Може би бе редно да го предупреди, че подлага на огромен риск кораба и живота си. Все пак Пиер бе истински пират, а не безобиден търсач на съкровища като баща ѝ. Само че, ако предупредеше Дрю, той можеше да размисли. Ама че дилема! И все пак трябваше да го предупреди — би било много подло да не го направи. Реши обаче да изчака и първо да чуе плана за действие на Дрю — за всеки случай, ако решише да се отметне от думата си, след като тя му обясни какви са рисковете на това начинание.

Изненадите не свършиха с предложението му да ѝ помогне. На следващата сутрин, преди да излезе от каютата, той ѝ каза:

— Сключихме сделка и аз ще повярвам на честната ти дума и ще те помоля да стоиш настрана от трюма. Екипажът ти ще бъде освободен съвсем скоро, така че няма нужда да им помагаш.

Не разбра какво имаше предвид, докато той не излезе от вратата и не я остави отворена. Нима бе свободна? Невероятно! Преди да се отдаде на радостта си обаче, се замисли над казаното от него. Защо щеше да освободи екипажа ѝ? За да ги предаде в най-близкия затвор или за да помогнат в начинанието им?

Той тръгна, без да може да го попита, но честно казано, предпочиташе да се наслади на триумфа си поне малко, преди да открие дали ѝ предстои още една спасителна акция. Сега, когато се бе

съгласил да ѝ помогне, Дрю определено би постъпил глупаво, ако не се възползваше от екипажа ѝ. Поне това със сигурност му беше ясно.

Реши да не се преоблича за първата си разходка на свобода след краткото пленничество. Все още носеше роклята, която ѝ бяха донесли предната вечер, защото бе твърде объркана снощи и забрави да я свали преди лягане. Екипажът я гледаше учудено. Очевидно, Дрю не ги бе осведомил, че някои от пиратите вече не бяха под ключ. Никой обаче не се опита да я спре, а когато тя застана така, че Дрю да я види, на всички им стана ясно, че той я бе освободил.

Все още нямаше с какво да запълва времето си и беше любопитна дали Дрю би имал нещо против, ако започнеше да помага на кораба. По-късно щеше да се пробва, но засега предпочете да се наслаждава на слънчевите лъчи и свежия въздух, които ѝ бяха отнети за няколко дена, както и на Дрю, който държеше руля на кварталдека. Изключителните му размери биха стреснали повечето хора, но тя никога не се беше чувствала изплашена от него. Предизвикваше най-различни чувства в нея, но страхът не бе сред тях.

Любовта му към морето бе очевидна. Изглеждаше толкова щастлив, сякаш на света нямаше друго място, където би предпочел да бъде. Беше виждала неведнъж това изражение на лицето на баща си, но като видя същата страст изписана на лицето на Дрю, се натъжи. Нищо чудно, че не искаше да се ожени — никоя жена нямаше шанс срещу любовта му към морето или кораба му.

Не че вече имаше значение за нея. Не, за бога! Не би се омъжила за него сега, дори ако ѝ паднеше на колене. Чувстваше обаче, че ненавистта ѝ към него е отслабнала. Надали можеше да продължи с отмъщението си. Беше ѝ казал, че ако успее да ѝ помогне да спаси баща си, щяха да са квит.

Тимъти се спря да ѝ каже нещо, което се превърна в дълъг разговор. Показа се, че първият помощник обожаваше да бърбори за какво ли не — за кораби, за родния си град Бриджпорт, Кънектикът — въобще за всичко, което му дойдеше наум. Предвид, че нямаше с какво да се занимава, Габриел нямаше против да го изслуша. Изведнъж каза:

— Не очаквах да ви видя навън днес?

— Габи не ти ли е казала за уговорката, която сключихме снощи?
— каза Дрю, който безшумно се бе приближил зад тях. — Успя да

използва своето умение да... убеждава, за да се сдобие със свободата си.

Габриел ахна. Казаното от Дрю, по-точно това, което намекна, бе стряскащо и без съмнение имаше за цел да я унижи. Но Тимъти се смути повече и от нея, смотолеви нещо и побърза да се отдалечи.

— Това беше доста добро обяснение, не мислиш ли? Накара Тим да млъкне — каза Дрю, сякаш ѝ бе направил услуга, а не я бе злепоставил толкова много.

Ако в този момент покрай тях не бе преминал някакъв моряк, тя щеше да му даде да се разбере, но успя да се въздържа и само попита рязко:

— Защо го направи?

— Кое? — попита той с напълно невинно изражение и се облегна на парапета до нея. — Изглеждаше сякаш имаш нужда от помощ. Веднъж започне ли да дрънка, Тим е в състояние да ти продъни ушите.

Значи щеше да се преструва, че ѝ е помогнал? Как не. Нямаше да го остави да се измъкне безнаказано от ситуацията.

— Не ми трябваше помощ. Но дори и така да беше, какъв дявол те накара да кажеш нещо такова?

Той сви безгрижно рамене.

— Това ми дойде първо наум.

— Лъжец — озъби се насреща му тя. — Нарочно го направи, за да го накараш да си мисли най-лошото за мен!

Тялото му видимо се стегна. Обвинението в лъжа бе малко прибързано от нейна страна и би засегнало почти всеки мъж. Явно той не правеше изключение.

Обидата пролича в ироничния му тон, когато каза остро:

— Ти самата се справяш чудесно с това, скъпа.

— Как смееш? — срязва го тя.

— Смея и още как — отвърна той. — Освен това се сецам за цял куп други неща, които биха били много по-унищожителни от един обикновен намек.

— Например?

— Истината.

— Единствената истина е, че ти се вмъкна в леглото ми, докато спях и се възползва от факта, че мислех, че всичко е само сън.

Споменаването на въпросната нощ внезапно промени изражението му. Устните му се разтегнаха в нахална усмивка.

— Ама беше дяволски хубав сън, нали?

Никога досега не бе срещала мъж, който да се възбужда така мигновено, но Дрю го направи с лекота. Нападателят гняв се превърна в съблазнителен чар за секунди! Очите му се притвориха леко и в тях нещо проблесна. Видът му ясно ѝ показваше, че той е приключил със спора им и сега у него гореше желание да се върне към спомените, които тя така неразумно бе възкресила.

— Предпочитам да не мисля за това — каза тя сковано, отчаяно опитвайки да не обръща внимание на тръпнещото усещане, което погледът му предизвика в стомаха ѝ.

— Опитай, но много добре знаеш, че няма да можеш — усмихна се той.

— Стига! — прекъсна го тя.

Не беше си разчистила сметките с него и не можеше да си тръгне просто така. Опита се да му обърне гръб. Ако не го гледаше, пулсът ѝ щеше да се поуспокои и тя можеше да мисли по-трезво и...

Дрю я прегърна през раменете, а пръстите му нежно помилваха лицето ѝ. Тази ласка накара кожата ѝ да настръхне.

Тя затвори очи, опитвайки се да попречи на чувствата да вземат връх над нея. Беше я придърпал към себе си и тя чувстваше тежестта на ръката му върху гърдите си. Дори не докосваше зърната ѝ, но те все пак реагираха — трепнаха и се втвърдиха, когато тя си представи пръстите му върху тях.

— Приеми фактите, Габи — онова, което се случи между нас беше толкова красиво, че нямам търпение да го повторим много пъти.

Гласът му бе толкова дрезгав! Но всъщност възбуждащите му думи унищожаваша съпротивата ѝ. Трябваше да го предизвика още веднъж, преди да се предаде напълно на желанието, което той така лесно пробуждаше в нея.

— Искаше Тимъти да си помисли най-лошото. Защо?

Засмя се на упорството ѝ.

— Мъчно ми е, че още мислиш за това — каза той, макар че въобще не звучеше натъжено. — Да ти призная, само се шегувах с теб. Реших, че сме достатъчно близки, та да не се засегнеш. Освен това,

екипажът ми ме познава добре. Ти прекара няколко ноци в каютата ми. Те вече предполагаха, че сме любовници.

Шегувал се е. Не би се засегнала, ако наистина бяха любовници, но те не бяха.

— Ние не сме... — започна тя, но той я прекъсна, завъртайки я към себе си и впи устни в нейните.

Трябваше да предположи, че ще направи така. Трябваше да мобилизира волята си, преди устните му да докоснат нейните. Каква воля? Съпротивата ѝ се изпари на мига, тя обви с ръце врата му и измърка в прегръдката му, когато той я притегли към себе си.

Един от моряците мина покрай тях и се изхили. Тя не го чу, но Дрю явно беше забелязал, тъй като прошепна, без да се отдръпва от устните ѝ:

— Да отидем в каютата и да продължим на спокойствие.

Ако не го беше казал, ако просто я бе завел в каютата, вероятно не би успяла да събере сили да устои. Но думите му я извадиха от унеса, в който бе изпаднала и в този миг на прояснение, тя успя да се откъсне от ръцете му и побягна далеч от изкушението, което той представляваше...

ГЛАВА 42

На Дрю му бяха нужни няколко минути да си върне контрола над тялото. Остана до парапета, където Габи го изостави. Инатливо момиче! Нямаше вечно да плават. Трябваше да се възползват от всяка минута, която имаха заедно. Защо продължаваше да се противи?

Бяха прекарали две от най-прекрасните нощи в живота му и беше сигурен, че и тя изпитваше същото. Вече нямаше връщане назад — девствеността ѝ бе отнета. Нямаше причина да се отказва от удоволствието, но явно тя не бе на това мнение. Дали всичко се дължеше на факта, че бе унищожил шанса ѝ за сполучлив брак в Англия?

По дяволите! Не го беше направил нарочно. Наистина беше много пиян, но това не го оправдаваше. Налагаше се да прекъсне гостуването при сестра си по-рано от предвиденото, и това също го бе ядосало. И всичко това заради Габриел. Само за да се отдалечи от нея, преди желанието да го бе накарало да обезумее. Побъркваше се от мисълта, че тя все още си търсеше съпруг, а това унищожаваше шансовете му да я съблазни.

Сега, когато осъзнаваше последиците от постъпката си, съвестта му не му даваше мира. Беше му казала, че търси отмъщение — именно тази дума бе използвала. Спомни си как съблазнително го бе изкушавала, когато бе окован във вериги и не можеше да направи нищо. Колко пъти се бе протягала уж съвсем невинно и така очертаваше всяка извивка на тялото си. Дори онези необичайни погледи, които му бе отправяла, можеха да се приемат за похотливи, ако той не считаше, че тя не се поддава на чара му. Това глупаво момиче искаше да го накара да я желае, да го подлуди от желание, само за да го отблъсне и така да му отмъсти. И почти бе успяла. Нима наистина не знаеше, че я желаете толкова силно, че не можеше да мисли за нищо друго? И въпреки че тя вече бе негова, желанието му не угасна.

Определено имаше нужда да е колкото се може по-далеч от Габриел. Това пътешествие нямаше да свърши навреме за него. Поне не достатъчно скоро. Нали обеща да ѝ помогне да освободи баща си. По дяволите! Нищо не можеше да направи. Дължеше ѝ го предвид скандала, в който я въвляче и след като отне девствеността ѝ.

Честта му го задължаваше да...

Спря мисълта в зародиш. След онази невероятна нощ в леглото ѝ, идеята се прокрадваше в съзнанието му доста често. Като обезчестиш някоя девойка тогава най-малкото трябваше да постъпиш почтено и да спасиш репутацията ѝ. Ако Габриел не бе похитила кораба му, най-вероятно той щеше да има глупостта да ѝ направи предложение, защото се чувстваше виновен, защото я желаше и поради цял куп други причини. Чувството му за вина обаче, определено щеше да вземе връх.

Щеше да му откаже, разбира се. Не искаше да има нищо общо с него и се бе постарала да му го покаже още в началото. Ами ако приемеше? Ричард му каза, че тя гледала благосклонно на идеята за брак с него. Дали пък не го лъжеше, само за да спре да го разпитва за това, че му посегна онази нощ? Въздъхна дълбоко и се отправи обратно към кварталдека. Някоя друга жена не бе обърквала мислите му така. И тази ревност! Откъде, по дяволите, се взе тази ревност? Не можеше да се пребори с нея. Първо онова конте Уилбър, после приятеля ѝ Ричард, а сега и собствения му приятел Тимъти, за когото беше сигурен, че не таи каквито и да било чувства към нея. Откъде се бе взела тази ревност при положение, че никога преди не бе ревнувал? Предполагаше, че се дължи на факта, че още не бе приключил сметките си с нея.

Любовници! Веднага щом влезе в каютата на Дрю, Габриел погледна към леглото му и яростта, която изпита на палубата се върна с пълна сила. Всички на кораба си мислеха, че тя и Дрю бяха любовници, а според него това бе забавно!

Жалко, че той не се забави повече същата вечер, защото на нея определено ѝ трябваше доста време, за да овладее чувствата си. Вероятно и той го разбра, защото в момента, в който отвори вратата, тя започна да мята по него каквото ѝ попадна под ръка.

Успя да избегне първия залп, но с втория не извади късмет и ѝ заповяда:

— Остави го веднага!

Тя обаче не се подчини. Стоеше зад бюрото и бе отворила две чекмеджета, в които намери цял куп неща, които не бяха заковани. Беше ред на мастилницата. Искаше ѝ се да се бе разляла върху него, но за жалост бе добре затворена и дори не се счупи. Веднага се прицели с някаква стара книга по мореплаване. Спря за момент и изсъска:

— Не сме любовници! Никога няма да бъдем любовници! И ако ти е мил животът — ще го обясниш веднага на екипажа си!

Тъкмо се бе запътил към нея, но се спря рязко при тези ѝ думи. Дори се усмихна проклетникът.

— Любихме се два пъти. Съжалявам, скъпа, но това официално ни прави любовници.

— Върви по дяволите! — изръмжа тя и запокити към главата му цяла шепа старинни монети.

Едната от монетите го уцели по бузата, което го накара да забърза към нея. Всъщност, само след миг се озова зад нея и се опита да спре ръката ѝ да грабне следващия снаряд. Чувството му за самосъхранение го накара да хване и другата ѝ ръка и да ги задържи здраво и двете на безопасно място зад гърба ѝ. Обаче така тя се оказа твърде близо до него и започна да се бори още по-упорито.

— Мисля, че си ми длъжница заради раната на бузата — каза той.

Не вярваше да има рана и затова огледа и двете му бузи и попита:

— Каква рана? Колко жалко! Дори няма кръв.

— Обаче ме боли.

— Сигурно няма и синина да ти излезе, макар че не това беше намерението ми, така че не мисли, че съм приключила с тебе.

Той поклати глава неодобрително. Почти не използваше сила, за да я държи и гласът му звучеше съвсем спокойно, когато каза:

— Просто си точно толкова объркана, колкото и аз. Иначе нямаше да се ядосаш така заради една шегичка. Причината не е в това, което казах, а във факта, че ме желаеш. Признай си! Желаш ме, Габи.

— Нищо подобно!

— Лъжкиня! Съвсем ясно си личи, предвид, че и аз самият изпитвам същото. За бога, днес дори те ревнувах от Тим, защото беше до теб!

За миг тя спря да се бунтува и каза:

— Сега кой е лъжецът? Мъж, който си има любима на всяко пристанище, едва ли знае значението на думата ревност.

— Преди да те срещна, със сигурност бих се съгласил с теб — отвърна той.

— Тимъти е доста симпатичен — прилича на голямо любвеобилно мече — заяде се тя.

— Не си играй с мен, девойче — сви вежди той.

— Не се и опитвам — настоя тя и добави гневно, — а сега ме пусни!

Не биваше да го казва, защото това напомни и на двама им точно колко близо бе до него. Ръцете му вече я обгръщаха. Гърдите им се докосваха. Той се наведе и долепи устни към нейните.

Габриел усети накъде отиват нещата и опита да обърне главата си.

— Недей да...

— Спираш? — пошегува се той, довършвайки изречението й.

— Не, недей да...

— Да не те целувам тук? — довърши отново той, потърквайки устни в брадичката й. Обърна лицето й към себе си. — Или тук? — И тя почувства милувката му по бузата си. — Или може би предпочиташ да те целуна тук? — добави той дрезгаво.

Устните му докоснаха нейните, едната му ръка обхвана врата й, а другата се плъзна по гърба й надолу към дупето и я притисна към възбуденото му тяло. Ама че съпротива само! Гневът й не я спря да отговори на целувките му, напротив — ръцете й се плъзнаха по раменете му и тя го целуна с пълната жар на чувствата, които бяха бушували в нея цял ден и страстта, която избухна помежду им бе невероятна.

Беше прав. Тя го желаше. Желаше го безумно. Дори му помогна да свалят дрехите си. Не беше сигурна кой кого задърпа към леглото. И до края на деня не напуснаха любовното си гнездо. Не спаха обаче. По-късно двамата седяха на леглото голи с преплетени крака. Той галеше нежно с ръце вътрешната страна на бедрата й, но не се опитваше да я възбуди — вече се бяха любили. Сега, когато тя му позволяваше, той я милваше непрекъснато. Всъщност, не можеше да отлепи ръце от нея.

Ненадейно, без каквато и да е причина, която да подсказе какво се върти в ума му, Дрю попита:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да, ще се омъжа за теб — изстреля тя, без дори да се замисли.

Вероятно не бе очаквал толкова бързо да се съгласи, защото попита:

— Защо?

— Обичам живота в морето. Предполагам това ще получи от теб.

Отговорът явно не му се понрави, защото каза:

— Пробвай пак!

— Нима това не е достатъчно?

— Признай си, че искаш да съсипеш остатъка от живота ми, както до...

Звучеше сякаш се шегува, но думите му я ядосаха много и тя го прекъсна рязко:

— Ако не си искал, защо, по дяволите, ми предложи?

Може би въпросът ѝ не бе на място, защото той стана нервен, прокара пръсти през косата си и започна да се защитава:

— Така беше редно, предвид случилото се — смотолели той.

— И аз приех поради същата причина — предвид случилото се.

Но ако твоето предложение не е сериозно, тогава аз отказвам.

Думите ѝ трябваше да го облекчат, но напротив — той се изнерви още повече.

— Хубаво — отвърна той язвително. — Да не кажеш, че не съм ти предложил.

Тя го изгледа недоумяващо.

— Наричаш това предложение? Ако питаш мен, си беше чиста молба за отказ.

— Няма да се измъкнеш така лесно! Ти прие. Няма да ти разреша да се отметнеш от думата си!

Дрю легна и ѝ обърна гръб. Габриел направи същото. Час по-късно слабните му се отъркаха в нейните. Половин час по-късно краката им се преплетоха. Близко минута след това вече се любеха и не споменаха нито дума повече за чудатото предложение.

Вечерята пристигна, но след като Дрю кресна ядосано, бе оставена пред вратата. Настъпи нощта, а тъмнината бе разкъсвана само от бледата лунна светлина, която се процеждаше през люковете

на каютата. Потта от телата им се пропи в чаршафите, но те дори не забелязаха. Габриел достигаше върха отново и отново, като всеки оргазъм бе по-разтърсващ от предишния. Това бе ден, който никога нямаше да забрави.

ГЛАВА 43

— Забелязах го, да знаеш — каза Марджъри с всезнаещ тон. По-възрастната жена също можеше да напуска каютата си, откакто беше върната свободата на Габриел.

— Какво си забелязала? — попита Габи.

— Как цъфтиш от щастие напоследък.

Габриел стоеше близо до приятелката си на носа на кораба. И двете съзерцаваха появяването на луната на хоризонта. Това беше една от най-красивите гледки в открито море при ясно време, ярката лунна светлина, отразена в морските вълни. Почти ѝ се прииска Дрю да е тук с нея сега. Почти.

— Щастие? — отвърна Габриел леко намръщена. — Няма да съм щастлива, докато не видя татко свободен.

— Да, разбира се — каза Марджъри. — Това ми е ясно и без да го казваш. Но ми се струва, че харесваш капитана повече, отколкото показваш, нали?

Габриел се усмихна в отговор. Не можеше да се преструва повече, че не е така или поне не можеше да отрече, че ѝ харесва да прави дива страстна любов с него. Завладяващия чар, който излъчваше, ако не го предизвикваш, действаше опустошително на сетивата на момичето. А напоследък никой не го беше предизвиквал. И чарът му беше по-завладяващ от всякога.

— Вие двамата правихте ли вече...

Марджъри не можа да продължи, въпреки че винаги е била много пряма, но Габриел веднага разбра какво я питаше, защото и тя мислеше за същото. Дори не се изчерви, когато отговори:

— Да.

— Точно от това се страхувах — въздъхна тя разочаровано.

Габриел усети разочарованието ѝ, но не му обърна внимание. Очакваше го. Самата Марджъри не се придържаше много към нормите за приличие и беше имала доста любовници през годините, но приемаше много сериозно ролята си на придружителка и искаше само

най-доброто за Габриел. Е, животът поднасяше своите малки изненади и това беше една от тях.

— Първия път помислих, че сънувам — призна Габриел и като видя изпълнения със съмнение поглед на Марджъри се засмя. — Не, наистина. И не мога да отрека, че това беше най-хубавия сън в живота ми.

Марджъри извъртя очи, но после ѝ хрумна нещо друго и попита, мръщейки се подозрително:

— Това не е част от отмъщението ти, нали?

— Не, отказах се от това. Най-накрая поговорихме и той призна, че не ме е въвлякъл нарочно в този скандал. И обеща да ми се реваншира, като освободи баща ми, а също и че няма да прати хората ми в затвора. Пък и ти знаеш, че всъщност никога не съм искала да се омъжа в Лондон и да живея там. Винаги съм мислила, че островът ще е моят дом. Това беше желание на татко, не мое, но даже и за него мисля, че няма да е чак толкова важно. Направи го заради майка ми, защото вярваше, че тя е искала такова бъдеще за мен. Всъщност Дрю ми направи услуга, като провали шансовете ми за брак в Лондон.

Марджъри изсумтя.

— Никой, освен теб, не би приел нещата по този начин. И защо тогава му беше толкова сърдита в началото, щом смяташ, че ти е направил услуга?

— Защото в началото изобщо не мислех така. Мислех, че го е направил нарочно, само и само да съсипе репутацията ми, а това беше отвратително и ме засегна лично. Заслужаваше възмездие, особено след като смяташе да отплува и да ме остави сама да се оправям с този скандал. Оказа се обаче, че той дори не е знаел за слуховете, които тръгнаха след неговите думи.

— Е, казвала съм го преди и пак ще ти го кажа. Гневът не е добър съветник, момичето ми, и се радвам, че вече не му позволяваш да направлява постъпките ти.

— Аз също се радвам — каза Габриел и това си беше самата истина. Това, че вече не беше ядосана на този мъж и не се караше непрекъснато с него, си имаше някои сериозни предимства.

Тя и Дрю бяха сключили нещо като негласно примирие след онази вечер, когато тя се опита да изпразни съдържанието на чекмеджето му, целейки се в него. Никой от тях не спомена повече

това, което си бяха причинили един на друг. И това примирие имаше удивителен ефект върху нея. Чувстваше се толкова развълнувана вътрешно, че май можеше да се нарече щастлива. Не можеше обаче, да се сети за нито една причина да се чувства така. Е, освен...

— Той ми предложи да се омъжа за него.

— Е, това е добре. Поне няма да ми се наложи да го разкъсам на парчета, задето се възползва от теб.

— Мисля, че май му отказах — неохотно призна Габриел. — Обаче не съм много сигурна. — Тя си спомняше тази нощ много добре. Беше преди около седмица. Същата нощ след последната им караница, преди да обявят примирие. И това предложение беше определено доста странно. Той започна с „така е редно“ като ѝ предложи, но се ядоса, когато тя прие. А после се ядоса още повече, когато тя размисли и му отказа. И накрая приключи въпроса, като я остави да се чуди сгодена ли е или не. Каза, че няма да я остави да се отметне от думите си, но го каза в гнева си, така че вероятно не го мислеше сериозно.

За нещастие Марджъри нямаше да остави да ѝ се размине без обяснение и настоя.

— Как така не си сигурна?

Габриел се опита да се измъкне като каза:

— Ами, аз приех, но после размислих и му отказах, обаче той каза, че ще ме държи отговорна за думите ми и няма да приеме отказ.

— Браво на него и срамота, че си му отказала — развика се Марджъри. После добави: — Дори само от приличие трябва да се омъжиш за него. Пък после като искаш, разведи се! Само гледай да не се пръкне някое бебе преди това.

Сега вече Габи се изчерви. Тя самата също беше много пряма, но Марджъри определено беше недостижима в това отношение.

И защо не бе помислила за това досега, след като бебето би било обичайна последица от това да прави любов с Дрю. Тя просто споделяше леглото му всяка нощ, без дори да се замисля, сякаш това беше най-естественото нещо на света. И правиха любов през всяка една от тези нощи. И тя искаше това да продължи и затова не си позволяваше да се замисля по-сериозно над отношенията им. Пътуването щеше скоро да свърши, само още няколко дни им оставаха. Вече плаваха в Карибски води. Много ли беше да иска да си открадне още малко блаженство далеч от реалността? Но бебе? Мили боже,

наистина трябваше да помисли по-рано за това. А и представата как държи в ръцете си един малък Дрю... Той щеше да бъде най-хубавото бебе на света. Сърцето ѝ подскочи в гърдите ѝ. Боже, това бебе още не беше родено и най-вероятно нямаше да бъде заченато, а тя вече го обичаше. Какво, по дяволите, ставаше с нея?

— Красива луна, нали?

Габриел подскочи, стресната от появяването на Дрю до нея. Марджъри измърмори нещо, че отивала да си легне и си тръгна. В момента, в който останаха сами, ръцете му обгърнаха кръста ѝ и я придърпаха към него.

За първи път той показваше чувствата си публично. Всъщност, направи го и преди, когато я целуна на палубата пред очите на целия си екипаж. Не че не е имал и други възможности, защото тя прекарваше по цял ден с него на кварталдека. Дори ѝ даваше да застава на руля понякога, след като го убеди, че знае как да го прави.

Но той беше винаги много делови, докато изстрелваше заповеди и командваше кораба си. Пък и спомена една нощ, че не искал хората му да бързат да акостират в някое пристанище по-рано от необходимото, защото това ги правело небрежни и само жени започвали да се въртят в главите им. Тя разбра какво имаше предвид.

— Това е една от най-красивите луни, които съм виждала напоследък. На Сейнт Китс често съм виждала красивата пълна луна на хоризонта. А и залезът е толкова красив, когато го съзерцаваш от брега.

— Живяла си на брега?

Тя кимна.

— Татко има малка къща на брега, недалеч от града.

— Звучи ми прелестно. Не мога да повярвам, че си искала да напуснеш това място.

— Не съм — каза тя и не продължи.

Той явно разбра, че не ѝ се говори за това, защото не настоя, а вместо това каза:

— Много искам да се разходя с теб по брега някой път. Където и да е този бряг, ако времето позволява.

Дали помнеше романтичните ѝ фантазии, за които му беше споменала?

— И при хладно време разходките пак са приятни — отбеляза тя.
— Когато бях по-малка, често го правех в Англия.

— Сигурно, но няма да мога да се къпя с тебе гол в морето и се съмнявам, че ще открием кристалночисти заливчета с коралови рифове, които да изследваме по бреговете на Англия.

Той наистина си спомняше. Тя го погледна усмихната.

— Вероятно си прав — съгласи се тя, — въпреки че никога не съм проверявала. Дори не знаех да плувам, докато не дойдох да живея на острова с татко. Той ме научи.

Пръстите му леко докоснаха бузата ѝ.

— Ревнувам. Това е нещо, което с голямо удоволствие сам бих те научил.

Сигурно щеше да се засмее, ако гласът му не беше станал толкова дрезгав. Вместо това затаи дъх и се опита да се пребори с непреодолимото желание да се обърне и да го целуне. Усещаше пръстите му в косата си. Беше си загубила панделката и косата ѝ се стелеше свободно по гърба ѝ. Той непрекъснато я докосваше. През половината време тя дори се съмняваше, че той го осъзнава, но явно не можеше да отдели ръце от нея. За да спре да мисли за това, го попита:

— Мислил ли си как ще действаме, след като пристигнем?

— Да, преди да стигнем до укреплението на Лакрос, ще спрем за малко в Ангуила да потърсим жена със същия цвят на косата като твоя и горе-долу със същия ръст. Така ще го накараме да повярва, че си на борда. После аз ще отида при него с картите.

— Но той дори не иска картите — възрази тя, — казах ти го вече!

— Това са само предположения — напомни ѝ той. — Нали ги е поискал? Единствената уговорка, която е направил, е ти да му ги занесеш. Така че, ще го накараме да повярва, че си на кораба ми и изпълняваш искането му. Просто няма да му ги предадеш ти. Той ще си получи картите и баща ти ще бъде освободен. Чисто и просто, без никой да бъде наранен.

— Ами ако не освободи баща ми, докато не заста на пред него?

— Няма да може да се отметне, защото аз ще му занеса картите.

— Да бе, няма да може! Дори и за миг не си помисляй, че той е почтен човек. Трябва да дойда и аз, защото ако нещо се обърка с плана ти и ти може също да се окажеш заложник.

— Това тревожи ли те?

Тя примигна, след това се намръщи. Това ли искаше да чуе от нея? Че се тревожи за него? Че държи на него? Тя отблъсна тази мисъл. Не искаше да говори за това, докато обсъждаха Пиер.

Отговори му с лека ирония.

— Разбира се, че се тревожа. Ако хванат и теб, ще трябва да освобождавам двама заложника, нали така?

Той се засмя, дръпна я по-близо и потърка буза в нейната, докато шепнеше:

— Намирам за очарователна мисълта ти да ме спасяваш.

Тя обви с ръце врата му и се усмихна, казвайки:

— Ще трябва да те спася, за да мога после да те застрелям, задето си бил толкова глупав, че да се оставиш да те заловят.

Той избухна в смях.

— По дяволите, Габи, чудесна си. Никога не съм се смял толкова много, както с теб, откакто се запознахме.

— Обзалагам се, че го казваш на всичките си любовници — отговори тя с престорено кокетство.

Той пак ѝ се усмихна така, че пеперудите запърхаха в стомаха ѝ.

— Не, не мисля. Само на теб, любима.

ГЛАВА 44

Пристигнаха много по-рано, отколкото Габриел очакваше. Още на следващия ден. Акостираха в пристанището на остров Ангуила късно следобед. Колонизиран от английски заселници от Сейнт Китс през XVII век, Ангуила въобще не беше далеч от дома ѝ. Можеха да стигнат до там, преди да мръкне. Един моряк от екипажа на Дрю ѝ каза, че Ангуила бил една от спирките по търговския им маршрут и тя съобрази, че Дрю го е избрал точно защото тук всичко му беше познато, докато Сейнт Китс явно не влизаше в обичайния му маршрут.

Тя така и не можа да събере дързост да го попита отново дали ще освободи хората ѝ. Ако отговореше отрицателно, това щеше да унищожи крехкото примирие помежду им. Пък и реши, че щом се е съгласил да ѝ помогне, щеше да е много глупаво от негова страна да не се възползва от всички мъже, с които разполагаше, особено от тези, които биха направили и невъзможното да освободят Нейтън.

Вместо това стоеше облегната на парапета, затаила дъх в очакване да отворят трюма и да разбере дали приятелите ѝ ще идат в затвора, или ще си върнат свободата. В главата ѝ се въртяха няколко възможни плана за действие. Ей така, просто за всеки случай.

Тъй като този остров беше владение на Английската корона, а Дрю не беше ни най-малко англичанин, имаше много малка възможност, съвсем мъничка, да обърне нещата в своя полза, ако се стигне до там. В края на краищата, Ричард можеше да се представи съвсем достоверно за английски благородник, ако се наложеше. И Английските власти със сигурност щяха да повярват повече на свой сънародник, отколкото на един американец. И все пак се молеше да не се стигне до там. Последното нещо, което искаше, е Дрю да се озове в затвора, след като се разбираха така добре напоследък.

Щеше да се опита да го вразуми, щеше да ругае, да се опита да го подкупи или придума с ласкателства, всичко. Дори пак щеше да изпразни съдържанието на чекмеджето по главата му, ако се наложеше. Но все пак трябваше да измисли някакъв план, ако нищо не помогне.

И тогава Ричард пристъпи към нея и каза:

— Какъв лош късмет! Да ни освободят точно сега. Тъкмо падах на карти от Биксли. Още няколко часа и щях да му дам да се разбере!

Тя беше толкова развълнувана, че го вижда без да има пазачи около него, че не можа веднага да схване какво ѝ говори. Веднага обаче, след като го прегърна с облекчение, тя осъзна, че той се оплаква, задето са ги освободили и явно не се шегуваше.

— Дали са ви карти? — попита тя.

Ричард се подсмихна.

— Имахме всички удобства, за които можеш да мечтаеш, *cherie*. Карти, зарове и, проклет да съм, най-добрата храна, която някога съм ял. При това топла — право от камбуза. Нейтън трябва да отмъкне този готвач от Андерсън. Ама наистина трябва. Дадоха ни също и хамаци и няма да повярваш, но успяхме да се изкъпем веднъж.

— И как го постигнахте?

— Ами, имаше едно старо корито долу. Охър помоли да ни донесат вода да го напълним. Той не очакваше да удовлетворят молбата му, но, проклет да съм, ако кофите с вода не започнаха да пристигат една след друга. — Той се засмя, като си спомни. — Теглихме жребий, кой да е пръв, тъй като коритото беше само едно. Излезе ми късмета — паднах се втори.

Тя щеше да се поболее от притеснение, а те са си прекарвали както никога до сега? Звучеше ѝ като превъзходна ваканция. Дрю можеше да ѝ каже, мръсника му с мръсник. А също и приятеля ѝ, припомни си тя.

Тя удари Ричард по рамото.

— Защо не ми каза, когато те доведоха на онази вечеря?

Той сви рамене.

— Мислех, че знаеш. Тези американци въобще не се държаха с нас като със затворници. Е, само дето ни бяха заключили в трюма. Между другото, Охър твърдо беше решил да счупи ключалката, преди да успее да го убедя, че сме си добре там за момента.

Пък и с нея всичко изглеждаше наред на онази вечеря, когато доведоха и Ричард. Тя самата му го беше казала тогава. Слава богу, че приятелите ѝ не се бяха опитали да се освободят, защото очевидно сега нямаше да отидат в затвора все пак.

— Къде е Охър?

— Точно тук — каза Охър зад гърба ѝ.

Тя се завъртя с весел вик и протегна ръце към него.

— Толкова се тревожех. И ме беше страх да питам за теб. Не исках да привлека вниманието на Дрю към теб.

Ричард се ухили.

— Не мисля, че Дрю ни е забравил, Габи. Дори ни изкара на палубата един ден, решен да научи кой е отговорен за синината на бузата, с която се сдоби една нощ.

Тя замръзна, като чу това.

— Така ли? И какво му казахте?

— Нищо! — отвърна Ричард. — Казах му, че съм обещал да пазя тайна.

— Предполагам, не трябва да се изненадвам, че си го направил. — Спомни си, че самата тя беше много любопитна за това. — И аз се чудех как се е появила тази синина.

— Той добре ли се държа с теб? — попита Охър и изглеждаше много сериозен.

Тя не се съмняваше, че ако не му даде правилен отговор, ще хване Дрю за гушата в момента, в който го види. А можеше и да не чака до тогава. Затова каза:

— Да, особено след като се разбрахме, че това, което направи в Англия, не е било нарочно. Дори ми предложи да се омъжа за него.

Тя осъзна, че не трябваше да казва това, защото и двамата мъже сега я бяха зяпнали в очакване да научат отговора, който беше дала на Дрю. А след като тя самата не беше сигурна след онзи неочакван разговор с капитана, то най-добре беше да им каже, че е отказала. Разбира се, ако Дрю им кажеше, че са сгодени...

Не, не можеше да ги лъже и затова продължи:

— Аз му отказах, но на него този отговор не му хареса и вероятно сега смята, че сме сгодени. — После добави пренебрежително: — Може и да размисля, но да не се занимавам с това, преди да сме освободили татко.

— Колко успокоително, че все още мога да си плюя на петите.

Габриел се сви, като чу гласа на Дрю. Днес всички ли смятаха да се промъкват зад гърба ѝ така? Дрю звучеше все едно се шегува, но най-вероятно беше напълно сериозен. Каквато и да беше причината за това спонтанно предложение, той не се опита да я убеждава и стана

неотстъпчив и настоятелен, само защото му даде отговор, който не очакваше.

Тя се обърна и го завари да се усмихва. Преди още да успее да му отговори, той обгърна с ръце кръста ѝ. Това беше ясен знак за приятелите ѝ, че отношенията им са много по-сериозни, отколкото тя показваше.

И преди да успее да направи нещо, за да заличи това впечатление, Дрю добави:

— Хайде да идем в странноприемницата и да съставим план как да освободим Нейтън. Аз вече имам чудесна идея, но бих искал да чуя какво мислите за нея.

Просто ей така, без никакво усилие, се постави начело на спасителната акция и си осигури подкрепата на Охър и Ричард. А покъсно, когато чуха плана му, тези двамата бяха готови на всичко, само и само да я оставят тук, далеч от гнусните ръце на Пиер. И сигурно точно така щеше да стане... ако не се беше появил Джеймс Малъри.

ГЛАВА 45

— Това нещо точно ли е? — попита Джеймс, хвърляйки поглед към рисунката, която Биксли беше надраскал в опит да обясни как изглежда укреплението на Пиер.

В първия момент никой не отговори. Всички бяха шокирани, че го виждат, а и Джеймс не направи труд да обясни присъствието си. Изглеждаше много впечатляващо и доста напомняше на пират с шалче, небрежно завързано около врата му, широка ленена риза с дълги ръкави и високи черни ботуши. Не беше облякъл сако и Габи си спомни как братята Андерсън се бяха изтървали пред нея, че Джеймс е бивш пират. Сега като го видя с почерняло от слънцето лице и свободно спускаща се по раменете му коса, тя нито за миг не се усъмни, че това е истина.

Най-накрая Дрю възкликна.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Джеймс?

Погледът, който Джеймс отправи на Дрю, беше доста заплашителен и със сигурност накара Ричард да се свие в стола си в опит да остане незабелязан. Габриел също потрепери.

— Тук съм по молба на сестра ти — каза Джеймс със спокоен тон. — Тя се тревожи за теб. Проклет да съм, ако разбирам защо, но е така. — И после пак потупа рисунката на масата и повтори въпроса си. — Това отговаря ли на истината? — Явно беше чул част от разговора им, преди да се покаже — поне Габриел мислеше така.

Биксли се поколеба за момент, но после кимна.

— Укреплението е обновено наскоро.

Последваха още въпроси. Фактът, че Джеймс Малъри ги задаваше, караше Биксли много да внимава и бавно да обмисля всяка дума, която излиза от устата му. Очевидно Малъри винаги въздействаше така на хората, включително и на Габриел. Сега пред нея стоеше онзи Джеймс Малъри, когото видя за първи път, когато пристъпи в дома му. Онзи, който я беше изплашил до смърт, а не любезния домакин, с когото се беше разделила, когато напусна

Лондон. Щеше да изгризе ноктите си до дъно от притеснение, ако отчаяно не се опитваше да не изглежда толкова виновна. Ужасена беше от момента, в който въпросите му щяха да се насочат към нея, а това щеше да стане всеки момент. Сигурна беше. Досега не я бе попитал нищо. Просто я изгледа строго и после отправи същия строг поглед и към Дрю, който седеше точно до нея на дивана в гостоприемницата и очевидно стигна до свои собствени заключения за причините да са заедно тук.

За нещастие, Джеймс не беше дошъл сам. Джорджина се появи само няколко минути след него. Беше без шапка и дългата ѝ кестенява коса се стелеше по гърба. Носеше пола и удобна широка риза, пристегнатата отзад с колан, която ѝ беше толкова голяма, че приличаше на една от ризите на Джеймс. Изглеждаше възхитително, сякаш пътуването по море ѝ е доставило истинско удоволствие.

Тя хвърли един поглед към двойката на дивана и каза:

— Слава богу, и двамата сте тук, живи и здрави! Значи не е имало никакви пирати в края на краищата?

Ричард, този калпазанин, се ухили и повдигна ръка да привлече вниманието на Джорджина, преди да отбележи:

— Не бих казал, че нямаше.

Джорджина хвърли бърз поглед към мъжа си и попита:

— Той има ли право да е тук?

— О, да, определено — отвърна Джеймс, след което добави, — въпреки че след малко ще му се прииска да е навсякъде другаде, но не и тук.

Ричард не обели и дума след това, осъзнавайки, че Джеймс въобще не говори за пиратите, а за интереса му към собствената му съпруга. Джорджина също го разбра, но само изцъка неодобрително, докато прекосяваше помещението да прегърне брат си.

На Дрю му трябваша няколко минути да се отърси от изумлението си, но сега настоя:

— Какво, по дяволите, правите тук, Джорджи?

— И питаш, след като един моряк от екипажа ти се появи и ни каза, че „Тритон“ е пленен от пирати. Или това не е вярно?

— Вярно е, но да не би да си мислила, че не мога да се оправя и сам?

Тя май леко се изчерви.

— Ами... не, разбира се, но това не беше единственото ми безпокойство. Габи беше изчезнала, оставяйки бележка, че баща ѝ е в беда. Решихме, че може да е потърсила теб за помощ, но след като тя беше наша отговорност, не можехме просто да предполагаме. Трябваше да се уверим, че е в безопасност при теб.

Сега Габи се беше изчервила. Тя не беше очаквала, че ще види семейство Малъри отново и не знаеше как да се справи с вината, която изпитваше, че се измъкна така от дома им.

— Бях отчаяна — опита се да обясни Габриел. — Току-що бях научила, че са затворили баща ми в тъмница отпреди месец и вероятно ще отнеме още толкова, докато го освободим.

— Разбираме те, Габи — отвърна Джорджина.

Тя може би щеше да каже още нещо, но Джеймс, който продължаваше да изучава рисунката, каза на Биксли:

— Високи стени и огромна порта?

Биксли кимна.

— Добре укрепена и заключена, а хората му я охраняват.

— Проклятие! — възкликна Джеймс, но после с понижен глас измърмори. — Е, какво пък! Отдавна не съм катерил високи стени. Явно ми е крайно време да си припомня как се прави.

— Не ти е време за нищо такова — срязва го Джорджина и се върна при съпруга си. После предложи: — Ами ако взривим портата? Корабите ни могат да се приближат достатъчно близо, нали?

Явно Малъри щеше да оглави спасителната операция. Габриел щеше да се изненада, ако не го направи. Не беше мъж, който просто би се присъединил. Не, той трябваше да командва, да издава заповеди и да взима сам решенията. И въобще не би си направил труда да пита, дали има нужда от помощта му.

Джеймс отново побутна рисунката и сухо отбеляза:

— Да не би да си пропуснала да видиш тези оръдия по стената, мила моя?

Тя хвърли поглед на рисунката и също толкова сухо отвърна:

— Това е старо укрепление. Сигурно и тези оръжия са много стари и безполезни, не помисли ли за това?

— Не, госпожо — намеси се Биксли, преди Джеймс да отговори. — Пиер постави нови оръдия и обнови всичко. Всичко, което е над

земята, е ново. Не е пипал само тъмницата. Увери се единствено, че вратите се заключват сигурно.

— Проклятие! — каза Джорджина и се отправи към групичката на дивана да седне до Габриел.

Габи реши да допълни информацията на Биксли и каза на Джеймс:

— Според Охър, Пиер се е сдобил с още врагове, когато се е отцепил от съюза. Постъпката му е принудила другите капитани да сменят скривалището си, а това въобще не им е харесало. Мястото беше много подходящо и никой не знаеше за него, а те се бяха устроили много добре там. Повечето дори го приемаха за свой дом. Но не са имали доверие на Пиер и са се страхували, че ще ги издаде и затова са се преместили.

— Някой от тези капитани би ли се съгласил да ни помогне в това начинание? — попита Джеймс.

— Може би. Но ще отнеме време, докато ги открием и...

— ... и нямаме никакво време — прекъсна я Джеймс, но не беше груб. — Разбирам тревогата ти за Нейтън, когато дори не знаеш при какви условия е живял през цялото това време. Но сега вече имаме два кораба, с които да осъществим операцията, така че спри да се тревожиш.

— Вечно това разправя — прошепна Джорджина зад нея. — Би трябвало да знае, че това не помага, още повече, че и аз съм тук по същата причина. Една жена винаги има за какво да се тревожи. Е, поне при мен е така.

— И при мен е така — съгласи се Габриел.

ГЛАВА 46

Изготвиха два плана. Нито един не включваше някоя жена, която прилича на Габриел да заеме мястото ѝ. Дрю беше ядосан. На него му харесваше този план, защото това щеше да осигури безопасността на Габи, но когато почна да спори с Джеймс, той изтъкна, че ако нещо се обърка и се наложи да влязат в открит сблъсък с Пиер, Габриел щеше да се окаже единствената, която може да го примами извън леговището му.

Джорджина нямаше такъв късмет. Тя беше успяла да уговори Джеймс да напусне Англия с него, но това пътуване си беше безопасно. Те дори успяха да избегнат ужасната буря. Въобще не ги засегна. И Джеймс се беше наслаждавал на всяка минута от това пътуване в компанията ѝ, както беше очаквал от самото начало, и затова се беше съгласил да го придружи. Но сега можеше да се окаже опасно, а нищо не можеше да го накара да промени решението си, щом станеше въпрос за нейната безопасност. Тя щеше да ги чака в гостилницата в Ангуила — точно където и Дрю искаше да остави Габриел.

Нямаше да им отнеме повече от ден, а да се върнат дори по-малко, така че сестра му нямаше да седи сама твърде дълго в тревожно очакване да се завърнат. Според Биксли, укреплението на Пиер се намирало само на няколко часа път оттук.

Двата плана много си приличаха. Всичко опираше до времето. Можеше да се опитат да нахлуят през нощта, когато повечето в укреплението щяха да спят или можеха да използват кораба на Дрю и факта, че Габриел е с него и така да отклонят вниманието на врага, докато няколко от тях успеят да изкачат високите стени и да се промъкнат до тъмницата.

— Не само баща ми трябва да бъде освободен — напомни им Габриел. — Останалите от екипажа му също са с него. Той няма да тръгне без тях.

Тъй като Пиер и хората му със сигурност щяха да забележат многото хора, които се опитват да се покатерят по стената през деня, решиха да използват прикритието на нощта. Закусиха богато и се оттеглиха за кратка почивка, преди да потеглят.

Дрю се надяваше да прекара това време с Габи, но сестра му имаше други планове за него. С поглед, който не предвещаваше нищо добро, тя го повлече навън, където можеха да поговорят на спокойствие.

— Имам сметки за уреждане с теб — започна тя. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Знаеш ли въобще, че си въвлякъл горкото момиче в скандал в Англия с тази необмислена забележка за пиратство, която изтърси на последния бал?

— Не беше нарочно. Но да, тя ми каза за това.

Джорджина примигна насреща му.

— Значи все пак тя е научила, преди да тръгне.

— Да. И това ѝ е дало допълнителен мотив да ми отмъкне кораба — с един куршум два заека — както се изрази.

— Като отмъщение? — предположи тя. — Колко находчиво, а и изобщо не съм изненадана. При тези обстоятелства сигурно и аз щях да направя същото.

Той се ухили.

— Не, нямаше. Тя наистина знае как да управлява кораб, а ти не, така че никога не би ти дошло на ум.

— О, я престани! — срязва го тя. — Няма да ме отклониш от основния проблем.

— Няма никакъв проблем.

— Как ли пък не, дяволите да те вземат — възпротиви се тя. — Тя е млада, невинна...

— Вече не е чак толкова невинна.

— Разбирам — въздъхна тя, но после се поправи. — Не, не разбирам и точно от това ме беше страх. Много добре знаеш, че тя беше под наша закрила. Мили боже, Дрю, къде ти беше акълът?

— Тя отказа закрилата ви.

— И потърси своята, а това пак значи, че семейството е отговорно за нея. Едно и също е. Ще трябва да се ожениш за нея, знаеш го, нали? Когато Джеймс разбере, ще те накара.

— Ами по-добре да се опита да убеди нея. Аз вече ѝ предложих.

Тя се намръщи насреща му, защото не ѝ беше споменал това порано.

— Защо не ми каза веднага?

— Защото тя ми отказа.

Тя го изглежда все едно не вярваше на ушите си.

— Наистина? Не мога да повярвам!

И Дрю не можеше да повярва, но се опита да ѝ обясни.

— Тя мисли, че съм истински Дон Жуан, мръсник и съблазнител.

— Ти си съблазнител, Дрю.

Той ѝ се усмихна.

— Но не и ако се ожена. Или си мислиш, че женитбата няма да ме промени?

— Какво мисля аз няма никакво значение, особено за тези неща.

— Но после го изглежда многозначително и попита: — Обичаш ли я?

— Разбира се, че не — каза бързо той. Но после призна. — Вярно, никоя друга жена не съм желал така, както нея, но съм сигурен, че ще ми мине, когато срещна следващата.

Джорджина изсумтя и забучи пръст в гърдите му.

— Съветвам те да си помислиш още веднъж, скъпи братко! Много по-добре е да знаеш, че се жениш не защото така трябва, а защото така искаш.

Тя се обърна да си ходи. Той извика след нея:

— Казах ти, че ми отказа.

— Това няма да има никакво значение, след като Джеймс научи какво е станало. Можеш да бъдеш сигурен в това.

ГЛАВА 47

Тази нощ Габриел успя да избегне всякакви разпити от личен характер, като се оправда с главоболие. И уверявайки присъстващите, че кратка почивка и малко сън ще помогнат да се справи с неразположението, се качи в стаята си.

Тя наистина се насили да заспи, но нищо не се получи и продължи да се тресе от страх. Колкото и да се опитваше да си втълпи, че всичко ще бъде наред, не успя да се успокои. Сега, когато до освобождаването на баща ѝ оставаше малко време и когато се беше озовала толкова близо до Пиер Лакрос, тя не можеше да мисли за нищо друго.

Габриел не сподели страховете си с останалите, но какво щеше да стане, ако баща ѝ и екипажът му бяха изтощени или пребити и не бяха в състояние да се движат? Те бяха затворени вече почти два месеца, а за толкова време всичко би могло да се случи, още повече, че Пиер бе въплъщение на злото. Не се знаеше дали е хранил затворниците или им е подхвърлял огризки, които едва са им стигали да преживеят! А може би ги е тормозил по някакъв друг начин, само за развлечение. И въобще бяха ли живи моряците на Нейтън? Те не означаваха нищо за Пиер, понеже не бяха част от сделката и той спокойно би могъл да нареди да ги ликвидират.

Накрая тя малко се успокои и престана да трепери. Но вече бе дошло време да слезе долу при останалите.

По време на това кратко плаване тя така и не успя да поговори с Дрю. Той стоеше зад руля и постоянно се съветваше за нещо с Охър. По план, Охър трябваше да слезе на брега с Дрю и Джеймс. Ричард не бе включен в спасителната акция, не защото нямаше да е полезен, а защото на Джеймс му бе хрумнало небрежно да подхвърли, че ако зависеше от него, Ричард щеше да замести пленниците в тъмницата. Никой не разбра дали Джеймс говори сериозно, но Ричард реши да не проверява дали е така.

„Тритон“ и корабът на Джеймс пуснаха котва в малко заливче от западната страна на острова, който също не беше много голям. По думите на Биксли, фортът беше на не повече от петнадесет минути път пеша, основно по брега. Оставаха пет часа до разсъмване. За това време трябваше да се промъкнат във форта и да освободят пленниците. Бе напълно достатъчно, само нещо да не се обърка.

Габриел мълчаливо наблюдаваше как спускат лодката във водата. Въпреки че луната бе забулена от облаци, беше достатъчно светло и тя можеше да види как Джеймс вече гребе към брега. И макар че бе успяла малко да се успокои, страхът бе там и при най-малката тревога щеше да надигне змийската си глава.

Тя трябваше да настоява на своето и да тръгне с тях. Но разбираше, че само ще им пречи. Може би щеше да се наложи да се сражават, а тя с какво можеше да помогне?

Но да седи и да чака беше непоносимо!

Преди да се спусне по стълбата, Охър бързо я прегърна.

— Не се притеснявай! Ще видиш Нейтън още преди нощта да е свършила.

— Знам. Само се пази — успя да каже тя, преди Дрю да я грабне в прегръдките си и пред очите на целия екипаж я дари с най-нежната целувка, от която сърцето ѝ се разтуптя и която за малко не унищожи малкото самообладание, което беше успяла да съхрани. Отвърщайки на целувките, наслаждавайки се на близостта му и на възхитителните усещания, които я изпълваха, тя неволно започна да се вълнува. Тръпка премина през тялото ѝ, но Дрю я пусна, преди да усети какво става с нея... а ако беше усетил, щеше да го припише на обхваналата я страст. Тя притисна връхчетата на пръстите си към устните, докато го наблюдаваше как се прехвърля през парапета.

— Не разбирам, как може да го обичаш?

— Шегуваш ли се? Та той...

Габриел млъкна, разбирайки, че се е издала. Господи, нима това беше истинската причина за страха ѝ? Защото Дрю го грози опасност? Да, тя го обичаше. Колко глупаво от нейна страна...

Ричард я прегърна през раменете.

— Всичко ще бъде наред, мила. Той те обожава.

— Както и всички останали жени на света.

— Аз също ги обожавам — тихо се подсмихна той, — и все пак, бих дал душата си за...

— Шшт! — изсъска тя. — Ричард, умолявам те, престани да въздишаш по чужда жена! Малъри няма да го позволи и няма да ти прости втори опит. Караш ме да се страхувам за живота ти, защото не желаяш да чуеш гласа на разума.

— А кой казва, че любовта е разумна?

По дяволите, Ричард беше прав! В любовта нямаше нищо разумно!

Габриел въздъхна и му пожела лека нощ. Тя се надяваше, че ще успее да заспи и така да преодолее най-трудните часове, докато се върнат мъжете.

Но нервите ѝ бяха толкова опънати, че за сън и дума не можеше да става. Не знаеше колко време бе прекарала в мекото легло на Дрю, но накрая се предаде и излезе на палубата, тъкмо навреме, за да види връщащите се лодки, в които нямаше нито едно празно място.

Бягството бе успешно!

Обхвана я невероятно облекчение. Изведнъж ѝ прималя и тя едва се добра до парапета, опитвайки се да различи баща си, но луната окончателно се беше скрила зад облаците и тя успя да види само Охър. Едва различи силуета му и то, само защото той стоеше в лодката насочила се към... кораба на Джеймс? Но защо не се връщаше на „Тритон“? И защо, по дяволите, стоеше прав, след като знаеше, че не е безопасно?!

Девојката неволно се напрегна. Нещо не беше наред, изобщо не беше наред...

И тъкмо когато тази мисъл ѝ мина през ума, Охър се хвърли във водата, викайки:

— Това е капан!

Веднага прозвучаха няколко изстрела — очевидно той от самото начало е бил на мушката на най-малко десет пистолета. Девојката напрегнато се взираше в тъмната вода, но Охър така и не изплува.

Габриел се вкопчи в парапета, почти парализирана от ужас. Охър не можеше да умре! Само не и скъпия ѝ приятел! И предупреждението му прозвуча твърде късно. Той щеше да загине напразно! Двата кораба вече гъмжаха от хората на Пиер, които ловко се покатериха на палубите. Завърза се схватка. Отвсякъде долитаха изстрели. Всичко се

смеси — виковете, ударите, стонове на умиращите... Девойката сякаш се вкамени, нямаше сили да се помръдне.

Накрая си заповяда да се обърне и видя някакъв тип, надвесен над неподвижно тяло. Той вдигна глава и се усмихна. Но Габриел не го позна, нито мъжа отблъснал непознатия, за да метне кама по един моряк от екипажа на Дрю, който се опитваше да прескочи парапета. Нещастникът полетя към водата, а камата стърчеше от гърба му.

Едва сега Габриел осъзна, че не е въоръжена. В каютата на Дрю нямаше нищо подходящо — той напусна кораба напълно въоръжен. Освен това, каютата беше твърде далече, но пък парапетът — съвсем близо. Единственият шанс да се спаси, бе да скочи зад борда.

Тя без да се замисли пристъпи към парапета, но в същия момент рязко я притиснаха към нечия мокра гърд. Силна, сгъната в лакътя ръка стисна врата ѝ. Тя започна да се задушавя. Пред очите ѝ притъмня.

— И накъде си се запътила, скъпа Габи? — попита смътно познат глас.

— Ейвъри? — ахна тя. — Ейвъри Добс? Какво правите тук? Трябва да...

— Трябва само да стигнем до брега, където те очакват нежните обятия на Пиер — подхвана той като отпусна хватката толкова, колкото тя да може да се завърти с лице към него.

Мокрите му дрехи, злорадата усмивка и най-вече думите му, я потресоха до дъното на душата ѝ.

— Господи, какво си направил? — ужасена промълви тя.

— Само си свърших работата.

— Не разби... Ти, какво, да не искаш да кажеш, че работиш за Пиер?

— Защо това те учудва? — парира я той. — Забравяш, че бях с теб на пиратския остров и станах свидетел на всичко, което видя и ти.

— За какво говориш? Ние бяхме пленници! — възкликна тя.

— Да. В колибата, в която държаха мъжете, имаше решетки и на мен по цял ден ми се налагаше да гледам през железни пръти. И тогава ме налегна меланхолия.

— Но ти беше заложник. Разбира се, че на теб...

— Не, това нямаше нищо общо със затворничеството. Знаеш ли, веднъж видях как носеха един тежък сандък към главната сграда и по

пътя го изтърваха. Сандъкът се разби, разпръсквайки във всички посоки златни монети. И какво мислиш? Те само се засмяха. За многото години в бараките бяха събрани несметни богатства — коприни и платове, тютюн и ром, всичко откраднато и чакащо своя час, докато дойде посредникът и купи товарите.

— Те са пирати. Това им е занаятът.

— Абсолютно вярно! Но работата не беше само в богатствата. Разбрах това едва след няколко месеца. Просто на острова цареше постоянен смях и шеги, а хората ги свързваше истинско приятелство. Те си прекарваха страхотно. Само развлечения и забавления. При мисълта да се завърна на скучния английски кораб, където и за най-малката грешка капитанът има право да те нашиба с камшик... нямах желание да живея.

— За нещастие ти се е паднало да служиш под командването на жесток капитан. Всъщност, всичко съвсем не е толкова...

— Откъде, по дяволите, би могла да знаеш, Габи? Всъщност, това няма значение. Почти веднага, след като ме освободиха, направих своя избор. Още преди да стигна Англия, се върнах на карибските острови. Наложих се да изгубя още един месец, докато намеря пиратски кораб. Първият капитан отказа да ме вземе, но като разбра, че съм готов на всичко, ме докара на онзи остров. Там сварих Пиер. Не му достигаха хора, защото корабът му беше пострадал сериозно при последната схватка. Той се съгласи да провери на какво съм способен и до този момент нито веднъж не съм го разочаровал.

— В такъв случай, какво правеше в Англия?

— Не се ли сецаш? Пратиха ме да се уверя, че приятелчето ви Биксли незабавно ще се свърже с вас. Сега си имам мой кораб. Не можеш да си представиш, Габи, какви чувства изпитвах, докато карах Биксли към Англия. Това беше просто великолепно, още повече, че той и понятие си нямаше кой съм аз и не знаеше, че се намира на един от корабите на Пиер. Затова ми беше лесно да го проследя, когато корабът влезе в пристанището. Биксли се отправи направо при приятелчетата си и аз даже успях да подслушам как разправяше за неприятностите на баща ти. От тях разбрах и къде живееш. Не исках да се появявам пред теб лично, но тогава чух интересните слухове, които се носеха за теб из целия град и веднага се постарях да те осведомя.

— За да позлорадстваш?

— Съвсем не. Помислих си, ами ако нищо не знаеш? В такъв случай, чувайки за неприятните слухове още по-бързо ще се отправиш обратно на път. Така и стана. А аз те последвах. Вярно, че ви изгубих по време на бурята, но реших, че Андерсън ще хвърли котва в пристанището на Ангуила, преди да тръгне да спасява баща ти, тъй като от там нашият остров е на една ръка разстояние. И той не ме разочарова. Аз се промъкнах до прозореца на странноприемницата и успях да подслушам по-голямата част от плановете ви. И докато вие глупаво си губихте времето в почивка, успях да предупредя Пиер и да получа награда.

— А аз те смятах за почтен човек! И така се зарадвах, като те видях в гостната на Малъри! — презрително каза тя. — Но ти си само едно двулично копеле.

За съжаление обидата изобщо не му подейства. Той даже се засмя, но веднага млъкна, настръхна и този път се обърна към някого зад нея:

— Пусни това.

Тя се опита да завърти глава, за да види с кого говори той, но това не беше необходимо. Ейвъри ловко я избута пред себе си и тя се озова срещу Ричард, който беше насочил пистолет към него. Явно сега бе моментът да се изплъзне.

Тя се подготви за болката и рязко се отпусна, решавайки да се строполи на палубата. Заболя я и то много, но нищо не се получи. Сигурно Ейвъри е очаквал нещо подобно, защото отново я стисна за врата, изправи я рязко на крака и притисна върха на ножа си в бузата ѝ.

— Добър опит, Габи — изръмжа той. — Опитай пак и ще видиш какво ще се случи!

— Ти няма да я убиеш — каза Ричард.

— Не, но мога хубаво да ѝ подреда личицето. И това е последно предупреждение. Пусни пистолета!

Но преди Ричард да успее да предприеме нещо, го удариха по главата. Той се строполи на палубата и Габи видя омразното лице на Пиер Лакрос.

ГЛАВА 48

За трите години, през които не го беше виждала, Пиер много се беше състарил. Черната му брада си беше все така сплъстена, но в косата му се виждаха много сиви кичури, а дълбоки бръчки прорязваха лицето му. Явно животът, който бе водил, злодеянията, които беше извършил, бяха оставили върху него отпечатъка си. Освен това, беше отслабнал много и беше на ръба на изтощението. Габриел веднага съобрази, че няма да е съвсем безпомощна, когато попадне в ръцете му. Тя можеше да се съпротивлява и даже да победи. Но сега не можеше да предприеме нищо — навсякъде около тях имаше негови хора.

Той не беше словоохотлив, но от единственото нещо, което ѝ подхвърли, по тялото ѝ премина ледена тръпка.

— Имам великолепни планове за теб, *cherie*.

Тя едва не изгуби съзнание, но се насили да го погледне смело в очите. Ако позволи на страха да я надвие, то по-добре веднага умре.

Тя се стареше да запомни всички знаци, дори и най-малките подробности по пътя към форта. Преди да се качат в лодката, Пиер заповяда да хвърлят всички оцелели в трюма, включително Ричард и Тимъти. Островът беше покрит с гъста растителност, през която бе почти невъзможно да се премине. В задната стена имаше тясна врата, която поради безгрижие или разсеяност беше оставена отворена. Пиратите бяха прекалено възбудени от лесната победа, за да мислят за безопасността.

Девојката даже преброи колко свещи горят в краткия тунел оттам до главната зала. Вратата, през която влязоха, беше скрита зад лесно отместващ се шкаф. Ако го поставят на мястото му, никой не би заподозрял за съществуването на тайния вход.

Габриел забеляза, че пиратите не криеха нищо от нея. Очевидно и Пиер, и хората му смятаха, че тя никога вече няма да напусне острова.

Оглеждайки огромната, неуютна зала, тя видя два пътя за бягство. Единият — широката врата, която водеше към голям двор,

обкръжен от високи стени. В това отношение чертежът на Биксли беше невероятно точен. Жалко, че той не знаеше за онази вратичка!

Вторият път за бягство бе една тясна стълба към втория етаж. Сигурно там преди са живели офицерите от форта. И тъй като старият форт беше само ремонтиран, а не построен отново, Габриел предположи, че кухнята се намира в двора и изобщо не е свързана с основната сграда. Може би и затворът се намираше там.

Тя видя всичко това само за миг, защото Пиер веднага я поведе, по-точно я повлече нагоре към спалнята си — разхвърляна, отрупана с всевъзможни мебели, с неоправено легло и мръсни чинии на малката масичка. Слава богу, той не затръшна вратата след себе си. Значи нямаше намерение да остава.

Тя лесно издърпа ръката си от лапата му. Досега дори не бе опитала да го направи.

Усети плаха надежда... Може би той бе толкова слаб, колкото изглеждаше? И освен това, не беше чак толкова висок. И това беше забравила, а може би не бе обръщала внимание, защото никога не беше срещала великан като...

Не, тя не можеше да мисли за Дрю сега. Не смееше да попита какво е станало с него. Ами ако беше мъртъв? Страхуваше се, че това ще я прекърши и въобще нямаше да я интересува какво ще стане с нея. Просто нямаше да има за какво да живее... Не, нуждаеше се от всичкия ум и цялата си решителност, за да оцелее.

Тя отстъпи от Пиер, но това не помогна — той я последва, като се държеше възможно най-близо.

— Предполагам, че картите не ти трябват? — попита тя, обръщайки се рязко.

— Картите? — ухили се той. — Ти винаги ще намериш с какво да развеселиш човек, макар че прекрасно знаеш защо си тук.

Разбира се, че знаеше. Просто ѝ се искаше този път да е сбъркала.

— Сега ще освободиш ли баща ми и останалите?

— След като ти се опита да ме преметнеш? Че аз би трябвало да ги очистя всичките!

Габриел пребледня и едва не падна — краката ѝ се подкосиха и отказаха да я слушат. Но Пиер се засмя:

— Разбира се, че ще ги пусна. Да не си въобразяваш, че ще храня толкова готованци?

— Лъжеш!

— Обиждаш ме, Габи! Как можеш да си мислиш такива неща за мен?

Съдейки по усмивчицата му, тя изобщо не го беше засегнала.

— Знаеш, че ще се опитат да ме спасят и няма да рискуваш...

— Да рискувам какво? — прекъсна я той. — Докато те се държат настрана, ти ще останеш жива. Поне така ще им бъде казано. Освен това, ще уверя татенцето ти, че в мига, в който ми омръзнеш, ще те пусна да си ходиш. — И като се разсмя отново, добави: — Ред няма да търпи присъствието ти повече от няколко дни. Тя е много ревнива.

Странно, защо ѝ каза всичко това? Всъщност, сигурно пак лъжеше.

Габриел му хвърли скептичен поглед.

— В такъв случай, защо си направи труда да ме домъкнеш тук? За какво беше този толкова сложен план?

Пиер сви рамене:

— Може би тези няколко дни ще са ми напълно достатъчни! А може и да реша да се отърва от Ред и да задържа теб? Още не съм решил. Искаш ли да живееш с мен?

— Искам да се пържиш в ада!

Той пак избухна в смях. Тя определено го забавляваше, а това не беше добре. Трябваше да направи така, че да не я иска наоколо, а не да му дава причини да я задържи.

Пиер вдигна ръка, за да докосне бузата ѝ. Тя веднага удари омразната ръка, но той се оказа по-ловък и я хвана за китката. Този път, когато се опита да се отскубне, той доказа, че всъщност е по-силен, отколкото изглежда.

— Не забравяй къде се намираш — хладно подхвърли той. — Татенцето ти е все още в затвора.

— Мога ли да го видя?

— Не.

— Откъде да знам дали е жив?

Пиер сви рамене и пусна ръката ѝ.

— Не е задължително да го знаеш. Но понеже нямам причини да го убивам, можеш да смяташ, че е жив, обаче ми се ще да проверим

доколко е силно желанието ти да го видиш на свобода... и невредим. Събличай се! В стаята е топло и няма да ти трябват дрехи.

Тя се вцепени. Беше облякла пола и блуза от тънка материя с еднаква бродерия, каквито обичайно носеше на островите — само така можеше поне малко да се спаси от постоянните жеги. Под тях имаше само гащички и риза, така че нямаше да ѝ отнеме много време да се съблече. Отворената врата я заблуди. Тя си помисли, че Пиер ще излезе и тя ще има време да избяга. Но явно грешеше.

Габи неволно погледна към вратата. Забелязал това, Пиер злорадо се ухили:

— А не, нямам никакво намерение да те гоня по стълбите. Само се опитай да избягаш и ще заповядам да убият всичките пленници.

На Габриел ѝ секна дъхът. На устните му играеше такава равнодушна усмивка, като че ли самата мисъл му доставяше удоволствие.

— Скоро ще се върна — подхвърли той и тръгна към вратата. — А ти легни и ме чакай, иначе ще наредя да нашибат татенцето ти с камшик пред очите ти.

ГЛАВА 49

— Здраво ли си завързан? — попита Дрю Джеймс, който седеше точно до него и беше завързан за същото дърво.

— И по-здрово са ме връзвали — отвърна Джеймс.

— Значи ще можеш да се развържеш?

— Да — каза Джеймс, връщайки надеждите на Дрю, само за да ги попари след малко, — все някога.

— Нямаме цяла нощ на разположение! Чу копелето. Съвсем скоро ще се върнат. Господи, дори и това да е последното нещо, което ще направя, ще убия Лакрос — каза Дрю, докато опъваше въжетата, омотани около китките му.

— Ще трябва да се наредиш на опашката — отвърна Джеймс.

Дрю изръмжа.

— Поне веднъж, Малъри, ти ще трябва да се наредиш на опашката.

Те напуснаха корабите въоръжени до зъби, но това нямаше никакво значение, защото ги нападнаха от засада. Сигурно имаше повече от двайсет пистолета, насочени към тях, когато ги заобиколиха на брега, преди още да преполовят пътя към укреплението. Някой ги беше предупредил, че ще дойдат. Пиратите дори се хвалеха с успеха си.

Китките им бяха завързани отзад, но само ги задържаха на брега, докато Пиер Лакрос не се появи. Биксли познаваше някои от хората на Лакрос и изсипа поток ругатни по техен адрес, докато накрая това вбеси един от тях и им запушиха устите.

— Значи това са мъжете, които се опитаха да ми отмъкнат плячката? — каза Лакрос, когато пристигна с още по-голяма група мъже.

— Да ги убием ли?

— Колко скучно — само да ги убием — отвърна Пиер с весел глас и после посочи Охър. — Този. Идва с нас. Имаме да пленяваме

два кораба. Ще ни трябват всички хора. Останалите трима остават тук. Ще ги приберете после, като свършим.

Пиратите взеха Охър с тях, за да им помогне да устроят капан. Дори се забавиха почти час, преди да тръгнат, та екипажите на корабите да си помислят, че е минало достатъчно време за успешното изпълнение на спасителната операция. Присъствието на Охър щеше да ги подведе, че е така.

Не оставиха никой да ги пази. Нямахше нужда, защото докато пиратите убиваха времето на брега, здраво бяха омотали пленниците си с въжета. Дори ги привързаха с едно допълнително въже за едно палмово дърво. Нямахше съмнение, че ще ги заварят тук, като се върнат за тях.

Не беше трудно да се справят с кърпите, но въжетата бяха друго нещо. Тези около китките на Дрю бяха толкова стегнати, че той вече не си чувстваше ръцете. А и беше минало доста време, откак пиратите тръгнаха. Бяха ли пленили вече Габриел? Убиваше го само мисълта какво можеше да се случи с нея.

— Те ще празнуват тази вечер — каза Биксли, когато най-накрая успя да изплюе кърпата. — Точно това направиха и след като хванаха Нейтън. Намират си всевъзможни поводи, само и само да отворят някое ново буре с пиене, а вече ги чухте как се хвалеха, че са ни надхитрили. И ще се фукат още повече, ако капанът им успее. Два превъзходни кораба, които да продадат и най-красивата жена...

— Това може и да ни осигури още малко време — каза Джеймс.

— Време за какво? — изръмжа Дрю.

— Да обърнем нещата в наша полза, разбира се. Нали не вярваш, че ще позволя Джордж да се изтормози до смърт, ако не се приберем до изгрев-слънце.

— Бих искал да знам как по дяволите мислиш...

— Тихо! Някой идва насам — изсъска Биксли.

Дрю никога не се бе чувствал толкова вбесен. Ако не скъса скоро тези въжета... Дори не можеше да разбере дали въобще ги е разхлабил, но не спираше да опитва с всички сили.

Успя да преброи шестима мъже, които се приближаваха по брега към тях. Смееха се и изобщо не бързаха. Дали бяха успели да пленят и корабите?

— Казах ти, че ще са тук, като се върнем, независимо че са толкова огромни — каза един от пиратите на другаря си, докато се навеждаше да среже въжето, с което бяха завързани за дървото. — Никой не прави по-добри възли от мен.

— Да вървим, приятелчета — обади се друг мъж, сритвайки Дрю по краката, — имаме си чудесна тъмница и тя ви очаква.

Джеймс скочи на крака в мига, в който въжето се свлече от гърдите му. Дрю се плъзна нагоре по стеблото да направи същото. С тези дълги крака, които бяха напълно изтръпнали, му отне малко повече време. Той започна да тъпче на място, за да върне усещанията в крайниците си. Биксли се изправи на колене и не можа да помръдне повече, затова един от пиратите рязко го дръпна да се изправи.

Джеймс разтърси глава да отмахне косата от лицето си. И точно тогава го познаха.

— Не те ли познавам? — каза един от пиратите на Джеймс. Мъжът беше по-възрастен от останалите.

— Много се съмнявам — отвърна Джеймс и се обърна, без да обръща повече внимание на мъжа.

Но пиратът не се отказваше. Заобиколи го, за да види лицето му и настоя:

— Изглеждаш ми дяволски познат. Аз съм страхотен физиономист. Никога не забравям...

— Явно вече си изкуфял — прекъсна го Джеймс сухо. — Та нека да ти го обясня като на малко дете. Не ме познаваш. Никога не си ме познавал и най-важното — не би искал да ме познаваш.

Като чува това, останалите пирати се разсмяха, а един дори взе да му се подиграва.

— Мисли, че е много по-горе от таквиз кат' теб, Морт.

Вече ядосан, Морт се приближи още по-близо, взря се в Джеймс и зяпна от изненада.

— Проклет да съм, ти си капитан Хоук! Знаех си. Плавах с теб няколко месеца, но ти беше много див и прекалено опа... сен... — думата заглъхна, докато Морт заотстъпва назад, но не беше достатъчно бърз.

— И това не трябваше да забравяш, старче — каза Джеймс, докато забиваше юмрука си в лицето на Морт. Дрю беше изненадан не по-малко от пиратите. Кога беше успял Джеймс да се освободи? Още

един от тях полетя към земята, поразен от удивително бързо дясно кроше право в бузата му, преди някой от тях дори да е успял да мръдне. Останалите четирима се опитаха да се приближат към Джеймс. Дрю успя да подложи крак на двама от тях. Биксли връхлетя единия и се опита да го задържи на земята, докато Дрю изрита другия право в лицето и го просна в безсъзнание. Джеймс вече се беше справил с още един противник, като просто го запрати на няколко фута и той се блъсна в едно дърво. Последният мъж явно се паникьоса и се опита да избяга. Дрю го нападна, но ръцете му все още бяха вързани и му беше трудно да го удържи. А Джеймс не можеше да му се притече на помощ, защото се беше заел да ликвидира пирата, когото Биксли беше приклешил. Но Дрю беше толкова разярен, че удари мъжа с глава в лицето. Не беше най-честния начин да се биеш, но свърши работа.

Дрю се претърколи и видя, че никой от шестимата пирати вече не мърдаше. Цялата битка продължи по-малко от минута, но пък и Джеймс Малъри винаги е бил бърз и смъртоносен с юмруците си.

Като се изправи на крака, той каза на Джеймс:

— Добра работа, но можеше все пак да ме предупредиш.

— Нима не съм? — отвърна Джеймс. — Мислех, че като разбия физиономията на Морт, ще схванеш какво става.

— Въжетата — каза Дрю нетърпеливо. Сега, когато нещата се бяха променили, така да се каже, не искаше да губи и секунда да открие Габриел.

Джеймс взе един нож от един от пиратите и отрязва въжетата. И в пристъп на съчувствие, което той рядко проявяваше към някой друг, освен към жена си, каза:

— Всичко ще се оправи, Дрю. И с Габи всичко ще е наред.

— Знам. Не би могло да е другояче, но бих искал по-скоро да се уверя в това със собствените си очи. — Не добави: „Преди той да успее да я нарани“. Но мисълта не му даваше мира и той се втурна с бясна скорост към укреплението.

ГЛАВА 50

— Ако той те докосне, ще те убия!

Не само думите подсказаха на Габриел, че не Пиер е влязъл в стаята, а и стоманата опряна в гърлото ѝ. Пак ли? Всичките ли другарчета на Пиер обичаха да режат гърла? Габриел лежеше на леглото, както ѝ беше наредил Пиер, но не можа да се принуди да свали дрехите си. Тя отвори очи и видя една жена, опряла коляното си на леглото и надвесена над нея. Яркочервената ѝ коса веднага издаваше коя е.

Никога преди не беше виждала Ред и беше изненадана, че тя се оказа красива жена, твърде красива за такъв като Пиер. Вярно че имаше няколко белега на лявата си буза, но те не бяха дълбоки и всъщност трудно се забелязваха. Беше някъде в средата на тридесетте и носеше плътно прилепнали към тялото ѝ мъжки дрехи. Първите няколко копчета на ризата ѝ бяха разкопчани, излагайки на показ пицните ѝ гърди. Беше завързала малък черен шал около главата си, за да укроти буйните си къдрици, които иначе щяха да се посипят по лицето ѝ и затова златните халки на двете ѝ уши се полюшваха свободно. Думите ѝ се сториха странни на Габриел. Тази жена не знаеше ли, че това е работа на Пиер и тя няма нищо общо.

— Защо не убиеш него вместо мен? — зачуди се Габриел.

— Да го убия? Та аз обичам това копеле.

— Тогава ни помогни да избягаме.

Габи се изпълни с надежда, когато видя, че Ред май се замисля над предложението ѝ, но после тя поклати глава.

— Няма да стане! Имаш две възможности — или да те убия, или да те направя по-малко привлекателна. Кое си избираш?

Прозвуча като невъздържано перчене, затова тя не обърна внимание на заплахата и попита:

— Как успя да се промъкнеш тук, без да те види?

— Той не ме следи. Просто изчаках да излезе навън да се облекчи.

— Щом няма да ми помогнеш, по-добре ме убий! Мъжът, когото обичам... Боже, аз дори не знам дали още е жив! — изплака Габриел.

Ред се изправи рязко и изсумтя.

— Колко сърцераздирателно! Не на мене тия! Но можеш да си спокойна за баща си. Харесвам го този стар развратник. Ще се погрижа да го освободят.

— Благодаря ти — каза Габриел, — но аз не говорех за него.

— А за кого?

И двете чуха стъпките, които се приближаваха към вратата. Ред се паникьоса и прескочи леглото, за да се скрие зад него от другата страна. Габриел не само се паникьоса. Тя изпита смразяващ ужас. Времето ѝ беше изтекло. Кратката отсрочка беше свършила и сега щеше да посрещне съдбата си.

Вратата се отвори. Пиер се олюля и едва не се строполи на входа. Очите му блестяха. Явно беше пиан.

Но гласа му с нищо не го издаде, когато проговори:

— Не обичаш ли да изпълняваш заповеди, chérie? О, ще се научиш. Съжалявам, че трябваше да ме почакаш, но не можах да устоя на изкушението още малко да се насладя на триумфа си. Желая те от толкова отдавна. И много дълго време си мислех, че си недостижима за мен. Но сега това се промени, нали?

Тя чу как някой ахна, когато той каза, че я желае. Не беше тя. Можеше да си представи как се чувства Ред, като го слуша какво говори — ако наистина го обича, разбира се. Но какво беше очаквала тази жена? Просто беше решила да си затвори очите и се надяваше, че бързо ще изгуби интерес? Или тя беше също толкова безпомощна да стори каквото и да е за да го предотврати, колкото и Габриел?

Габи не каза нищо. Гърлото ѝ беше пресъхнало от ужас и отвращение, докато той приближаваше леглото. Звукът от пистолетен изстрел, долетял откъм двора го накара да замръзне на място.

— Какво правят тези глупаци? — изръмжа той. Изстреля няколко ругатни на френски и отиде да провери какво става. Габриел осъзна, че сега може би беше единствената ѝ възможност за бягство. Тя скочи от леглото и вече беше преполовила пътя до вратата, когато се сети, че Ред може да опита да я спре. Тя хвърли поглед през рамо. Ред стоеше от другата страна на леглото. Изглеждаше бясна, но не защото Габриел се опитваше да избяга.

— Бягай — изкрещя тя, — изчезвай оттук, докато все още имаш тази възможност.

Габриел се поколеба.

— А ти какво ще му обясниш?

— Да му обясня? След като чух всичко, което ти каза? Ще извади късмет, ако не го убия. Вече не искам да имам нищо общо с него.

Габриел не се забави повече. Залата долу беше празна. Каквото и да ставаше на двора беше изкарало всичките пирати навън. Дочу още пистолетни изстрели, преди да стигне до входната врата и когато излезе на двора, пред очите ѝ се разкри истински ад.

Моряците от корабите на Дрю и Джеймс! Те бяха навсякъде и се биеха, кой с каквото беше успял да докопа. Някои дори размахваха голите си юмруци. Тя видя Охър. Слава богу, беше жив. Досети се, че сигурно той беше освободил останалите. Но тя търсеше като обезумяла само един мъж в тълпата. Най-високия — щеше веднага да го забележи, ако беше светло, но сега, на лунна светлина ѝ отне няколко минути да го открие и краката ѝ се подкосиха от облекчение. Дрю налагаше с юмруци един пират, докато го държеше за предницата на ризата. Той беше добре.

Тя за малко не се втурна веднага към него. Едва устоя на порива си. Той изглеждаше толкова великолепен, размахвайки юмруци, докато поваляше пират след пират. Знаеше, че не е сега моментът да го прекъсва, но за сметка на това беше чудесна възможност да потърси баща си, докато в двора кипеше такъв хаос и никой не би ѝ обърнал внимание. Тя безшумно си проправи път, опитвайки се да стои настрана от биещите се и спря само веднъж, когато двама биещи се се строполиха на земята току пред краката ѝ и за малко не я събориха. Първата врата, която ѝ се стори като възможен вход към тъмницата, водеше към студено мазе. Втората врата се оказа правилната. Тесните стъпала се осветяваха от една факла, запалена на входа. Беше почти изгоряла, но в една кошница отстрани до вратата на земята имаше още цяла дузина такива. Тя запали нова факла. На ярката светлина веднага забеляза една халка, от която висеше само един ключ. Тя бързо го грабна и заслиза по стълбите.

Това, че откри само един ключ я притесни, но когато слезе долу, веднага разбра. Имаше само две врати по протежение на дългия коридор. По една от всяка страна. Военни килии, предназначени за

голям брой затворници. Едната врата беше отворена и килията беше празна. Другата беше заключена. Можеше да чуе гласовете на мъжете от другата страна на вратата. Чудеха се какво става горе в двора.

— Татко?

— Габи? — чу тя глас от вътрешността на килията. И после той се приближи към вратата. — Боже господи, какво правиш тук?

Тя остави факлата на земята и се зае с ключалката, но ръцете ѝ внезапно се разтрепераха.

— Реших... Ами реших, че е мой ред да те спася.

Всеки момент щеше да се разплаче. Просто не можеше да се удържи. Толкова се беше тревожила за него през всичките тези седмици и най-много се страхуваше, че злият Пиер няма да остави Нейтън и хората му живи.

— Кажи ми, че си добре!

— Добре сме. Даваха ни достатъчно храна и ни позволяваха да се разтъпчем веднъж седмично, въпреки че можеха да направят нещо, та да не миришем толкова лошо.

Тя най-накрая успя да отвори вратата и да се увери в думите му сама. Баща ѝ стоеше насреща ѝ и се усмихваше. Имаше брада и косата му беше пораснала. Тя се разсмя и го прегърна.

— Виж се какъв си чорлав.

— Кълна се, помолих да ни изпратят бръснар, но те помислиха, че се шегувам — подразни я той. — Но как успя да се промъкнеш тук и какво става горе?

— Доведох много помощ. Джеймс Малъри и един от американските му зетьове с екипажите си.

— Пиер?

— Не знам — призна тя. — Все още се бият.

Той пое ръката ѝ.

— Хайде да се качваме! Проклетие, надявам се Пиер да е още жив! Нямам търпение да ми падне в ръцете.

ГЛАВА 51

Дрю никога не бе обезумявал до такава степен преди. Той си проправи път до основната сграда, но след като нахлу вътре и претърси няколкото стаи на горния етаж, където беше сигурен, че държат Габриел, откри единствено една жена с огненочервена коса да си събира багажа.

— Къде отведе жената Лакрос? — настоя за отговор Дрю.

Тя му хвърли само един бегъл поглед, преди да отговори:

— Аз ѝ позволих да избяга, когато започна битката. Ако е достатъчно умна, значи се е скрила някъде.

Той се втурна надолу по стълбите и изхвърча обратно навън. Веднага забеляза, че са се появили още хора да помогнат да разгромят и последните останали пирати. По вида им отгатна, че са пленниците, които явно някой беше освободил. Не му трябваше много време да се сети кой беше този някой. Видя я да стои отстрани и незабавно затича към нея.

Габриел го видя как се втурна към нея и на свой ред се затича да го пресрещне. Хвърли се към него и обгърна с ръце шията му, когато се срещнаха на средата на двора. Той я прегърна толкова силно, че краката ѝ се отделиха от земята и после я зацелува трескаво. Имаше чувството, че никога нямаше да спре.

— Мили боже, само като си помислих, че може да те докосне с мръсните си ръце... — започна той.

В същото време тя казваше:

— Толкова се уплаших, когато си помислих, че ви е хванал.

— Ами, хвана ни, но Джеймс успя да се освободи и да обърне нещата в наша полза.

— О, боже, Дрю, още няколко минути и...

— Нали не те е докоснал?

— Не, pistolетните изстрели отвлякоха вниманието му. А и в залата не беше останал никой да ме спре, затова се заех да открива тъмницата и да освободя баща си.

Щом спря да разказва и започна да трепери. Тялото ѝ реагираше на преживяния ужас. Дрю веднага усети и се опита да я успокои. Собствените му страхове бяха отслабнали сега, когато тя отново беше в прегръдките му. Той я придърпа още по-близо до себе си, целуна я нежно и прокара ръка през косата ѝ.

— За това, че дойдохме навреме, трябва да благодариш на Охър — каза той с успокояващ глас. — Биксли ни показа, на мен и Джеймс, скрития вход, но бяхме само тримата и трябваше много да внимаваме — всъщност Джеймс едва ме укроти. Боя се, че не разсъждавах много ясно тогава. Толкова много се страхувах за теб. Но после Охър се появи на главния вход с хората от корабите и ние успяхме да им отворим портата, преди всички пирати да се изсипят на двора. Къде е баща ти? Добре ли е?

Тя се огледа из двора и видя как баща ѝ чупи някаква дебела дъска в гърба на... Това Пиер ли беше? Точно той бе и изглежда баща ѝ държеше нещата под контрол. Повечето хора от екипажа му го бяха наобиколили. Другите се бяха заели да завържат пиратите, които бяха победили. Тези, които бяха останали при баща ѝ, също участваха в побоя над Пиер и си го подхвърляха един на друг. Тя дори успя да види, че и Ейвъри е уловен и завързан заедно с останалите пленници.

Отново обърна поглед към Дрю и се усмихна.

— Да, отнасяли са се с тях доста добре, но съм сигурна, че заслугата не е била на Пиер, а на хората му. Та те са били приятели през повечето време, е, не точно приятели, но много повече от случайни познати, след като са си поделляли едно и също скривалище.

— Смятах — започна Дрю колебливо, — да помоля баща ти за разрешение да се ожения за теб.

Тя притихна и се дръпна назад да го види по-добре. Какво се четеше в очите ѝ? Веселие? Смях? Нежност? Проклятие, не можеше да отгатне и изведнъж се почувства, като че ли губи почва под краката си. За първи път в живота си се чувстваше неуверен в присъствието на жена. Но пък и той никога не бе изпитвал такива чувства към никоя друга жена.

— Дрю, обичаш ли ме?

— Боже господи, Габи, наистина ли трябва да питаш?

— Но сестра ти беше толкова сигурна, че никога няма да искаш да се ожениш.

— Сестра ми въобще не знае за ада, през който ти ме накара да премина, докато реша, искам ли да се оженя, или не.

— Ад? — ахна тя и се опита да се освободи от ръцете му, дълбоко възмутена.

Той я спря, преди да се е измъкнала и захлупи нежно с длани страните ѝ.

— Сега знам, че за мен най-важно на света е никога да не те загубя. Знам, че си в мислите ми ден и нощ. Знам, че за малко не изгубих разсъдъка си при мисълта, че Пиер може да те нарани. Знам, че ме подлудяваш от желание и че искам да те защитавам, да се грижа за теб... И много добре знам какво означава всичко това, Габи. Толкова много те обичам, че чак сърцето ме боли.

Усмивката се появи бавно на лицето ѝ, но беше ослепителна.

— Хайде да открием баща ми, за да му кажеш всички причини, поради които искаш да се ожениш за мен.

— Ами... Смятам да му споделя само една от причините, ако не възразяваш. Бащите някак не приемат много добре, когато някой вземе да им обяснява каква страст изпитва към дъщеря им.

— Добре, това можеш да го премълчиш.

— Като се замисля, бащите имат правото да откажат. Наистина ли ще ме накараш да направя това?

— Аз? Нали ти каза, че смяташ да поискаш ръката ми от баща ми? — напомни му тя.

— Беше само идея. Не бях го обмислил сериозно. Исках само да знаеш какво чувствам към теб. Имах нужда единствено от твоето съгласие.

— Спри да се притесняваш. Няма да се ядоса чак толкова, когато разбере за скандала в Лондон.

Дрю изстена. Но после видя усмивката ѝ, точно преди да обвие с ръце врата му и да придърпа лицето му за целувка.

— Напълно заслужаваш да те измъча малко заради това, че ме накара толкова дълго да чакам това признание — прошепна тя срещу устните му.

— Значи ще се омъжиш за мен?

— Бях готова да го направя още в Лондон.

И в този момент, когато я зацелува, те забравиха за всичко около себе си, не чува дори и веселите възгласи на приятелите, които ги бяха

наобиколили. Близо до бараките Джеймс откри Нейтън, който здраво овързваше Пиер. Пиратът беше почти в безсъзнание от боя, който беше изял. Хората на Нейтън току-що го бяха оставили на мира. Всеки един от тях му бе забил по един ритник или юмрук в лицето като награда за гостоприемството му.

— На твое място просто щях да му счупя врата — отбеляза Джеймс.

— Джеймс Малъри! — възкликна Нейтън, като погледна нагоре. — Габи спомена, че си дошъл на помощ. Ако знаех, че ще се намесиш, нямаше да се тревожа толкова през всичките тези седмици.

— Предполагам, че с това вече възнамеряваш да обесиш Лакрос?

Нейтън хвърли един поглед през рамо към Пиер и поклати глава.

— Не, заслужава много по-лоша съдба. Ще го предам на английските власти в Ангуила и ще изгние в затвора.

— Е, в такъв случай, надявам се, че не възразяваш — каза Джеймс и после се наведе, повдигна главата на Пиер и заби юмрук в челюстта му. Сега вече той изпадна в безсъзнание.

Нейтън се ухили.

— Все същия стар Малъри, а? Мътните да го вземат, наистина се радвам да те видя. Ти не само спаси моя живот и живота на хората ми, но най-важното — спаси и Габи.

— Смятам, че Габи я спасих аз — каза Дрю, когато двамата с Габриел се присъединиха към тях.

Джеймс повдигна едната си златна вежда и каза великодушно:

— Съгласен съм, че зет ми доста помогна и също разби доста глави днес. Нейтън, това е един от по-малките братя на жена ми, Дрю Андерсън.

— За мен е удоволствие, сър — каза Дрю и сърдечно раздруска десницата на Нейтън.

— Не, удоволствието определено е мое — отвърна Нейтън. — Но Джеймс, ти плати дълга си към мен повече от веднъж. Аз просто те помолих да помогнеш на Габи да си намери...

Джеймс го прекъсна, като вдигна ръка и посочи Дрю, който отново страстно целуваше Габи.

— Мисля, че можем спокойно да приемем, че съм успял да удовлетвори всичките ти молби.

ГЛАВА 52

Габриел се омъжи за Дрю Андерсън в един малък параклис, близо до дома ѝ в Сейнт Китс още на следващия ден. Тя беше съгласна да изчака, ако той пожелае да издири братята си, за да присъстват на щастливото събитие, но Дрю не искаше и да чуе. В момента, в който получи позволението на баща ѝ, което се оказа болезнено и мъчително преживяване за него, попита къде може да открие най-близкия свещеник. Пък и сестра му и зет му бяха тук и щяха да представляват семейството.

Тя много се развесели, когато разбра колко трудно беше за него да разговаря с баща ѝ. Той нямаше търпение да приключи по-бързо с това, но когато се изправи пред него, започна да се запъва на всяка дума и тя много добре знаеше защо. Думата, която му беше трудно да каже беше „женитба“. Той наистина бе повярвал, че ще може да си живее живота, без да попадне в оковите на брака. Затова сега за него беше шок да осъзнае, че иска да го направи. А тя не се съмняваше, че той иска. Просто предпочиташе да го приема като необходимост, за да не я загуби, а не като край на безгрижния му ергенски живот.

За церемонията тя облече сватбената рокля на майка си. Беше покрита с бледорозова дантела, а подплатата беше от светлосин сатен. Комбинацията представляваше чудесна рокля в бледовиолетово и за да подсили илюзията, финия воал на главата ѝ също беше в бледовиолетово и чудесно контрастираше на тъмните ѝ като нощта коси. Роклята бе едно от малкото неща на Карла, които тя бе взела със себе си, когато за първи път потегли към Карибите. Не я беше опаковала обратно за Англия, когато се отправи на лов за съпруг, просто защото дълбоко в себе си бе сигурна, че няма да открие съпруга си там. Колко бързо любовта я бе опровергала!

Баща ѝ веднага позна роклята. Тя си мислеше, че той не я помни. Обаче, когато дойде да я вземе, за да я преведе по пътеката, ѝ каза:

— Майка ти беше много красива булка в тази рокля, но ти, мила моя, си неземно видение. Сигурна ли си, че искаш този мъж? Той

почти не се отдели от теб и така и не успяхме да поговорим насаме.

Тя му се усмихна.

— Да, напълно сигурна съм. Не знаех, че е възможно да съществува такова щастие, татко. И аз съм тази, която няма да го изпусне от поглед. Когато стане въпрос за брак, мъжете могат да се разколебаят от най-малката глупост.

— Също и жените — ухили се той, — но не мисля, че има за какво да се тревожиш. От начина, по който те гледа, мога да потвърдя, че много те обича. Хайде сега, да те омъжим! Дай да видя дали е добре прикрепено булото! И какво е това, което си сложила около врата си и криеш в деколтето?

— Но аз не го крия. Просто забравих да го извадя, когато облякох роклята — каза тя, повдигна медальона и го положи върху квадратния обшит с дантела корсаж на роклята ѝ. — Мама ми го даде много отдавна.

— Проклет да съм! — каза Нейтън, взирайки се в миниатюрната картина. — Значи така са го скрили. Направили са го на медальон.

— Какво? — попита тя, но също ахна, защото започна да се досеща. — Липсващото парче от картата ти?

Той избухна в смях.

— Да, наистина.

— Но как може тази рисунка на малко селце да ти помогне? Виждала съм останалата част от картата и там няма никакви отличителни знаци, освен едно кръстче, където е заровено съкровището. Дори очертанията на острова не са много ясни.

— Да, но точно това липсваше. Едно конкретно място, което да ни ориентира. Сега само трябва да открия острова, на който има такова рибарско селце на южния бряг и на който няма почти нищо, освен нови постройки на северния... — той млъкна и се плесна по челото. — И знам много добре къде се намира. Вече съм бил там. Дори няма име още, но спряхме за провизии там преди няколко години. Селяните се хвалеха, че островът бил само техен, защото никой друг не искал да се установи там.

Тя се усмихна широко.

— Това преследване на точно това съкровище не искам да пропусна за нищо на света. Защо ли? Защото дори нямаше да съм

родена, ако ти не притежаваше останалата част от картата и не беше дошъл в Англия да откриеш липсващото парченце.

Баща ѝ изглеждаше така, както всеки път, когато му предстоеше да се отпрати в търсене на някое съкровище. Вълнението му беше примесено с нетърпение и неподправена радост. Нейтън Брукс беше най-щастлив, когато е успял да разчете някоя от картите си.

— Права си — съгласи се той, — едва ли бих се върнал в родината си, ако не беше картата. Но ти всеки момент ще се омъжиш, а бъдещият ти съпруг не ми прилича много на ловец на съкровища. Сигурен съм, че вместо това ще иска да остане малко насаме с теб и да отпразнуват началото на съвместния си живот... освен, ако не му кажа, че това съкровище ще е моят сватбен подарък за вас. Мислиш ли, че тогава ще поиска да дойде?

Тя се засмя.

— Вероятно — не. Но като разбере колко много аз искам да дойда, ще се съгласи. Този мъж обича да ми угажда. Но ти сигурен ли си, че си съгласен да се разделиш със съкровището си? Толкова дълго си го търсил.

— Да, но то е принадлежало на един от предците ти, който го е заровил и след това е измислил такава сложна схема, за да го скрие. Дори не е казал на никой от собственото си семейство. Майка ти така и не научи за него, а тя беше последната му наследничка. Струва ми се напълно в реда на нещата ти да го получиш.

След като му представиха нещата по този начин, Дрю се съгласи да отидат заедно и не беше необходимо много време да го убедят. Единственото, за което настоя, бе да плават на „Тритон“, а не на „Кърсти Джуъл“. По ирония на съдбата, корабът, който Латис беше предал, начело с капитана си и собствените си другари, така и не беше превзет. Той си стоеше на котва в пристанището пред укреплението на Пиер, заедно с още три кораба, които Нейтън конфискува като компенсация за това, че го бяха държали в плен.

Дрю спомена нещо за това, че не му е удобно да прави любов с жена си, докато баща ѝ е в съседната стая. Габриел само се усмихна многозначително. Странно, как всички морски капитани мразеха да плават на друг кораб, освен на своя собствен и тя беше сигурна, че и съпругът ѝ се чувства по същия начин.

Габи нямаше нищо против, че не споделя вълнението, обхванало всички на „Кърсти Джуъл“, докато плаваха непосредствено след тях. Тя вече беше приела „Тритон“ като свой дом. Пък и тук прекараха първата си брачна нощ, а Дрю се измъкна на другата сутрин, само колкото да даде нареждане да вдигнат котва и отново се върна при жена си.

Пътуването беше кратко. Още нямаше обяд, когато хвърлиха котва близо до малък остров. И после дойде трудната част да отброят стъпките и да се уверят, че са открили точното място, където да копаят. „Двеста петдесет и осем стъпки на север от ухиления пиратски череп“ се казваше в легендата в дъното на картата, но те трябваше да открият първо пиратския череп, за да се ориентират къде е кръстчето на картата. Оказа се пиратски череп и кости, издълбани в един плосък камък, част от една скална издатина. Отне им повече от половин ден, докато го открият. Но това само усилваше възбудата им. Явно щеше да се окаже едно от най-ценните съкровища, намирани някога и едно от най-трудно намерените. И въпреки че беше обещано на новобрачните, всеки един помогнал за намирането му беше развълнуван дори само от това, че е участвал в това приключение.

Най-вероятното предположение бе, че са заровени испански дублони. Други предположиха, че са древни артефакти. Картата беше на няколкостотин години, рисувана по времето, когато пиратството в моретата е било в разцвета си. И въпреки че собственика на съкровището не е бил пират, той е бил английски лорд, изпратен с мисия да прочисти моретата от пирати, така че беше логично да се предположи, че съкровището, което е заровил, е било конфискувано от някой пиратски кораб, който е бил пленен.

Дрю стоеше зад Габриел и беше обгърнал кръстчето ѝ с ръце. Тя се беше облегла на гърдите му и двамата наблюдаваха как мъжете копаят.

— Няма да се разочароваш много, ако не открият нищо, нали? — попита я той.

— Разбира се, че ще се разочаровам — каза тя с безгрижен тон. — Но този сандък няма да е един от многото празни, които вече сме открили. Последното парченце от картата е останало скрито толкова дълго, и семейството ми дори не е знаело, че го притежава, така че съкровището сигурно и сега е непокътнато.

Той я целуна нежно по врата.

— Надявам се, че си права, любима, заради самата теб.

Тя усети съмнението в гласа му, но не му обърна внимание. Беше толкова развълнувана, че не искаше да помрачава мига с обезсърчителни мисли.

И тогава един от хората на баща ѝ вдигна сандъка високо с ликуващ вик. Това всъщност не беше сандък, а малко ковчеже — широко и дълго около един квадратен фут. И нямаше ключалка, така че трябваше да го разбият. Мъжът бързо го подаде на Нейтън и той веднага го отвори.

Целият екипаж стоеше зад гърба му и беше затаил дъх в очакване. Затова и виковете им на разочарование долетяха едновременно. Раменете на Габриел също се смъкнаха леко. Празно. Наистина не вярваше, че и това ковчеже ще се окаже празно.

И то не беше. Дрю я заведе при Нейтън, който ѝ се усмихна смутено.

— Изглежда съм ти подарил едно ковчеже със спомени за сватбен подарък — каза той и ѝ го подаде.

Габриел надникна вътре и съзря куп писма, хербаризирана роза, виолетова панделка, кичур коса и куп други дреболии. Имаше дори и малки бебешки ританки. Нищо от тези неща нямаше стойност, освен за човека, заровил ковчежето. Явно за него тези неща са били безценни...

Нейтън продължи:

— Май един от тези кораби, които конфискувах, сега ще се окаже по-добър подарък. Взимай го, момче, и го направи част от компанията „Скайларк“!

— Много бих се радвал и наистина благодаря, но аз вече открих своето съкровище.

Габриел бавно се обърна. Взря се в тъмните му очи и разбра точно какво искаше да каже. Сълзи на щастие избликнаха и в собствените ѝ очи.

— Искрен си, нали?

— От сърце и душа, любима моя... съпруго моя.

Тя обви ръце около врата му и го целуна. За няколко мига отново забравиха, че не са сами.

Баща ѝ прочисти гърлото си и каза:

— Забравих да спомена това нещо на дъното на ковчежето. Не съм много добър със староанглийския, но изглежда притежаваш този остров.

Очите на Габриел се разшириха от изненада и после тя изпищя от радост, прегръщайки бурно Дрю от вълнение. Той избухна в смях, като видя колко бързо истинското съкровище прикова вниманието ѝ.

Когато най-накрая се успокои, тя му каза:

— Обожавам го! Огледай се, не е ли красиво тук? Видя ли онзи малък водопад, който подминахме по пътя?

— Ами, май не го видях, сигурно защото не можах да откъсна очи от теб.

Тя се усмихна и се сгуши в ръцете му.

— Може пък да решим да си построим къща тук и да се връщаме у дома между пътешествията.

Той я погледна изпитателно.

— Между пътешествията? Това ли имаше предвид наистина?

— Значи си мислел, че се шегувам, когато ти казах, че обичам живота в морето?

— Ами, мина ми през ума.

Тя отново се усмихна.

— Някой трябваше да те предупреди да не се жениш за жена, която обича морето... и обича още повече капитана, който не спира да броди из необятната му шир.

Издание:

Джоана Линдзи. В плен на моите желания

Любителски превод: cheetah r shemet

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.